Karen Dionne

EVADAREA DIN MLAȘTINĂ

virtual-project.eu

KAREN DIONNE

EVADAREA DIN MLAȘTINĂ

Original: *The Marsh's King Daughter* (2017)

Traducere din engleză de:
MARIA ACIOBĂNIȚEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2017

„Productivitatea provoacă decăderea; odată cu dezvoltarea generației următoare, cea precedentă își depășește apogeul. Descendenții noștri ne devin cei mai periculoși dușmani pentru care nu suntem pregătiți. Vor supraviețui și vor prelua puterea din mâinile noastre slăbite”.

Carl Gustav Jung

Din cuibul ei de pe acoperişul înalt al castelului Vikingului, barza se uita spre un iaz mic, iar în dreptul stufului, pe malul înverzit, era întins un trunchi de arin. Trei lebede stăteau pe trunchi, fluturându-şi aripile şi privind în jur.

Una dintre lebede îşi scutură penajul şi barza o recunoscu drept o prinţesă din Egipt, care stătea acolo fără niciun acoperământ, în afară de părul lung şi negru. Barza o auzi spunându-le celorlalte să aibă mare grijă de penele lebedei cât timp intra ea în apă ca să culeagă florile pe care i se părea că le întrezărea acolo.

Celelalte încuviinţară, apoi îi luară veşmântul şi zburară cu penajul ei. „Ascunde-te! strigară ele; nu vei mai zbura niciodată în chip de lebădă, nu vei mai vedea niciodată Egiptul; aici, în mlaştină, vei rămâne". Spunând acestea, sfâşiară în mii de bucăţele penajul de lebădă. Penele pluteau ca un val de ninsoare, pe când cele două prinţese înşelătoare se îndepărtară în zbor.

Prinţesa plânse şi se tângui cu glas tare; lacrimile ei udară trunchiul de arin, care nu era, de fapt, un trunchi de copac, ci însuşi Regele mlaştinii, cel care trăieşte şi stăpâneşte ţinutul mocirlos. Trunchiul se răsuci şi nu mai arăta a copac, iar crengile lungi, albe şi umede se întinseră ca nişte braţe.

Biata copilă se înspăimântă şi vru să fugă. Se grăbi să străbată pământul verde şi alunecos, dar se scufundă numaidecât împreună cu trunchiul de arin. Bulboane mari şi negre ieşiră din mâzgă şi, odată cu ele, prinţesa dispăru fără urmă.

Fata Regelui mlaştinii,
de Hans Christian Andersen

Helena

Dacă v-aș spune numele mamei, l-ați recunoaște imediat. Mama era cunoscută, deși n-a vrut niciodată să fie. Avea genul acela de faimă pe care nu și l-ar dori nimeni. Jaycee Dugard, Amanda Berry, Elizabeth Smart – cam așa ceva, deși mama n-a fost una dintre ele.

V-ați aduce aminte de numele mamei dacă vi l-aș zice și pe urmă v-ați întreba – în treacăt, pentru că au trecut mulți ani de când oamenilor le păsa de mama – pe unde e acum? Și n-a făcut cumva o fată în timpul în care a lipsit? Și ce s-a întâmplat cu fetița aia?

Vă pot dezvălui că aveam doisprezece ani și mama douăzeci și opt când am fost salvate din mâna răpitorului, că mi-am petrecut toți acei ani în ceea ce ziarele descriu drept o cabană dărăpănată, înconjurată de o mlaștină în mijlocul Upper Peninsula din statul Michigan. Că deși am învățat să citesc datorită revistelor *National Geographic* din anii ’50 și unui volum îngălbenit de poezii de Robert Frost, n-am fost niciodată la școală, n-am mers cu bicicleta, n-am știut ce însemna electricitatea sau apa curentă. Că singurii oameni cu care am vorbit în acei doisprezece ani au fost mama și tata. Că n-am știut că eram prizoniere până când n-am mai fost.

Aș putea să adaug că mama a murit în urmă cu doi ani și că, deși în presă s-a vorbit despre moartea ei, probabil ați ratat momentul, deoarece a murit în timp ce buletinul de știri prezenta lucruri mai importante. Pot să vă relatez ce n-au scris ziarele: nu și-a revenit niciodată după anii de captivitate; n-a fost o susținătoare frumoasă, elocventă și sinceră a cauzei; n-au existat contracte pentru cărți pentru mama mea cu speranțele spulberate, timidă și modestă, n-a apărut pe coperta revistei *Time.* Mama a dispărut din atenția oamenilor așa cum pălesc frunzele de arorut după îngheț.

Dar n-o să vă spun numele mamei. Fiindcă asta nu e povestea ei, ci a mea.

1.

— Așteaptă aici! îi spun eu fetiței mele de trei ani, apoi mă aplec prin fereastra deschisă a camionetei ca să caut între scaunul pentru copii și portieră cănița din plastic cu suc de portocale pe care a aruncat-o într-o criză de nervi. Mama se întoarce imediat.

Mari se întinde după cănița de parcă e cățelul lui Pavlov. Își mușcă buza de jos și i se umplu ochii de lacrimi. Înțeleg. E obosită. La fel sunt și eu.

Ea mormăie în semn de negare când mă îndepărtez, arcuindu-și spatele și împingându-se în centura de siguranță ca și cum ar fi într-o cămașă de forță.

— Stai acolo, vin imediat!

Mijesc ochii și dau din deget, ca să știe că vorbesc serios, și mă duc în spatele camionetei. Îi fac semn băiatului care așază cutiile pe rampa de încărcare de la intrarea pentru marfa de la Markham's – cred că-l cheamă Jason –, apoi cobor ușa portbagajului ca să iau și eu primele două cutii.

— Bună ziua, doamnă Pelletier!

Jason îmi face semn la rândul lui de două ori, mai entuziasmat decât mine. Ridic din nou mâna ca să fim chit. Am renunțat să-i mai spun să mă strige Helena.

Bum-bum-bum! se aude din camionetă. Mari lovește cănița cu suc de marginea geamului. Presupun că e goală. Izbesc cu palma în remorcă în loc de răspuns – bum-bum-bum! –, iar Mari se sperie și se răsucește, cu părul subțire împrăștiat pe față ca mătasea de porumb. Îi arunc o privire îngăduitoare gen: „Încetează dacă știi ce-i bine pentru tine" – privire pe care o adopt mereu având în minte acea inimioară vest-africană din sistemul Adinka Reikri, simbolul inimii, al răbdării și al toleranței –, pe urmă ridic pachetele pe umăr. Stephen și cu mine avem amândoi ochii căprui și părul castaniu, la fel ca fiica noastră de cinci ani, Iris, așa că s-a minunat privind acest copil ciudat de blond pe care l-am conceput, până când într-o zi i-am zis că mama era blondă. Asta e tot ce știe.

La Markham's fac penultima livrare din cele patru și acesta este magazinul principal în care-mi vând gemurile și dulcețurile, în afară de comenzile primite online. Turiștilor care cumpără de la Markham's le place că produsele mele sunt autohtone. Mi se spune că mulți clienți cumpără mai multe borcane, ca să le ia acasă drept cadouri și suvenire. Leg cercuri de pânză cadrilată pe capac cu ață alimentară și le atribui

culori în funcție de conținut: roșu pentru gemul de zmeură, violet pentru soc, albastru pentru afine, verde pentru dulceață din rădăcină de papură și afine, galben pentru păpădie, roz pentru cireșe sălbatice – înțelegeți voi. Cred că arată caraghios capacele astea, dar se pare că oamenilor le plac. Și dacă vreau să mă descurc într-o zonă cu dificultăți economice cum e Upper Peninsula, trebuie să le dau oamenilor ce le place. Nu e mare filosofie.

Sunt multe produse naturiste pe care le-aș putea folosi și diferite moduri în care le-aș putea prepara, însă deocamdată mă limitez la gemuri și dulcețuri. Orice afacere are nevoie de un brand. Al meu este papura, al cărei simbol îl pun pe fiecare etichetă. Am convingerea că sunt singura persoană care amestecă rădăcină de papură măcinată și afine ca să facă gem. Nu adaug mult, doar atât cât să justific apariția „papurii" în denumire. În copilărie, tulpinile tinere de papură erau legumele mele preferate. De fapt, sunt și la ora actuală. În fiecare primăvară, pun cizmele din cauciuc și coșul din răchită în camionetă și conduc până la mlaștinile de la sud de casa noastră. Stephen și fetele nu se ating de ele, dar lui nu-i pasă că le gătesc câtă vreme fac doar pentru mine. Fierbi capetele câteva minute în apă cu sare și ai una dintre cele mai bune legume din lume. Textura e puțin uscată și făinoasă, așa că în prezent le mănânc cu unt, însă, desigur, în copilărie nici n-am pus gura pe unt.

Amerindienii Cherokee considerau această plantă a nu fi exact un medicament ce vindeca, ci mai degrabă un medicament preventiv. Este un aliment ușor de digerat, care poate ajuta la recuperare după boală. Părțile componente ale acestei plante, cu excepția frunzelor mature și a capetelor de semințe, pot fi folosite în scopuri medicinale. Rădăcina de papură conține amidon și plantele de sex masculin sunt bogate în polen.

Totodată, rădăcina de papură poate fi preparată asemenea cartofilor, fiartă și apoi făcută piure. Pasta rezultată este un remediu excelent pentru arsuri și răni. Polenul de papură este o sursă importantă de proteine și poate fi utilizat la coacerea produselor de panificație. Puful florilor poate fi întrebuințat și pentru a preveni iritarea pielii copiilor, cum ar fi dermatita provocată de scutece.

Culeg afinele din zonele defrișate de la sud de casă. Uneori recolta de afine e mai bună decât în alți ani. Afinelor le place să fie mult soare. Amerindienii făceau focul sub arbuști, ca să crească producția. Recunosc, m-a tentat și pe mine. Nu sunt singura persoană care iese pe câmp în sezonul afinelor, așa că zonele din apropierea drumurilor forestiere sunt recoltate

destul de repede. Dar nu mă deranjează s-o iau pe drumurile neumblate și nu mă rătăcesc niciodată. Odată am mers atât de departe în mijlocul pustietății, încât m-au văzut din elicopter doi oficiali de la Departamentul de Resurse Naturale[11] și pilotul m-a semnalizat. După ce a aterizat aparatul și le-am explicat că știam unde eram și ce făceam, m-au lăsat în pace.

— E destul de cald pentru dumneavoastră? întreabă Jason când se întinde și-mi ia prima cutie de pe umeri.

Mormăi ceva în loc de răspuns. Cândva n-aș fi știut cum să răspund la asemenea întrebare. Părerea mea despre vreme n-avea cum să se schimbe cu ceva, așadar, de ce i-ar fi păsat cuiva ce gândeam eu? Acum știu că nu-i nevoie s-o fac; că ăsta e un exemplu de ceea ce Stephen numește „flecăreală", discuție de dragul discuției, ceva care să umple tăcerea și n-are nimic important sau valoros de comunicat. Așa stau de vorbă oamenii care nu se cunosc prea bine. Tot nu sunt sigură că e ceva mai bun decât tăcerea.

Jason râde de parcă i-am spus cel mai tare banc pe ziua de azi, reacție despre care tot Stephen insistă că e cea mai potrivită, chiar dacă ceea ce am zis nu e amuzant. După ce am plecat din mlaștină, am avut bătăi de cap cu regulile sociale. Să dai mâna când cunoști pe cineva. Să nu te scobești în nas. Să mergi la capătul cozii. Să-ți aștepți rândul. Să ridici mâna când ai de pus o întrebare la oră și apoi să aștepți până când îți dă voie profesorul s-o adresezi. Să nu râgâi sau să tragi vânturi în prezența altora. Când ești musafir în casa cuiva, să ceri voie să mergi la baie. Să ții minte să te speli pe mâini și să tragi apa la toaletă. N-aș putea să afirm de câte ori am avut impresia că toată lumea știa cum se făceau aceste lucruri, în afară de mine. Și, mă rog, cine face regulile astea? Și de ce trebuie să le urmez? Și care vor fi consecințele dacă n-o fac?

Las a doua cutie lângă prima și mă întorc la camionetă s-o iau pe a treia. Trei cutii cu douăzeci și patru de borcane fiecare, șaptezeci și două în total, livrate o dată la două săptămâni în iunie, iulie și august. Profitul meu la fiecare cutie este de 59,88 de dolari, ceea ce înseamnă că în cursul verii câștig peste o mie de dolari numai de la Markham's. Nu-i rău deloc.

Cât despre faptul că o las singură pe Mari în camionetă în timp ce fac livrarea, știu ce ar zice lumea dacă ar ști. Mai ales că geamurile sunt coborâte. Însă n-am de gând să le las închise. Am parcat sub un pin și suflă briza dinspre golf, dar temperatura a fost de vreo treizeci de grade toată ziua și știu cât de repede se poate transforma, în acest caz, o mașină într-un cuptor.

Îmi dau seama și că cineva ar putea cu ușurință să bage mâna prin fereastra deschisă și s-o înșface pe Mari dacă vrea. Oricum, am luat o decizie cu ani în urmă că n-o să-mi cresc fetele cu teama că li s-ar putea întâmpla și lor ce i s-a întâmplat mamei mele.

Încă o vorbă despre subiectul ăsta și am terminat. Vă garantez că, dacă are cineva vreo problemă cu felul în care-mi cresc fetele, înseamnă că n-a locuit niciodată în Upper Peninsula din Michigan. Asta-i tot.

*

Când mă întorc la camionetă, Mari, Marea Artistă în Evadări, nu-i de găsit. Mă duc la fereastra din dreptul pasagerului și mă uit înăuntru. Mari stă pe jos, molfăind celofanul de la ambalajul de dulciuri pe care l-a găsit sub banchetă, de parcă ar fi o bucată de gumă. Deschid portiera, îi scot ambalajul din gură și-l îndes în buzunar, apoi îmi șterg degetele de blugi și o pun în scăunelul pentru copii. Un fluture intră pe geam și se așază pe ceva lipicios de pe bord. Mari bate din palme și râde. Zâmbesc. E imposibil să n-o fac. Râsul lui Mari e delicios, plin de poftă, un chicotit degajat de care nu mă satur niciodată să-l aud. Ca în filmulețele acelea de pe YouTube cu bebeluși care râd incontrolabil de lucruri lipsite de importanță, ca un câine care sare sau un om care rupe fâșii de hârtie. Așa e râsul lui Mari: o apă cristalină, raze aurii de soare, strigătul rațelor cu ochi de șoim în zbor.

Alung fluturele și pornesc camioneta. Autobuzul o lasă pe Iris acasă la 4.45. De obicei, Stephen stă cu fetele cât fac livrările, dar el nu se întoarce decât diseară târziu, pentru că-i arată un set nou de imagini cu faruri portuare proprietarului de galerie care-i vinde fotografiile în Soo. Sault Sainte Marie se pronunță „Soo”, nu „Salt”, așa cum pronunță oamenii care nu știu asta, e al doilea cel mai mare oraș din Upper Peninsula. Însă asta nu spune prea multe. Orașul geamăn din Canada e mult mai mare. Localnicii de pe ambele maluri ale râului Sainte Mary spun că orașul lor se numește „The Soo”. Vin oameni din toată lumea să viziteze Soo Locks, ca să vadă cum trec nave uriașe transportând minereu de fier. Sunt o atracție turistică importantă.

Livrez ultima cutie cu gemuri la magazinul de suvenire al Muzeului de Istorie Gitchee Gumee Agate, după aceea mă întorc la lac și parchez. De cum vede apa, Mari începe să dea din mâini.

— A-ua, a-ua!

Știu că la vârsta ei ar trebui să vorbească folosind propoziții. O ducem la un specialist în dezvoltarea copilului în Marquette

o dată pe lună de un an încoace, dar până acum asta e tot ce a reușit să scoată de la ea.

Ne petrecem următoarea oră pe plajă. Mari stă lângă mine pe pietrișul cald, luptându-se cu disconfortul creat de erupția unui molar mestecând o bucată din lemn pe care am clătit-o în apă. Aerul e cald și nu bate vântul, apa lacului calmă, iar valurile se sparg molcom, ca apa din cadă. După o vreme, ne scoatem sandalele și intrăm în apă, stropindu-ne una pe alta, ca să ne răcorim. Lacul Superior e cel mai mare și mai adânc dintre cele cinci Mari Lacuri din America de Nord, așa că apa nu se încălzește niciodată. Însă într-o zi ca asta, cine ar vrea să se încălzească?

Mă sprijin pe coate. Pietrele sunt calde. Este greu de crezut că, în urmă cu două săptămâni, când Stephen și cu mine le-am adus aici pe Mari și pe Iris să privim ploaia de meteoriți din noaptea Perseidelor, am avut nevoie de geci și de saci de dormit. Stephen a fost de părere că mă străduiam prea mult când le-am pus în spatele jeepului Cherokee, dar, desigur, habar n-avea cât de frig se făcea pe plajă după apusul soarelui. Ne-am înghesuit toți patru într-un sac dublu, ne-am întins pe spate pe nisip și ne-am uitat la cer. Iris a numărat douăzeci și trei de stele căzătoare și și-a pus de fiecare dată o dorință, însă Mari a moțăit aproape tot timpul cât a durat spectacolul. O să venim din nou peste două săptămâni să vedem aurora boreală.

Mă ridic și mă uit la ceas. Încă îmi vine greu să fiu undeva la o anumită oră. Când un om crește în pustiu ca mine, pământul îți dictează ce să faci și când. Noi nu țineam niciodată seama de ceas. N-aveam de ce. Eram conectați la mediul înconjurător ca păsările, insectele și animalele, îndrumați în același fel de ritmul celor douăzeci și patru de ore. Amintirile mele sunt legate de anotimpuri. Nu-mi amintesc întotdeauna câți ani aveam când s-a petrecut un anumit eveniment, dar știu în ce perioadă a anului a fost.

Acum știu că pentru majoritatea oamenilor anul calendaristic începe la data de 1 ianuarie. Însă în mlaștină nu era nimic special în luna asta care s-o diferențieze de decembrie, de februarie sau de martie. Anul nostru începea primăvara, în prima zi în care înfloreau gălbenelele. Erau niște flori mari de culoare galben-aprins, cu vinișoare verzi pe dinafară. Primăvara apăreau și alte flori, ca stânjeneii și gramineele, dar gălbenelele erau atât de numeroase, încât nimic nu se compara cu acel covor galben uimitor. În fiecare an, tata își punea cizmele din cauciuc, mergea în mlaștină și scotea o tufă din rădăcină. O punea într-un cazan umplut pe jumătate cu apă și o așeza pe veranda din față, unde strălucea de parcă ar fi adus soarele.

Pe vremuri îmi doream să mă fi chemat Marigold[12]. Dar am rămas cu Helena, care se pronunță „he-lei-na”, după cum trebuie deseori să explic. Ca în multe alte cazuri, a fost alegerea făcută de tata.

*

Cerul începe să capete culoarea după-amiezii târzii, ceea ce ne anunță că e timpul să plecăm. Mă uit din nou la ceas și observ îngrozită că ceasul meu biologic n-a ținut pasul cu cel de mână. O iau pe Mari în brațe, și sandalele, și fug la camionetă. Mari țipă când îi prind centura de siguranță. Nu sunt neînțelegătoare. Și mie mi-ar fi plăcut să mai stăm. Mă așez repede pe locul șoferului și întorc cheia în contact. Ceasul de pe bord arată 4.37. S-ar putea să ajung. La limită.

Ies din parcare și conduc cu viteză mare pe autostrada M-77, deși știu că nu e bine. Nu sunt multe mașini de poliție în zonă, însă polițiștii care patrulează pe șoseaua asta n-au mare lucru de făcut în afară de amendarea celor ce depășesc viteza. Înțeleg ironia situației în care mă aflu. Conduc cu viteză pentru că am întârziat. Dacă mă opresc din cauza asta, o să întârzii și mai mult.

Deodată, pe Mari o apucă de tot criza. Dă din picioare, împrăștiind nisip în camionetă, lovește cănița de parbriz și-i curg mucii. Domnișoara Marigold Pelletier nu este absolut deloc fericită. În clipa asta, nici eu nu sunt.

Pornesc radioul pe postul local care emite de la Universitatea Northern Michigan din Marquette, sperând să fie muzică și să-i distragă atenția – sau să-i acopere zgomotul. Nu sunt o admiratoare a muzicii clasice, dar e singurul post care se prinde bine.

În schimb, se aude un buletin de știri: „Deținut evadat… răpitor de copii… Marquette…”

— Taci, strig eu și dau volumul mai tare. „Seney National Wildlife Refuge… înarmat și periculos… nu vă apropiați!” La început, asta e tot ce reușesc să aud.

Trebuie să aud tot. Refugiul național e la o distanță mai mică de cincizeci de kilometri de casa noastră.

— Mari, încetează!

Mari clipește și tace. Știrea se repetă: „Încă o dată, poliția de stat anunță că un deținut condamnat pe viață, fără posibilitatea de eliberare condiționată, pentru răpirea unui copil, viol și crimă a evadat din închisoarea de maximă siguranță din Marquette, Michigan. Se pare că deținutul a ucis doi gardieni în timpul unui transfer de deținuți și a fugit spre Seney National Wildlife Refuge – Refugiul Național pentru animale sălbatice din Seney – la sud de autostrada M-28. Cei ce ne ascultă ar trebui să știe că deținutul este înarmat și periculos.

Repetăm, NU vă apropiați! Dacă vedeți ceva suspect, anunțați imediat la poliție. Deținutul, Jacob Holbrook, a fost condamnat pentru că a răpit o tânără și a ținut-o prizonieră doisprezece ani, un caz care a avut parte de notorietate la nivel național…”

Mi se oprește inima. Nu văd. Nu respir. N-aud nimic decât sângele care-mi năvălește în urechi. Încetinesc și trag ușor pe dreapta. Îmi tremură mâna când închid radioul.

Jacob Holbrook a evadat din închisoare. Regele mlaștinii. Tatăl meu.

Și eu sunt cea care l-a băgat la închisoare.

2.

Intru din nou pe carosabil împroșcând cu pietriș. Mă îndoiesc că patrulează cineva porțiunea asta a autostrăzii având în vedere ce se întâmplă la cincizeci de kilometri spre sud. Și chiar dacă ar fi să mă oprească cineva pentru viteză, asta ar fi ultima mea grijă. Trebuie să ajung acasă, să le am sub ochi pe fiicele mele, să știu că sunt cu mine și în siguranță. Potrivit buletinului de știri, tatăl meu se îndepărtează de casa mea, mergând spre Refugiul din Seney. Numai că eu știu că nu asta face. Jacob Holbrook pe care-l cunosc n-ar face niciodată ceva atât de evident. Aș paria pe orice că, după câțiva kilometri, cei care-l caută o să-i piardă urma, dacă n-au și făcut-o deja. Tata poate să treacă prin mlaștină ca o fantomă. N-ar lăsa urme pe care să le vadă alții decât dacă ar vrea să-l urmărească. Dacă tata vrea ca polițiștii care-l caută să creadă că se îndreaptă spre Seney, atunci n-o să-l găsească în mlaștină.

Țin strâns volanul. Mi-l imaginez pe tata ascunzându-se după copaci când Iris coboară din autobuz și cum se apropie de aleea noastră, așa că apăs mai tare pe pedala de accelerație. Îl văd sărind și înșfăcând-o în clipa în care șoferul pleacă, așa cum sărea din tufișuri ca să mă sperie când ieșeam din closet. Teama mea pentru siguranța lui Iris e ilogică. După cum au anunțat la știri, tata a evadat între 4.00 și 4.15, iar acum e 4.45; n-avea cum să parcurgă cincizeci de kilometri pe jos într-o jumătate de oră. Însă asta nu înseamnă că teamă nu e reală.

N-am vorbit cu tata de cincisprezece ani. Sunt șanse să nu știe că mi-am schimbat numele când am împlinit optsprezece ani, deoarece nu mai suportam să fiu cunoscută doar pentru împrejurările în care am crescut. Sau că părinții lui mi-au lăsat proprietatea asta prin testament când au murit în urmă cu opt ani. Sau că am folosit cea mai mare parte a moștenirii ca să demolez casa în care am crescut și să locuiesc apoi într-o rulotă. Sau că în prezent trăiesc aici cu soțul și fetițele mele. Nepoatele tatălui meu.

Dar ar putea să știe. După ziua de azi, orice este posibil. Fiindcă azi tata a evadat din închisoare.

*

Am întârziat un minut. Cu siguranță, nu mai mult de două. Sunt blocată în spatele autobuzului școlar în care e Iris și Mari continuă să țipe. Mari a ajuns într-o asemenea stare, încât mă îndoiesc că-și amintește ce anume a stârnit-o. Nu pot să ocolesc autobuzul și să intru pe aleea noastră, pentru că

indicatorul STOP de pe spatele lui mă oprește și luminile roșii de avertizare clipesc. Nu contează că singura mașină de pe șosea e a mea și că autobuzul o lasă pe Iris acolo. De parcă aș putea să dau din greșeală cu mașina peste propriul copil.

Iris coboară din autobuz. Observ după felul în care se târăște pe aleea pustie că are impresia că am uitat iar să vin la timp acasă.

— Uite, Mari, îi arăt eu cu degetul. E casa noastră. Uite-o pe Sissy. Aproape am ajuns.

Mari se uită după deget și când o vede pe sora ei tace ca prin minune. Sughiță. Zâmbește.

— Iris! spune ea.

Nu „I-i sau „I-sis", nici „Sissy" sau chiar „I-uis", ci „Iris", clar și răspicat. Ce chestie!

În cele din urmă, șoferul decide că Iris s-a îndepărtat îndeajuns de autostradă ca să oprească luminile de avertizare și ușa se închide cu zgomot. În clipa în care se pune în mișcare, virez și intru pe alee. Iris își îndreaptă umerii. Ne face cu mâna și zâmbește. Mami a ajuns acasă și lumea a reintrat în normal. Aș vrea să pot afirma același lucru și despre lumea mea.

Opresc motorul și mă duc la portiera pasagerului, ca să-i pun sandalele lui Mari. De îndată ce atinge pământul, pornește în fugă prin curtea din față.

— Mami! strigă Iris venind în fugă, apoi mă prinde cu brațele de picioare. Am crezut că ai plecat.

N-o spune ca pe o acuzație, ci ca o constatare. Nu e prima dată când o dezamăgesc pe fiica mea mai mare. Aș vrea să-i pot promite că e ultima dată.

— E în regulă.

O mângâi pe umăr și pe creștetul capului. Stephen îmi spune mereu că ar trebui să le îmbrățișez mai des pe fiicele noastre, dar contactul fizic e dificil pentru mine. Psihiatra pe care mi-a repartizat-o instanța după ce mama și cu mine am fost salvate a zis că aveam probleme de încredere și m-a pus să fac exerciții, cum ar fi să închid ochii și să-mi încrucișez brațele pe piept, pe urmă să mă las pe spate fără niciun sprijin. Când m-am opus, a spus că eram ostilă. Însă n-aveam probleme de încredere. Pur și simplu, credeam că exercițiile ei erau tâmpite.

Iris îmi dă drumul și fuge după sora ei în casă. Ușa nu e încuiată. Nu e niciodată. Cei din sudul statului care au case mari de vară pe falezele dinspre golf le țin încuiate, cu obloanele trase, însă noi, ceilalți, nu ne batem capul. Dacă un hoț ar avea de ales între o vilă izolată, plină cu aparatură scumpă, și o casă mobilă aflată la vedere pe autostradă, știm cu toții pe care ar alege-o.

Dar acum încui ușa și mă duc în curtea laterală, ca să mă asigur că Rambo are mâncare și apă. Aleargă de-a lungul liniei pe care am fixat-o între cei doi pini și dă din coadă când mă vede. Nu latră, pentru că așa l-am învățat. Rambo e câine de vânătoare din rasa Plott, cu dungi negre și cenușii, cu urechi clăpăuge și coada ca un bici. Îl luam cu mine la vânătoare de urși, împreună cu alți vânători și câinii lor în fiecare toamnă, însă a trebuit să-l las acasă în urmă cu două ierni după ce un urs a ajuns în curtea noastră din spate și el a decis să se descurce singur. Un câine de douăzeci de kilograme și un urs brun de nouăzeci de kilograme n-au forțe egale, orice ar crede câinele. Cei mai mulți oameni nu observă la început că Rambo are doar trei picioare, dar cu acest handicap n-am de gând să-l scot din nou la treabă. După ce iarna trecută s-a apucat să alerge căprioare de plictiseală, a trebuit să-l ținem legat. Pe aici, un câine cu reputația că necăjește căprioarele poate fi împușcat pe loc.

— Avem fursecuri? strigă Iris din bucătărie.

Așteaptă cuminte la masă, cu spatele drept și cu mâinile în poală, în timp ce sora ei caută firimituri pe podea. Cred că profesoara lui Mari o iubește, dar stai s-o cunoască pe Iris! Mă întreb, nu pentru prima dată, cum pot doi copii atât de diferiți să iasă din aceiași părinți. Dacă Mari e foc, Iris e apă. Ea îi urmează pe alții, nu conduce; un copil potolit și foarte sensibil, care preferă să citească în loc să alerge și-și iubește prietenii imaginari așa cum îi iubeam și eu pe ai mei, și care pune prea mult la inimă orice mustrare. Urăsc faptul că i-am provocat momentul acela de panică. Iris cea cu Inimă Mare m-a iertat deja și a uitat, însă eu nu. Eu nu uit niciodată.

Intru în cămară și iau de pe raftul de sus o pungă cu fursecuri. Fără îndoială că micul meu invadator viking o să încerce într-o zi să se cațăre, dar lui Iris cea Ascultătoare nici nu i-ar trece prin minte. Pun patru fursecuri pe farfurie și torn lapte în două pahare, apoi mă duc la baie. Dau drumul robinetului și mă clătesc pe față. Când îmi văd expresia în oglindă, îmi dau seama că trebuie să mă stăpânesc. De cum se întoarce Stephen acasă, îi spun tot. Între timp, nu pot să las fetele să-și dea seama că s-a întâmplat ceva.

După ce termină laptele și fursecurile, le trimit în camera lor, ca să văd știrile fără să le audă și ele. Mari e prea mică să cunoască sensul unor cuvinte precum „evadare din închisoare”, „razie” sau „înarmat și periculos”, însă Iris s-ar putea să înțeleagă.

CNN arată o imagine cu elicopterul care zboară pe deasupra copacilor. Suntem atât de aproape de aria de căutare, încât pot să ies afară, să stau pe veranda din față și să văd același

elicopter. Un avertisment de la poliția de stat apare pe partea de jos a ecranului, îndemnând populația să rămână în casă. Imagini cu gardienii uciși și cu duba goală a închisorii, interviuri cu familiile îndoliate. O fotografie recentă cu tata. Viața în închisoare a lăsat urme. Poze cu mama când era tânără și apoi ca femeie matură cu obrajii scofâlciți. Imagini cu cabana noastră. Poze cu mine la doisprezece ani. Încă nu menționează nimic despre Helena Pelletier, dar să avem răbdare.

Iris și Mari vin tropăind pe hol. Opresc sonorul.

— Vrem să ne jucăm afară, spune Iris.

— Ară, reia Mari. Af.

Mă gândesc. Nu există niciun motiv logic pentru care să țin fetele înăuntru. Locul lor de joacă e înconjurat de un gard din plasă de doi metri înălțime și pot să văd toată zona de la fereastra din bucătărie. Stephen a pus gardul după incidentul cu ursul. „Fetele înăuntru, animalele afară", a zis el satisfăcut când au terminat muncitorii, ștergându-se pe mâini de turul pantalonilor ca și cum instalase el însuși stâlpii. De parcă ar fi atât de ușor să ții copiii în siguranță.

— OK, consimt eu. Însă numai câteva minute.

Deschid ușa din spate și le las să iasă, pe urmă scot o salată și un castravete din frigider. Stephen a trimis mesaj înainte cu o oră că întârzie și că mănâncă ceva în oraș, așa că pregătesc niște macaroane și salată pentru mine și pentru fete. *Chiar* nu-mi place să gătesc. Oamenii ar putea crede că e ciudat, dat fiind felul în care îmi câștig existența, dar trebuie să te descurci cu ce ai. Afinele și căpșunele cresc pe culmea noastră. Am învățat să fac gem și dulceață. Și gata. Nu sunt multe locuri de muncă unde pescuitul la copcă sau jupuitul castorilor sunt considerate calificări. Aș putea chiar să spun că urăsc să gătesc, însă încă aud mustrarea blândă a tatei: „Ură e un cuvânt foarte dur, Helena".

Răstorn conținutul cutiei cu tăieței în oala cu apă sărată care fierbe pe aragaz și merg la fereastră să văd ce fac fetele. Mi se face rău văzând numărul de păpuși Barbie, figurinele colecției *Micul meu ponei* și prințese Disney împrăștiate prin curte. Cum o să-și dezvolte Iris și Mari calități precum răbdare și autocontrol dacă Stephen le oferă tot ce vor? Când eram mică, n-aveam nici măcar o minge, îmi făceam singură jucăriile. Desfăceam tulpinile de coada-calului și lipeam cu foarte multă răbdare bucățile la loc, ceea ce era la fel de educativ ca jucăriile acelea în care copiii trebuie să potrivească secțiunile cu capse și găuri. Și după o masă de tulpini de papură, rămâneam cu un morman de ceea ce mama spunea că semăna cu niște andrele din plastic, deși pentru mine arătau ca niște

săbii. Le înfigeam în nisipul din spatele casei ca pe palisadele unui fort, unde războinicii mei din conuri de pin duceau lupte eroice.

Înainte să dispar din tabloidele vândute la supermarket, oamenii mă întrebau care era cel mai incredibil/minunat/neașteptat lucru pe care l-am descoperit după ce am reintrat în civilizație. De parcă lumea lor era mult mai bună decât a mea. Sau ca și cum ar fi fost cu adevărat civilizată. Puteam să mă opun în mod justificat folosirii acestui cuvânt pentru a descrie lumea pe care am descoperit-o la doisprezece ani: război, poluare, lăcomie, crime, copiii înfometați, ură rasială, violență etnică, și asta doar pentru început. E internetul? (De neînțeles.) Fast food? (O plăcere rapid însușită.) Avioanele? (Vă rog – cunoștințele mele despre tehnologia din anii ’50 erau solide și, oare, oamenii chiar aveau impresia că avioanele nu zburau și pe deasupra casei noastre?) Călătoria în spațiu? (Recunosc că încă am probleme cu asta. Ideea că doisprezece oameni au pășit pe Lună mi se pare și azi de neconceput, deși am văzut secvențe din film.)

Mereu voiam să pun și eu întrebări. Puteți să vedeți diferența dintre un fir de iarbă, o papură și un pipirig? Știți care plante sălbatice sunt bune de mâncat și cum să le gătiți? Puteți nimeri o căprioară în locul acela pe pielea cafenie de sub umăr, ca să cadă pe loc din picioare și să nu mai stați toată ziua s-o urmăriți? Puteți pune capcane pentru iepuri? Puteți jupui și curăța iepurele după ce l-ați prins? Puteți să-l gătiți la proțap, ca să fie carnea pătrunsă la mijloc și exteriorul să capete o crustă neagră delicioasă? Că tot veni vorba, puteți să faceți focul fără chibrituri?

Însă învăț repede. Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că pentru majoritatea oamenilor deprinderile mele erau subapreciate. Și, cu toată sinceritatea, lumea lor oferea niște minuni tehnologice destul de grozave. Printre primele locuri pe listă e instalația sanitară. Chiar și acum, când spăl vasele sau pregătesc baia pentru fete, îmi place să țin mâinile sub apă, deși am grijă s-o fac doar când nu este Stephen prin preajmă. Nu sunt mulți bărbați care ar accepta să stea cu mine peste noapte în tufișuri în timp ce caut fructe, să meargă la vânătoare de urși sau să mănânce papură. Nu vreau să întind coarda.

Iată răspunsul adevărat: cea mai grozavă descoperire pe care am făcut-o după ce mama și cu mine am fost salvate a fost electricitatea. E greu să înțelegi cum ne-am descurcat atâția ani fără asta. Mă uit la oamenii care-și încarcă senini acumulatorii de la tablete și telefoane mobile, care prăjesc pâine și fac popcorn la microunde, care se uită la televizor și citesc cărți electronice până târziu în noapte și o parte din mine se

minunează. Niciun om care a crescut cu electricitate nu se gândește la cum s-ar descurca fără ea, decât în rarele ocazii când o furtună oprește curentul și-l face să caute lanterne și lumânări.

Imaginați-vă cum e să n-ai curent. Să n-ai electrocasnice. Să n-ai frigider. Sau mașină de spălat și uscător. Să n-ai unelte electrice. Ne trezeam când se lumina afară și ne culcam când era întuneric. Zile de șaisprezece ore vara, zile de opt ore iarna. Dacă am fi avut electricitate, am fi ascultat muzică, ne-am fi răcorit cu ventilatoare, am fi încălzit cele mai friguroase colțuri din camere. Am fi pompat apa din mlaștină. Aș putea trăi cu ușurință fără televizor și calculator. Aș renunța chiar și la telefonul mobil. Totuși, dacă ar fi să renunț acum la ceva, acela e, fără îndoială, electricitatea.

Se aude un țipăt din locul de joacă. Întorc capul. Nu-mi dau întotdeauna seama după strigătele fetelor dacă urgența e reală sau lipsită de importanță. O urgență ar include găleți de sânge care curge de la una sau de la ambele fete sau un urs care dă târcoale dincolo de gard. Neimportant ar fi când Iris dă din mâini și țipă de parcă a înghițit venin de șarpe în timp ce Mari bate din palme și râde: „Albină! Albină!” încă un cuvânt pe care-l spune fără probleme.

Știu. E greu de crezut că o femeie care a crescut în ceea ce, până la urmă, au fost niște condiții de supraviețuire în sălbăticie a născut un copil care se teme de gângănii, dar așa stau lucrurile. Am renunțat, în final, s-o mai iau pe Iris cu mine pe câmp. Nu face decât să se plângă de mizerie și de mirosuri. Mă descurc mult mai bine cu Mari. Se presupune că un părinte nu trebuie să favorizeze un copil în detrimentul celuilalt, însă uneori e greu să n-o faci.

Stau la fereastră până când albina se retrage cu înțelepciune într-un spațiu mai liniștit și fetele se potolesc. Îmi imaginez că bunicul lor le privește de dincolo de curte, în spatele copacilor. O fată blondă, cealaltă brunetă. Știu pe care ar alege-o.

Deschid fereastra și chem fetele înăuntru.

3.

Le fac baie de îndată ce termin cu vasele și le culc în ciuda protestelor lor. Știm toate că e prea devreme. Cu siguranță, o să chicotească și o să vorbească ore întregi până adorm, însă nu-mi pasă câtă vreme stau în pat, și nu în camera de zi.

Mă întorc în sufragerie la timp ca să prind știrile de la ora șase. Două ore de când a evadat tata și încă nu l-a văzut nimeni, ceea ce nu mă surprinde. Sunt convinsă că nu e câtuși de puțin în Refugiul pentru animale sălbatice. Același teren care face ca zona asta mlăștinoasă să fie greu de cercetat o transformă și într-un loc din care e greu să evadezi. Acestea fiind spuse, tata nu face niciodată ceva fără un scop anume. Există un motiv pentru care a evadat și s-a ascuns în Refugiul Seney. Trebuie doar să-mi dau seama care e motivul.

Înainte să demolez casa bunicilor, mă plimbam prin încăperi, încercând să aflu câte ceva despre tata. Voiam să aflu ce l-ar fi determinat pe un copil să devină pedofil. Stenogramele de la proces oferă puține detalii: bunicul Holbrook era un amerindian sângeros Ojibwa, care a primit numele american când a fost trimis în copilărie la un internat amerindian. Tribul Ojibwa, cunoscut și sub denumirea Chippewa, tradus prin „Mocasin încrețit", era din zona Marilor Lacuri și a Canadei centrale și și-a luat în prezent numele *Anishinaabe,* adică „Primii Oameni".

Rudele bunicii erau finlandeze și trăiau în partea de nord-vest a peninsulei, unde lucrau în minele de cupru. Bunicii s-au cunoscut și s-au căsătorit când se apropiau de patruzeci de ani, iar tata s-a născut cinci ani mai târziu. Apărarea i-a descris pe părinții tatei ca pe niște perfecționiști care erau prea în vârstă și prea rigizi ca să se adapteze la nevoile copilului năstrușnic și-l pedepseau pentru cea mai mică greșeală. Am găsit în magazie un băț din cedru cu care-l băteau, cu mânerul tocit și netezit, așa că partea asta era adevărată. Într-un ungher de sub o scândură desprinsă, în dulapul din dormitorul lui, am dat peste o cutie de pantofi cu o pereche de cătușe, câteva fire de păr blond pe care am presupus că le-ar fi luat de pe peria mamei lui, un ruj și un cercel cu perlă ascunse înăuntru ca niște ouă de pasăre, precum și o pereche de chiloți albi din bumbac care cred că tot ai ei erau. Pot să-mi imaginez ce-ar fi zis acuzarea despre asta.

Celelalte stenograme nu mai adaugă prea multe. Părinții tatei l-au dat afară din casă când s-a lăsat de școală în clasa a

zecea. A tăiat lemn pentru celuloză o vreme, apoi s-a înrolat în armată, de unde a fost lăsat la vatră fără onoruri după un an și ceva, pentru că nu se înțelegea cu ceilalți soldați și nu-și asculta superiorii. Apărarea a spus că toate astea n-au fost din vina tatălui meu. Era un tânăr inteligent care se purta așa deoarece era în căutarea iubirii și acceptării pe care nu le primea de la părinții lui. Nu sunt atât de sigură. Poate că tata a fost un tip isteț pe vremea Vestului sălbatic, însă nu-mi amintesc să fi stat vreodată să citească o revistă *National Geographic.* Uneori mă întreb dacă știa să citească. Nici măcar nu se deranja să se uite la poze.

Nimic nu sugera prezența tatălui meu, până când am găsit sculele de pescuit păstrăvi într-un sac din pânză atârnat de grinzile din pivniță. Tata povestea despre cum pescuia pe râul Fox când era copil. Știa cele mai bune locuri de pescuit. Odată a fost și călăuză pentru o echipă de televiziune de la emisiunea *Michigan Out of Doors.* De când am găsit sculele, am pescuit și pe afluentul estic, și pe cel principal al râului de multe ori. Undița tatei era bună, pentru mișcări iuți. Când pun un fir gros, pentru o greutate de până la două kilograme, uneori chiar și de trei kilograme dacă pescuiesc la muscă sau cu mai multe fire, mă întorc, de obicei, cu coșul plin. Nu știu dacă pescuiesc păstrăvi la fel de bine ca tata, dar așa îmi place să cred.

Mă gândesc la poveștile tatei despre pescuit în timp ce știrile se reiau la nesfârșit. Dacă aș ucide doi bărbați ca să ies din închisoare, știind că evadarea mea ar stârni cea mai mare vânătoare din istoria statului Michigan, nu m-aș plimba orbește prin mlaștină. M-aș duce în unul dintre puținele locuri de pe pământ în care am fost fericită.

*

E nouă fără un sfert. Stau pe veranda din față, aștept să vină Stephen și vânez țânțari. Habar n-am cum o să reacționeze când o să-i spun că deținutul evadat e tata, însă știu că n-o să fie bine. Soțul meu blând care fotografiază peisaje din natură își pierde rareori cumpătul, și ăsta este unul dintre lucrurile care m-a atras la el de la început, dar fiecare are o limită.

Rambo e întins pe scândurile de pe podea lângă mine. Am mers la crescătoria de câini din rasa Plott în Carolina de Nord în urmă cu opt ani ca să-l iau când era un cățeluș. A fost cu mult timp înainte să apară Stephen și fetele. E, cu siguranță, câinele cu un singur stăpân. Nu că nu i-ar apăra pe Stephen și pe fete dacă ar fi cazul. Câinii Plott sunt neînfricați, de aceea fanii rasei le spun luptătorii ninja ai lumii canine, cel mai dur câine din lume. Însă dacă s-ar ajunge la o situație gravă și toată familia mea ar fi în pericol, Rambo ar avea mai întâi grijă de mine. Oamenii care dramatizează ar susține că e vorba de

iubire, loialitate sau devotament, dar e doar firea lui. Câinii Plott sunt învățați să urmărească vânatul și câte patru zile la rând, să se sacrifice în loc să fugă de luptă. El nu-și poate stăpâni firea.

Rambo hămăie și-și ciulește urechile. Înclin capul. Disting greierii, cicadele, șuieratul vântului printre pini, foșnetul acelor de pe jos, probabil un șoarece sau veveriță, acel „buhu-hu, buhu-hu" – care-mi sună în genul „cine gătește pentru tine?"[3] – al unei bufnițe nordice pătate de pe partea opusă a pajiștii dintre casa noastră și a vecinilor, cârâitul și strigătele bâtlanilor de noapte care-și fac cuib în mlaștina din spatele casei și zgomotul ca un șuierat al unei mașini care trece pe autostradă, însă, pentru simțurile lui ascuțite de câine, noaptea e plină de sunete și mirosuri. Scâncește încet și mișcă din laba din față, dar în rest nu se mișcă. N-o face dacă nu-i spun eu. L-am dresat să asculte comenzile verbale și să înțeleagă semnele din mână. Pun palma pe capul lui și se așază la loc pe genunchiul meu. Nu tot ceea ce se furișează în întuneric trebuie investigat și urmărit.

Bineînțeles că vorbesc despre tata. Știu că ceea ce i-a făcut mamei a fost rău. Și că uciderea a doi gardieni e ceva impardonabil. Însă o parte din mine – nu mai mare decât un grăunte de polen pe o floare sau decât un fir de iarbă din mlaștină, partea aceea din mine care va fi pentru totdeauna fetița cu codițe care-și idolatriza tatăl – este fericită că Jacob e liber. Și-a petrecut ultimii treisprezece ani în închisoare. Avea treizeci și cinci de ani când a luat-o pe mama, patruzeci și nouă când am plecat din mlaștină, cincizeci și unu când a fost prins și condamnat doi ani mai târziu. În noiembrie împlinește șaizeci și patru de ani. În Michigan nu se aplică pedeapsa cu moartea, dar când mă gândesc la faptul că tata și-ar putea petrece următorii zece, douăzeci, poate chiar treizeci de ani în închisoare, conștientizez că e posibil să n-ajungă la vârsta tatălui său.

După ce am plecat din mlaștină, toți se așteptau să-l urăsc pentru ce i-a făcut mamei și așa era. Însă îmi părea rău și pentru el. Și-a dorit o soție. Nicio femeie în toate mințile n-ar fi mers cu el de bunăvoie pe culmea aia. Când privești situația din punctul lui de vedere, ce altceva era să facă? Era bolnav mintal, cu sechele grave, și atât de pătruns de personalitatea aceea de sălbatic specifică amerindienilor, încât n-ar fi rezistat tentației de a o răpi pe mama nici dacă ar fi vrut. Atât psihiatrii din partea apărării, cât și cei ai acuzării au dat același diagnostic: tulburare de personalitate antisocială, deși apărarea a oferit drept circumstanțe atenuante o traumă cerebrală provocată de loviturile repetate la cap pe care le primea.

Oricum, eram un copil. Îl iubeam pe tata. Jacob Holbrook pe care-l cunoșteam era inteligent, amuzant, răbdător și blând. A avut grijă de mine, m-a îmbrăcat și m-a hrănit, m-a învățat tot ceea ce trebuia să știu nu doar ca să supraviețuiesc în mlaștină, ci ca să prosper. Și-apoi, vorbim despre evenimentele care mi-au influențat propria existență, așa că nu prea pot să spun că-mi pare rău, nu-i așa?

Ultima dată când l-am văzut ieșea din Tribunalul Districtual din Marquette în cătușe și cu lanțuri la picioare, pe drum spre locul unde avea să fie închis cu alți o mie de bărbați. N-am participat la proces – mărturia mea a fost considerată nesigură din cauza vârstei și a educației primite, însă și inutilă, deoarece mama a oferit acuzării destule probe ca să-l închidă pe tata pentru câteva vieți –, dar bunicii din partea mamei m-au adus de la Newberry în ziua în care s-a dat sentința. Cred că sperau că, dacă vedeam cum tata primea ceea ce merita pentru ce-i făcuse fetei lor, o să ajung să-l urăsc la fel de mult ca ei. Tot atunci mi-am cunoscut și bunicii din partea tatălui. Imaginați-vă uimirea mea când am descoperit că mama celui pe care l-am crezut mereu a fi Ojibwa era blondă și albă.

Din ziua aceea, am trecut cu mașina pe lângă State House of Corection and Branch Prison, mai exact închisoarea din Marquette, de cel puțin câteva sute de ori, de fiecare dată ca s-o duc pe Mari la specialist sau să merg cu fetele la cumpărături, sau când mergem în Marquette ca să vedem un film. Închisoarea nu se zărește de pe autostradă. Tot ceea ce văd trecătorii este aleea șerpuită și străjuită de pereții vechi din piatră; seamănă cu intrarea într-o fermă străveche, care duce printre copaci la povârnișul stâncos cu vedere spre golf. Clădirile administrative din gresie sunt în registrul istoric al statului și datează de la inaugurarea închisorii în 1889. Porțiunea de maximă siguranță în care era tata e compusă din clădiri cu șase etaje și câte cinci celule pe nivel, înconjurate de ziduri din piatră groase de șase metri, cu gard de trei metri de sârmă ghimpată deasupra. Perimetrul e monitorizat de opt turnuri de observare, dintre care cinci echipate cu camere ca să înregistreze activitatea și în clădirile cu celule. Cel puțin, așa se arată pe Wikipedia. N-am fost niciodată înăuntru. Am căutat odată închisoarea pe Google Earth s-o văd prin satelit. Nu erau prizonieri în curte.

Iar acum numărul deținuților a scăzut cu unul. Ceea ce înseamnă că în doar câteva minute va trebui să-i spun soțului meu adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul despre cine sunt și despre împrejurările nașterii mele, așa să-mi ajute Dumnezeu!

Ca la un semn, Rambo latră de avertizare. Câteva secunde mai târziu, lumina farurilor inundă curtea. Luminile din curte se aprind când pe alee apare SUV-ul. Nu e jeepul lui Stephen; această mașină are lumini pe capotă și simbolul poliției de stat pe lateral. O fracțiune de secundă, îmi dau voie să sper că pot să răspund la întrebările polițiștilor și să scap de ei înainte să ajungă Stephen acasă. Apoi jeepul Cherokee parchează imediat după ei. Se aprind luminile din interiorul mașinilor în același timp. Mă uit cum nedumerirea lui Stephen se transformă în panică atunci când vede uniformele polițiștilor. Aleargă spre mine prin curte.

— Helena! Ești în regulă? Fetele? Ce s-a întâmplat? Ești OK?

— Suntem bine, îi răspund eu, pe urmă îi fac semn lui Rambo să stea pe loc și cobor treptele de la verandă ca să-l întâmpin când se apropie polițiștii.

— Sunteți Helena Pelletier? întreabă primul polițist.

E tânăr, cam de vârsta mea. Partenerul lui pare și mai tânăr. Mă întreb câți oameni au interogat. Câte vieți au distrus întrebările lor. Încuviințez din cap și-l iau pe Stephen de mână.

— Dorim să vă punem câteva întrebări despre tatăl dumneavoastră, Jacob Holbrook.

Stephen întoarce brusc capul.

— Tatăl… Helena, ce se întâmplă? Nu înțeleg. Evadatul acela e *tatăl tău*?

Consimt din nou din cap. Un gest pe care sper că Stephen îl ia drept scuză și mărturisire. „Da, Jacob Holbrook e tata. Da, te-am mințit din ziua în care ne-am cunoscut. Da, sângele acelui om rău curge prin venele mele și-ale fetelor tale. Îmi pare rău. Îmi pare rău că a trebuit să afli așa. Îmi pare rău că nu ți-am spus până acum. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău".

E întuneric. Fața lui Stephen e umbrită. Nu-mi dau seama ce gândește în timp ce se uită când la mine, când la polițiști, iar la mine, iar la polițiști.

— Intrați, spune el într-un final.

Îmi dă drumul la mână și-i conduce pe polițiști pe verandă și după aceea în casă. Și uite așa, zidurile construite cu grijă în jurul celei de-a doua vieți a mea se prăbușesc.

4.

Polițiștii de la poliția de stat din Michigan se așază pe canapeaua din living, câte unul la fiecare capăt, ca două suporturi de carte albastre: aceleași uniforme, același păr, chipiurile puse respectuos pe pernuța din mijloc și cu genunchii depărtați, pentru că Stephen nu e înalt și canapeaua e joasă. Par mai masivi decât arătau în grădină, mai amenințători, ca și cum autoritatea uniformelor îi făcea să pară și fizic mai mari. Sau poate că încăperea pare mai mică de când sunt ei înăuntru, fiindcă avem rareori musafiri. Stephen s-a oferit să facă o cafea când i-a invitat înăuntru. Polițiștii au refuzat, ceea ce mă bucură. Cu siguranță, nu vreau să întârzie prea mult aici.

Stephen s-a așezat pe fotoliul de lângă canapea, ca o pasăre pregătită să-și ia zborul. Bâțâie din piciorul drept cu o expresie care sugerează că ar prefera să fie oriunde în altă parte. Stau pe singurul scaun rămas liber, în partea opusă a camerei. Conștientizez că distanța fizică dintre mine și soțul meu e atât de mare pe cât permite încăperea. Așa cum înțeleg și că, de când i-a poftit pe polițiști în casă, Stephen face un efort vizibil și susținut de a nu se uita la mine.

— Când l-ați văzut ultima dată pe tatăl dumneavoastră? întreabă polițistul cu rang superior.

— Nu l-am văzut și n-am vorbit cu el din ziua în care am plecat din mlaștină.

Polițistul ridică din sprânceană. Nu-mi dau seama la ce se gândește. Locuiesc la optzeci de kilometri de închisoarea unde tata a stat închis treisprezece ani și n-am mers niciodată să-l vizitez?

— Așadar, de treisprezece ani, rostește el, ia un pix și un carnet din buzunarul de la cămașă și dă să scrie numărul.

— Cincisprezece, îl corectez eu.

După ce mama și cu mine am plecat din mlaștină, tata a rătăcit prin sălbăticia din Upper Peninsula timp de doi ani până să fie prins. Polițistul știe asta la fel de bine ca mine. Își stabilește o bază, punând o întrebare la care știe deja răspunsul, ca să-și dea seama pe parcurs când mint și când spun adevărul. Nu că aș avea vreun motiv să mint, dar el nu știe asta. Înțeleg că trebuie să mă considere suspectă până se dovedește contrariul. Deținuții nu evadează dintr-o închisoare de maximă siguranță decât dacă au parte de ajutor, indiferent că e cineva din interior sau din exterior. Ca mine.

— Corect. Deci n-ați vorbit cu tatăl dumneavoastră de cincisprezece ani.

— Puteți verifica registrele de vizitatori dacă nu mă credeți, spun eu, deși nu mă îndoiesc că au făcut-o deja. Desfășurătoarele la telefon. Orice. Vă spun adevărul.

Asta nu înseamnă că nu m-am gândit de multe ori să-l vizitez pe tata în închisoare. Când l-a prins poliția prima dată, eram disperată să-l văd. Newberry e un oraș mic, iar închisoarea unde l-au ținut până la audiere era doar la câteva străzi distanță de școala mea; aș fi putut merge pe jos după ore sau m-aș fi putut duce cu bicicleta de câte ori voiam. Nu cred că m-ar fi împiedicat cineva să stau câteva minute cu tata. Însă îmi era teamă. Aveam paisprezece ani. Trecuseră doi ani. Mă schimbasem, poate că și el se schimbase. Mă temeam că ar fi refuzat să mă vadă. Că era supărat pe mine, pentru că din vina mea l-au prins.

După ce a fost condamnat, nimeni n-avea de gând să conducă o sută șaizeci de kilometri din Newberry până în Marquette și înapoi ca să-l vizitez la închisoare chiar dacă aș fi avut curaj să întreb. Mai târziu, când mi-am schimbat numele de familie și mă deplasam singură, tot nu l-aș fi vizitat, deoarece trebuia să arăt legitimația și să-mi scriu numele pe lista de vizitatori, însă nu voiam ca viața mea cea nouă să se intersecteze cu cea veche. În orice caz, nu era ca și când mă chinuia dorul să-l văd. Ideea de a merge în vizită apărea doar arareori, de obicei când Stephen se juca afară sau în casă cu fetele și ceva din felul în care interacționau îmi amintea de zilele de odinioară când eram împreună.

Ultima dată când m-am gândit serios să iau legătura cu tata a fost în urmă cu doi ani, când a murit mama. A fost o perioadă grea. Nu puteam să reacționez față de moartea mamei fără să risc să facă legătura cineva și să-și dea seama cine eram. Mă aflam într-un program de protecție a martorilor impus de mine însămi; dacă aveam de gând să-mi păstrez viața cea nouă, trebuia să tai orice legătură cu cea veche. Totuși am fost singurul copil al mamei și mi se părea o trădare să nu merg la înmormântarea ei. Mă chinuia și ideea că n-aveam s-o mai văd sau să mai vorbesc cu ea vreodată. Nu voiam să se întâmple același lucru cu tata. Poate m-aș fi prefăcut că eram o admiratoare a deținuților sau o jurnalistă dacă se întreba cineva de ce am apărut deodată să-l vizitez. Dar ar fi trebuit ca tata să se comporte conform planului ca să funcționeze și n-aveam cum să știu dinainte dacă era de acord să facă asta sau dacă se prindea singur.

— Aveți idee încotro ar fi putut s-o ia? mă întreabă polițistul. Ce plănuiește?

— Niciuna.

În afară de dorința evidentă de a crește distanța cât mai mult dintre el și oamenii care-l urmăresc, sunt tentată să adaug eu, însă știu că nu e cazul să-i enervez pe oamenii înarmați. Mă gândesc în treacăt să cer informații noi despre urmărire, dar faptul că-mi solicită ajutorul mă lămurește cu tot ce trebuie să știu.

— Credeți că va încerca să ia legătura cu Helena? întreabă Stephen. E în pericol familia mea?

— Dacă aveți unde merge câteva zile, probabil că e o idee bună.

Stephen pălește.

— Nu cred că va veni aici, adaug eu repede. Tata îi ura pe părinții lui. N-are niciun motiv să revină acolo unde a crescut. Vrea doar să scape.

— Stai… Vrei să zici că tatăl tău a *locuit* aici? în casa noastră?

— Nu, nu. Nu în casa asta. Asta a fost proprietatea părinților lui, însă după ce am moștenit-o am demolat casa bătrânească.

— Proprietatea părinților lui… clatină din cap Stephen.

Polițiștii se uită la el cu milă, de parcă văd lucrurile astea tot timpul. „Femeile. Nu poți să ai încredere în ele”, asta pare să spună expresia lor. Și mie îmi pare rău pentru Stephen. Sunt multe de digerat. Voiam să-i dau vestea asta în particular, la momentul potrivit și în felul meu, nu să fiu obligată să transform ignoranța și nedumerirea lui într-un spectacol.

Mă urmărește cu atenție pe măsură ce întrebările se înmulțesc – fără îndoială că așteaptă să afle și alte lucruri: Unde eram când a evadat tata? Era cineva cu mine? I-am trimis vreodată un pachet tatei când era la închisoare? Nici măcar un borcan cu dulceață, vreo felicitare de ziua lui?

Interogatoriul continuă și Stephen mă sfredelește cu privirea. Mă acuză. Mă judecă. Îmi transpiră palmele. Gura mea formulează răspunsurile cuvenite la întrebările polițiștilor, dar nu mă gândesc decât la felul în care-l afectează asta pe Stephen, la faptul că tăcerea mea i-a supus pe el și pe fiicele mele unui risc. Toate sacrificiile pe care le-am făcut ca să păstrez secretul sunt inutile acum când totul s-a aflat.

În cele din urmă, aud pași pe hol. Capul lui Iris apare de după colț. Face ochii mari când vede polițiști în living.

— Tati? spune ea nesigură. Vii să mă pupi de noapte bună?

— Sigur, scumpete, răspunde Stephen fără vreo urmă din tensiunea pe care o simțim amândoi. Du-te înapoi în pat! Vin imediat! o asigură el, apoi se întoarce spre polițiști. Am terminat?

— Deocamdată, răspunde primul polițist, după aceea se uită la mine ca și cum crede că știu mai multe decât spun, apoi îmi întinde cu emfază cartea de vizită. Dacă vă amintiți ceva ce ne-ar putea ajuta să-l găsim pe tatăl dumneavoastră, absolut orice, sunați-mă.

*

— Am vrut să-ți spun, zic eu de îndată ce ușa se închide în urma lor.

Stephen se uită la mine o vreme, apoi clatină ușor din cap.

— Și de ce nu mi-ai zis?

O întrebare justificată. Aș vrea să știu ce să răspund. În mod sigur, nu mi-am propus să-l mint. Când ne-am cunoscut în urmă cu șase ani la Festivalul Afinelor din Paradise, Michigan, și m-a invitat la un burger după ce a cumpărat toate produsele rămase, nu prea puteam să-i spun: „Mi-ar plăcea să ies cu tine. Sunt Helena Eriksson, apropo. Mai ții minte individul acela care a răpit o fată din Newberry în anii ’90 și a ținut-o prizonieră în mlaștină vreo doisprezece ani? Cel căruia îi spuneau Regele mlaștinii? Da, e tatăl meu”. Aveam douăzeci și unu de ani. Mă bucuram deja de trei ani de un anonimat fericit. Fără șoapte pe la spatele meu, fără bârfe sau degete îndreptate în direcția mea, doar Rambo și cu mine, văzându-ne de treabă: vânam, pescuiam și căutam fructe. Nu intenționam să rup tăcerea pentru un străin brunet cu ochi negri, care avea plăcerea suspectă de a mânca gem din rădăcină de papură și afine.

Oricum, au fost și alte ocazii în care aș fi putut aduce vorba. Poate nu chiar la prima întâlnire, nici la a doua sau la a treia, însă la un moment dat, după ce trenul încep-să-te-cunosc a pornit pe șine și înainte să stăm lângă balustradă pe barca de croazieră spre Pictured Rocks, știam fără să fie nevoie de vorbe că eram un cuplu. Cu siguranță, înainte ca Stephen să se așeze într-un genunchi pe o plajă stâncoasă de lângă Lacul Superior. Cert e că până să-l întâlnesc pierdusem deja atât de multe, încât nu mai vedeam ce aveam de câștigat.

Stephen clatină din nou din cap.

— Ți-am oferit toată libertatea din lume și tu așa… Ți-am reproșat vreodată ceva de mersul la vânătoare de urși? Când rămâi singură în pădure peste noapte? După ce ai dispărut două săptămâni când Mari era mică, pentru că aveai nevoie să fii singură? Adică ce soție se mai duce la vânat de urși? M-aș fi străduit împreună cu tine, Helena. De ce n-ai avut încredere în mine?

Ar fi nevoie de o mie de cuvinte ca să încep să-i răspund pe îndelete, dar nu reușesc să scot decât trei.

— Îmi pare rău.

Chiar și pentru urechile mele, fraza asta sună stupid. Dar este adevărată. Chiar îmi pare rău. Mi-aș cere scuze în fiecare zi pentru tot restul vieții dacă ar ajuta la ceva.

— M-ai mințit. Și ne-ai pus familia în pericol.

Trece pe lângă mine și se duce în garaj, trântind ușa de la intrare, îl aud cotrobăind. Se întoarce cu câte o valiză în fiecare mână.

— Împachetează tot ce ai nevoie pentru tine și fete. Mergem la părinții mei!

— Acum?

Părinții lui Stephen locuiesc în Green Bay. E un drum de patru ore cu mașina, fără să pui la socoteală nenumăratele opriri pentru toaletă pe care trebuie să le faci când călătorești cu doi copii mici. Dacă plecăm acum, n-ajungem la părinții lui decât pe la ora trei dimineața.

— Ce altceva am putea face? Nu mai avem cum să stăm aici. Nu cu un psihopat ucigaș în libertate.

N-a spus „un psihopat ucigaș care e și tatăl tău”, însă e ca și cum ar fi zis-o.

— Nu vine aici, îi repet eu – nu neapărat pentru că asta cred, ci fiindcă asta trebuie să creadă Stephen.

Nu suport să aibă impresia că aș face ceva cu bună știință ca să-mi pun familia în pericol.

— Știi asta? Poți să promiți că tatăl tău nu vine după tine sau fete?

Deschid gura, apoi o închid la loc. Sigur că nu pot să promit.

Oricât aș vrea să cred că știu ce ar face sau n-ar face tata, adevărul e că nu știu. A ucis doi oameni ca să evadeze din închisoare și asta n-am anticipat niciodată.

Stephen strânge pumnii. Mă pregătesc. Nu m-a lovit niciodată, dar există mereu prima dată. Cu siguranță, tata n-a ezitat s-o lovească pe mama pentru mai puțin. Stephen inspiră adânc. Expiră. Mai inspiră o dată, expiră din nou. Apucă valiza roz cu prințese a fetelor, se răsucește pe călcâie și pleacă tropăind pe hol. Deschide și închide cu zgomot sertarele comodei.

— Tati? se tânguie Iris. Ești supărat pe mami?

Iau cealaltă valiză și merg în dormitorul nostru. Împachetez tot ce-i trebuie lui Stephen ca să stea la părinții lui, duc valiza în sufragerie și o las lângă ușa de la intrare. Vreau să-i spun că înțeleg ce simte. Că mi-aș dori ca lucrurile să fi stat altfel. Că mă distruge să-l văd cum se îndepărtează de mine. Însă când se întoarce cu valiza fetelor și trece pe lângă mine ducând bagajele la mașină de parcă am fi străini, nu zic nimic.

Încheiem tăcuți nasturii de la bluzele fetelor peste pijamale. Stephen o pune pe Mari pe umăr și o duce la mașină. Merg

după el cu Iris de mână.

— Să fii cuminte, îi spun eu când o urc în scăunel și-i închei centura. Să-l asculți pe tata. Să faci ce-ți spune.

Iris clipește și se freacă la ochi de parcă încearcă să nu plângă. O mângâi pe cap și-i pun alături animăluțul din pluș pe care-l iubește și căruia îi zice „Ursul alb”, pe urmă ocolesc mașina spre portiera șoferului.

Stephen ridică din sprâncene când mă vede. Coboară geamul.

— Nu vin, îl informez eu.

— Helena, nu face asta!

Știu la ce se gândește. Nu e niciun secret că, de obicei, mi-e groază să merg la părinții lui, dar să apar cu fetele în toiul nopții pentru că evadatul e tatăl meu mi se pare ceva de neacceptat. Nu e vorba doar de efortul de a mă preface interesată de ceea ce-i preocupă pe ei, deși n-avem absolut nimic în comun, ci de nenumăratele reguli și maniere de care trebuie să țin seama. Am evoluat de la copila de doisprezece ani fără abilități sociale care eram cândva, însă așa mă fac părinții lui Stephen să mă simt de câte ori sunt în preajma lor.

— Nu e asta. Trebuie să stau aici. Poliția ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

E adevărat doar în parte. Stephen n-ar accepta niciodată motivul real pentru care rămân aici. Adevărul e că la un moment dat, între prima întrebare pusă de polițiști și ușa închisă după ei, mi-am dat seama că, dacă e cineva în stare să-l prindă pe tata și să-l ducă înapoi la închisoare, eu sunt aceea. Nimeni nu-i ca el când vine vorba să se descurce în pustietate, dar eu sunt pe aproape. Am trăit cu el doisprezece ani. M-a instruit, m-a învățat tot ce știe. Știu cum gândește. Ce o să facă. Unde o să meargă.

Dacă ar ști Stephen ce plănuiesc, mi-ar aminti că tata e înarmat și periculos. Tata a ucis doi gardieni și poliția e convinsă că e gata să ucidă din nou. Însă dacă e o persoană care nu e în pericol lângă tata, eu sunt aceea.

Stephen mijește ochii. Nu-mi dau seama dacă știe că nu sunt complet sinceră. Nu sunt sigură că ar schimba ceva faptul că știe.

În cele din urmă, ridică din umeri.

— Să mă suni, zice el obosit, apoi ridică geamul.

Lumina din curte se aprinde când Stephen dă cu spatele și iese de pe alee. Iris întoarce capul ca să privească prin lunetă. Ridic mâna. Iris îmi face semn. Nu și Stephen.

Rămân în curte până când farurile din spate ale jeepului dispar în depărtare, pe urmă mă întorc spre casă și mă așez pe treptele verandei. Noaptea pare goală, rece și-mi dau seama

brusc că în cei șase ani de când m-am măritat n-am petrecut nicio noapte singură în casă. Mi se pune un nod în gât. Înghit în sec. N-am dreptul la autocompătimire. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Tocmai mi-am pierdut familia și e din vina mea.

Știu cum se întâmplă. Am mai trecut prin asta, după ce mama a intrat într-o depresie severă și nu mai ieșea din cameră cu zilele și uneori cu săptămânile, iar bunicii au dat-o în judecată pentru custodie. Dacă Stephen nu se întoarce și decide că omisiunea mea e un păcat prea mare ca să fie iertat și vrea să divorțăm, n-o să mai văd fetele niciodată. Dacă mă pui pe mine, cu ciudățeniile, aversiunile și copilăria mea disfuncțională cu tot, alături de educația lui, sută la sută normală, din familie de clasă mijlocie, cu valori tradiționale, e imposibil să mă ridic la același standard. Am atât de multe lucruri împotriva mea, încât aș putea la fel de bine să nici nu mă prezint la tribunal. Nu există niciun judecător pe pământ care să decidă în favoarea mea. Nici eu nu mi-aș da mie custodia.

Rambo se așază lângă mine și pune capul în poală. Îl iau în brațe și-mi ascund fața în blana lui. Mă gândesc la toți anii și șansele pe care le-am avut ca să spun adevărul despre cine sunt. Privind retrospectiv, cred că m-am convins că, dacă nu pronunț numele tatei, m-aș putea preface că nu există. Dar există. Și acum îmi dau seama, în adâncul inimii, că am știut mereu că într-o zi o să dau socoteală.

Rambo scâncește și se retrage. Îl las să plece în noapte și mă ridic, intru în casă să mă pregătesc. Există o singură modalitate să repar toate astea și să-mi recapăt familia. *Trebuie* să-l prind pe tata. Numai așa pot să-i dovedesc lui Stephen că nimeni și nimic nu e mai important pentru mine decât familia.

5.

Cabana

Trecu multă vreme după ce Regele mlaștinii o târâse pe prințesa înspăimântată sub mâzgă. În cele din urmă, barza văzu un vrej verde ieșind din pământul mlăștinos. Când acesta ajunse la suprafață, apăru o frunză și se făcu tot mai mare și mai lată, iar alături de frunză se ivi un mugur.

Într-o dimineață, barza zbura pe deasupra când văzu că puterea razelor de soare făcuse mugurul să se deschidă și în cupa florii se afla o copilă încântătoare – o fetiță care părea să fi ieșit după baie.

„Soția Vikingului n-are copii. Și cât de mult își dorește să aibă, se gândi barza. Oamenii spun mereu că barza aduce copii; o voi face cu adevărat de data asta”.

Barza luă fetița din cupa florii și zbură spre castel. Făcu o gaură cu ciocul în învelișul care acoperea fereastra și așeză copila la pieptul soției Vikingului.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Habar n-aveam în copilărie că ceva nu era în regulă cu familia mea. Copiii nu-și dau seama de obicei. Oricare ar fi situația lor, li se pare ceva normal. Fiicele agresorilor se îndrăgostesc de agresori la maturitate, pentru că așa sunt obișnuite. Li se pare ceva familiar. Firesc. Chiar dacă nu le plac condițiile în care au fost crescute.

Însă adevărul e că-mi plăcea viața din mlaștină și am fost distrusă când s-a năruit totul. Eu eram *motivul* pentru care s-a dus totul de râpă, desigur, însă n-am înțeles ce rol am jucat decât mult mai târziu. Și dacă aș fi știut atunci ce știu acum, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Nu l-aș mai fi adorat pe tata. Aș fi fost mult mai înțelegătoare cu mama. Dar bănuiesc că tot mi-ar fi plăcut să vânez și să pescuiesc.

Ziarele l-au poreclit pe tata Regele mlaștinii, după căpcăunul din poveste. Înțeleg de ce i-au dat numele ăsta, așa cum o să priceapă oricine cunoaște povestea. Însă tata nu era un monstru. Vreau să fie cât se poate de clar. Îmi dau seama că

multe din cele spuse și făcute de ei au fost greșite. Dar, la urma urmei, făcea și el ce putea cu ce avea la îndemână; la fel ca orice părinte. Și nu m-a agresat niciodată, cel puțin nu într-un fel sexual, așa cum presupun mulți oameni.

Înțeleg și de ce ziarele scriau că aveam o fermă. În fotografii seamănă cu o gospodărie veche de țară: două etaje, cu șindrile laterale rustice, cu ferestre cu tocuri duble atât de îmbâcsite de praf, încât era imposibil să vezi înăuntru sau afară, cu acoperiș din țigle de lemn. Acareturile contribuiau la această iluzie – un șopron de unelte cu trei laturi făcute din lătunoaie, o magazie cu lemne, un closet.

Noi îi spuneam cabana. Nu pot să vă spun cine a construit-o sau când, sau de ce, însă pot să vă garantez că n-au fost fermieri. Cabana se află pe o culme îngustă, împădurită, cu arțari, fagi și arini care se înalță dintre mlaștini ca o femeie corpolentă stând pe-o coastă: o ridicătură mică în loc de cap, una ceva mai mare pentru umeri și a treia pentru șoldurile și pulpele masive.

Creasta noastră făcea parte din bazinul de 2.123 de kilometri pătrați de mlaștini care se scurg în râul Tahquamenon, deși n-am aflat asta decât mult mai târziu. Amerindienii Ojibwa îl numesc *Adikamegong-ziibi,* „râul unde sunt peștii albi”, dar noi nu prindeam decât musky[4], walleye sau pești cu ochi bulbucați ori șalău canadian, bibani și știucă.

Culmea noastră se afla destul de departe de brațul principal al râului, deci nu era văzută de pescari și de canotori. Arțarii de mlaștină care creșteau în jurul cabanei o făceau aproape invizibilă și din depărtare. Ai fi zis că fumul de la soba noastră cu lemne ne-ar fi dat de gol, însă nu s-a întâmplat așa. Dacă cineva a observat ceva în anii în care am trăit acolo, probabil a presupus că fumul venea de la cina unui pescar sau dintr-o cabană de vânătoare. În orice caz, tata era foarte precaut. Sunt sigură că a așteptat luni de zile după ce a luat-o pe mama până a riscat să facă un foc.

Mama mi-a povestit că, în primele paisprezece luni de captivitate, tata a ținut-o legată de inelul greu din fier montat pe un stâlp din colțul magaziei cu lemne. Nu sunt sigură că o cred. Am văzut cătușele, desigur, și le-am folosit eu însămi când a fost nevoie. Dar de ce s-ar fi chinuit tata s-o țină legată în magazia cu lemne când n-avea unde să se ducă? Nimic altceva decât iarbă cât vezi cu ochii, întreruptă doar de movila unui castor sau bizam ori de alte culmi solitare. Teren prea dens ca să fie străbătut cu canoea, prea nesigur să mergi pe jos.

Mlaștina ne ținea în siguranță primăvara, vara și toamna. Iarna, ursii, lupii și coioții traversau câteodată gheața. Într-o iarnă, când îmi puneam cizmele să mă duc la closet înainte de

culcare – credeți-mă, *nu* vrei să cobori din pat să te duci iarna la closet în toiul nopții –, am auzit un zgomot pe verandă. Am presupus că era un raton. Noaptea era neobișnuit de caldă, temperatura aproape peste nivelul de îngheț, o noapte luminată de Luna Plină, la jumătatea iernii, care proiectează umbre și păcălește animalele ce hibernează că e primăvară. Am pășit pe verandă și am văzut o siluetă neagră aproape la fel de înaltă ca mine. Crezând că e totuși un raton, am țipat și i-am tras una pe spate. Ratonii pot să facă multă mizerie dacă-i lași, și ghici cine trebuia să strângă după ei?

Însă nu era un raton, ci un urs brun, și nici măcar nu era pui. Ursul s-a întors, s-a uitat la mine și a mârâit. Dacă închid ochii, încă îi simt mirosul de pește din răsuflarea caldă și cum îmi fluturau firele de păr când îmi sufla în față. „Jacob!”, am strigat eu. Ursul s-a uitat la mine și eu m-am uitat la el până când a venit tata cu pușca și l-a împușcat. Am mâncat carne de urs tot restul iernii. Leșul atârnat în șopronul de unelte arăta ca un om fără piele. Mama s-a plâns că avea carnea grasă și cu gust de pește, dar la ce să te aștepți? „Ești ceea ce mănânci”, cum spunea tata. Am întins pielea în fața șemineului din camera de zi și am fixat-o de podea, ca să stea întinsă. Odaia a mirosit a carne stricată până când s-a uscat pielea, însă îmi plăcea să stau pe covorul din blană de urs cu degetele întinse spre foc și cu un castron cu tocană din carne de urs în poală. Din câte știu, covorul e acolo și acum.

Tata are o poveste mai frumoasă. Cu ani în urmă, cu mult înainte să apărem mama și cu mine acolo, pe vremea când era adolescent, făcea drumeții prin pădurile aflate la nord de casa părinților lui de pe malul lacului Nawakwa, lângă Grand Marais, ca să verifice capcanele. Zăpada era foarte mare în anul acela și mai căzuseră cincisprezece centimetri în noaptea aceea, așa că poteca și semnele pe care le folosea ca să se orienteze erau îngropate. S-a îndepărtat de drum fără să-și dea seama și, deodată, a căzut într-o groapă mare. Au căzut odată cu el și zăpadă, și bețe, și frunze, dar nu s-a rănit, pentru că a aterizat pe ceva moale și cald. Când și-a dat seama unde era și ce se întâmplase, s-a ridicat și a fugit, însă nu înainte să vadă că stătea pe un ursuleț cât brațul lui. Ursulețul avea gâtul rupt.

De fiecare dată când tata spunea povestea asta îmi doream să mi se fi întâmplat mie.

*

M-am născut la doi ani după ce mama devenise prizonieră. Mai avea trei săptămâni până împlinea șaptesprezece ani. Nu semănăm deloc una cu alta, nici la fizic, nici la temperament, dar pot să-mi imaginez cum trebuie să fi fost pentru ea să fie gravidă cu mine.

„O să ai un copil”, probabil că i-a zis tata într-o zi de toamnă, tropăind ca să lase mizeria de pe cizme pe veranda din spate și intrând în bucătăria supra-încălzită. Trebuia să-i spună mamei ce se întâmpla, pentru că era prea tânără și naivă să înțeleagă de ce i se schimba corpul. Sau poate că știa, însă nu voia să recunoască. Multe lucruri depindeau de cât de bune erau cursurile despre sănătate de la Școala Gimnazială din Newberry și de cât de atentă era.

Probabil, mama s-a întors cu fața la el de la plita unde făcea mâncare. Mereu făcea mâncare, căra apă, apoi o încălzea pentru gătit și spălat.

În prima versiune din imaginația mea, i se întipărește uluirea pe față și duce mâinile la burtă. „Un copil?”, șoptește ea. Nu zâmbește. Din câte știu, rareori zâmbea. În a doua versiune, întoarce capul sfidător și spune veninos: „Știu”.

Oricât de mult aș prefera a doua versiune, o aleg pe prima. În toți anii în care am locuit împreună ca o familie, n-am văzut-o niciodată răspunzându-i tatei. Uneori îmi doresc s-o fi făcut. Gândiți-vă cum era pentru mine: un bebeluș, un copil, o fată în creștere și tot ce știam despre maternitate, în afară de gospodinele vesele care purtau șorțuri în reclamele din *National Geographic,* era o tânără posacă trebăluind cu capul plecat și ochii înroșiți de o nefericire secretă. Mama nu râdea niciodată, vorbea puțin și rareori mă îmbrățișa sau mă săruta.

Sunt sigură că era îngrozită de ideea de a face un copil în cabana aceea. Știu că eu aș fi fost. Poate spera ca tata să-și dea seama că o cabană în mlaștină nu era un loc în care să nască și că o va duce în oraș, lăsând-o pe treptele spitalului ca pe un copil abandonat.

N-a făcut asta. Blugii și tricoul inscripționat cu „Hello Kitty” pe care mama le purta de când o răpise au devenit o problemă. Tata trebuie să fi observat în cele din urmă că tricoul nu-i mai acoperea burta și că nu se putea încheia la pantaloni, așa că a lăsat-o să împrumute o cămașă de-a lui din bumbac și o pereche de bretele.

Mi-o imaginez pe mama slăbind pe măsură ce burta i se umfla, în primii ani petrecuți la cabană, a pierdut mult în greutate. Prima dată când i-am văzut fotografia în ziar, am fost șocată de cât de grasă era înainte.

Pe urmă, când mama era însărcinată în luna a cincea și a început să i se vadă burta, s-a întâmplat ceva extraordinar. Tata a dus-o la cumpărături. Se pare că, deși făcuse multe pregătiri pentru răpirea mamei și viața lor la cabană, tata a uitat să cumpere haine și pentru viitoarea mea apariție.

Încurcătura lui încă mă face să zâmbesc. Imaginați-vă, acest om descurcăreț în pustietate, care răpise o fată tânără și o

ținuse ascunsă peste doisprezece ani, a trecut cu vederea consecința inevitabilă a faptului că și-o făcuse soție. Mi-l închipui pe tata cum își analiza opțiunile, cu capul înclinat într-o parte și mângâindu-și barba în felul acela gânditor, dar, în cele din urmă, n-avea prea multe alegeri. Așadar, tipic pentru el, a ales soluția cea mai practică și a început să facă pregătiri pentru un drum la Soo, singurul oraș pe o rază de două sute patruzeci de kilometri în jurul cabanei noastre, unde se afla un magazin Kmart.

Nu era atât de periculos pe cât pare s-o ducă pe mama la cumpărături. Au făcut-o și alți răpitori. Oamenii încetează să mai caute. Amintirile se șterg. Câtă vreme victima nu face un contact vizual sau nu se identifică, riscul e mic.

Tata a tuns părul mamei, scurt ca al unui băiat, și l-a vopsit în negru. Faptul că avea vopsea neagră de păr în cabană a fost un element-cheie pe care acuzarea l-a folosit mai târziu ca să demonstreze că tata a acționat în cunoștință de cauză și cu premeditare. De unde știa că urma să aibă nevoie de vopsea de păr? Sau că mama avea să fie blondă? În orice caz, oricine s-ar fi uitat la ei ar fi văzut un tată cu fiica lui la cumpărături. Dacă observau cumva și că mama era însărcinată, care era problema? Cu siguranță, o persoană obișnuită n-ar fi presupus că omul care o ținea strâns de cot pe fata tânără nu era tatăl ei, ci tatăl copilului din pântecele tinerei. Am întrebat-o pe mama mai târziu de ce n-a spus nimănui cine era sau de ce n-a cerut ajutor și ea mi-a răspuns că s-a simțit de parcă ar fi fost invizibilă. Închipuiți-vă: avea doar șaisprezece ani și tata a convins-o după aproape un an că n-o căuta nimeni. Că nimănui nu-i păsa. Așa că s-au plimbat cu căruciorul pe la raioanele pentru copii și nu le-a dat nimeni atenție, prin urmare mamei trebuie să i se fi părut că era adevărat.

Tata a cumpărat câte două bucăți din fiecare lucru de care aveam nevoie, din primele zile și până la maturitate. Un lucru de îmbrăcat și unul de spălat, mi-a povestit mama peste ani. Haine de băieți, pentru că aveau să fie utile indiferent ce aveam să fiu, și la ce mi-ar fi trebuit o rochie la cabană? Mult mai târziu, după ce poliția a verificat locul și reporterii au năpădit culmea, cineva a făcut o poză șirului de încălțări aliniate de la mici la mari lângă peretele de la dormitorul meu. Mi se spune că imaginea a circulat pe Twitter și pe Facebook. Mulți cred că oamenii iau imaginea aceea ca pe o dovadă a firii malefice a tatei, o probă fotografică a faptului că intenționa să ne țină prizoniere toată viața. Pentru mine, încălțările îmi măsurau, pur și simplu, creșterea, așa cum alții își măsoară copiii la perete.

În plus, tata a cumpărat pentru mama două bluze cu mâneci lungi, două tricouri, două perechi de pantaloni scurți, două perechi de blugi, șase perechi de chiloți și un sutien mai mare, o cămașă de noapte din bumbac, o căciulă, un fular, cizme și o haină de iarnă. Tata a răpit-o pe mama la data de 10 august; singura haină pe care o purtase în iarna precedentă fusese a lui. Mama a spus că n-a întrebat-o ce culori îi plăceau sau dacă voia un fular simplu sau cu dungi; pur și simplu, el a ales totul pentru ea. Pot să cred așa ceva, fiindcă tatei îi plăcea să dețină controlul.

Chiar și cu prețurile de la Kmart, excursia trebuie să-l fi costat o avere. Habar n-am de unde avea bani. Poate a vândut niște blănuri de castor. Poate a împușcat un lup. Vânătoarea de lupi era ilegală în Upper Peninsula când eram mică, însă pe piață se căutau mereu blănuri, mai ales de către amerindieni. Poate a furat banii sau a folosit un card de credit. Sunt multe lucruri pe care nu le știam despre tata.

*

M-am gândit mult la ziua în care m-am născut. Am citit povestea multor fete care au fost răpite și ținute prizoniere și m-a ajutat să înțeleg puțin prin ce a trecut mama.

Ar fi trebuit să fie la școală, să se îndrăgostească de vreun băiat ori să stea cu prietenele ei. Să meargă la repetiții cu orchestra școlii sau la meciuri de fotbal american și la ce mai făceau copiii de vârsta ei. În schimb, se pregătea să aibă un copil, fără niciun ajutor decât al bărbatului care o luase de lângă familia ei și o violase de prea multe ori ca să mai țină minte.

Mama a intrat în travaliu pe patul cu cadru din lemn din dormitorul cabanei. Pe pat se aflau cele mai subțiri cearșafuri pe care le-a găsit tata; știa că până apăream eu trebuia să arunce tot. A fost atât de îndatoritor pe cât putea să fie în cel mai dificil moment pentru mama, ceea ce însemna că uneori îi oferea ceva de mâncare sau îi aducea un pahar cu apă. În afară de asta, mama era pe cont propriu. N-a fost cruzime din partea lui, deși putea să fie crud. Numai că până în clipa nașterii nu prea avea ce să facă.

Într-un târziu, am scos capul. Am fost un copil mare. Mama s-a rupt ca să mă nască și așa am văzut lumina zilei. Doar că n-am ieșit cu totul. A trecut un minut. Cinci. Zece. „Avem o problema”, a spus tata. Placenta mamei nu se desprinsese. Habar n-am cum de știa asta, dar știa. Tata i-a zis să se prindă de cadrul din lemn și să se pregătească, pentru că avea s-o doară. Mama mi-a povestit că nu-și putea imagina că o va durea ceva mai tare decât o duruse până atunci, însă tata avea dreptate. Mama a leșinat.

Mi-a mai istorisit și că tata a rănit-o când a băgat mâna înăuntru ca să desprindă placenta și de aceea n-a mai avut copii. N-am de unde să știu. Nu mai am frați sau surori, așa că e posibil să fie adevărat. Știu că atunci când placenta nu se desprinde, trebuie să acționezi repede dacă vrei să salvezi mama și n-ai multe opțiuni. Mai ales când doctorii și spitalele nu sunt o opțiune.

În zilele următoare, mama a delirat din pricina febrei, pe măsură ce a făcut infecția inevitabilă. Tata mă liniștea punându-mi în gură o cârpă înmuiată în apă cu zahăr între momentele în care mă așeza la pieptul mamei. Uneori mama era conștientă. De cele mai multe ori, nu. Când era trează, tata îi dădea să bea ceai din coajă de salcie, iar asta i-a redus febra.

Acum înțeleg motivul pentru care mama nu s-a atașat de mine. Era prea tânără, prea bolnavă în primele zile după ce m-am născut, prea speriată, prea singură și copleșită de propria durere și nefericire ca să mă vadă. Uneori, când un copil se naște în asemenea condiții, îi oferă mamei un motiv să meargă mai departe. N-a fost așa în cazul meu. Slavă Domnului că l-am avut pe tata!

6.

Scot rucsacul din dulapul de pe hol și-l umplu cu muniție, pun niște batoane cu cereale și sticle cu apă, apoi sculele tatei de pescuit în spatele mașinii, alături de cort și sacul de dormit. Echipamentul de campare și de pescuit o să fie o acoperire bună dacă mă întreabă cineva unde mă duc și ce fac. N-o să fiu aproape de raza lor de căutare, însă nu se știe niciodată. Mulți oameni îl caută pe tata.

Încarc pușca și o așez pe suportul de deasupra cabinei. Teoretic, n-ai voie să conduci cu o armă încărcată în mașină, dar toată lumea face asta. Indiferent cum ar fi, n-am de gând să mă alătur căutărilor fără armă. Preferata mea în perioada asta e o carabină Ruger American. Am folosit cel puțin șase carabine Ruger de-a lungul anilor; au o precizie extraordinară și se vând mult mai ieftin decât celelalte arme concurente. Pentru urși, am și un pistol Magnum de calibru .44. Un urs brun adult e dur, cu oase solide și mușchi groși, și nu sunt mulți vânători care pot doborî un urs brun dintr-un singur foc. Un urs rănit nu moare de la sângele pierdut ca o căprioară. Ursii sângerează între stratul de grăsime și blană, iar dacă ai calibru prea mic, grăsimea poate să astupe gaura, blana se îmbibă cu sânge ca un burete și ursul nu lasă urme de sânge. Un urs rănit aleargă până când e prea slăbit să mai continue, ceea ce poată să însemne între douăzeci și cinci și treizeci de kilometri pe oră. Încă un motiv pentru care vânez urși doar cu câini.

Încarc pistolul Magnum și-l pun în torpedo. Îmi bubuie inima și-mi transpiră palmele. Devin emoționată înainte de orice vânătoare, dar acum vorbim despre tata. Omul pe care l-am iubit din copilărie. Care a avut grijă de mine timp de doisprezece ani atât cât s-a priceput. Tatăl pe care nu l-am văzut și cu care n-am vorbit de cincisprezece ani. Bărbatul de la care am evadat în urmă cu mult timp, însă a cărui evadare tocmai mi-a distrus familia.

Sunt prea agitată să dorm, așa că torn un pahar de vin și-l iau în camera de zi. Îl pun pe măsuța de cafea fără suportul obligatoriu și mă trântesc pe un colț de canapea, cu picioarele pe măsuță. Stephen face crize de câte ori pun picioarele pe mobilă. Tatei, pe de altă parte, nu i-ar fi păsat deloc de lucruri nesemnificative, cum ar fi picioarele urcate pe masă. Am auzit oamenii spunând că atunci când fetele își caută un soț aleg un bărbat ca tatăl lor. Și dacă asta e regula, eu sunt excepția. Stephen nu e originar din Upper Peninsula. Nu pescuiește și nu

vânează. N-ar putea evada din închisoare așa cum n-ar putea nici să piloteze o mașină de curse sau să opereze pe creier. Când m-am măritat cu el, am crezut că am făcut o alegere bună. În general, mai cred și în prezent.

Golesc conținutul paharului dintr-o înghițitură lungă. Ultima dată când am greșit atât de grav a fost când am plecat din mlaștină. La două săptămâni după ce mama și cu mine am fost salvate am aflat că noua viață pe care mi-o imaginam n-avea să fie așa cum am sperat. Dau vina pe mass media. Nu cred că poate să înțeleagă cineva magnitudinea furtunii mediatice care aproape m-a înghițit cu totul, decât dacă s-ar afla în mijlocul ei. Lumea era fascinată de ce i se întâmplase mamei, însă cea de care nu se sătura eram eu. Copilul sălbatic care a crescut într-o izolare primitivă. Progenitura nevinovatei mame captive și a răpitorului ei. Fata Regelui mlaștinii. Oameni pe care nu-i cunoșteam îmi trimiteau lucruri pe care nu le voiam: biciclete și animale din pluș, playere mp3 și laptopuri. Un donator anonim s-a oferit să-mi plătească taxele la colegiu.

Bunicilor nu le-a luat mult timp să-și dea seama că tragedia familiei se transformase într-o mină de aur și erau mai mult decât gata să încaseze răsplata. „Nu vorbiți cu presa”, ne mustrau pe mine și pe mama, referindu-se la hoardele de reporteri care lăsau mesaje pe robotul telefonic al bunicilor și stăteau în dubițe pe partea cealaltă a străzii. Am înțeles că, dacă păstram tăcerea, puteam într-o bună zi să vindem povestea pe mulți bani. Nu eram sigură cât timp n-aveam voie să vorbim sau cum se cumpărau și se vindeau poveștile, nici măcar de ce am fi vrut mulți bani, de fapt. Dar dacă asta voiau bunicii, aveam să fac așa cum spuneau ei. Pe atunci eram încă doritoare să le fac tuturor pe plac.

Cei de la conducerea revistei *People* au propus cea mai bună ofertă. Nici în ziua de azi nu știu cât au plătit. Cel puțin mama și cu mine n-am văzut niciun ban din vânzare. Știu doar că exact înainte să plecăm la petrecerea de bun venit dată de bunici la ei acasă pentru mine și mama, bunicul ne-a chemat deoparte și ne-a zis că un fotograf de la revista *People* ne va face poze și că o reporteră de la aceeași publicație ne va lua un interviu la petrecere, și că ar trebui să-i spunem tot ce voia să afle.

Petrecerea s-a ținut la Sala Districtuală din Pentland. Judecând după nume, credeam că era un fel de fortăreață vikingă: cu tavane înalte, pereți groși din piatră, ferestre înguste, podele acoperite cu paie. Îmi imaginam păsări, câini și capre plimbându-se peste tot; o vacă de lapte legată de un drug din fier într-un colț; o masă din lemn pentru țărani pe toată lungimea camerei și camere private la etaj pentru domni și

doamne. Însă sala aceea mare s-a dovedit a fi o clădire mare și albă din lemn, cu numele scris pe fațadă cu litere negre, ca să n-o rateze nimeni. Înăuntru era un ring de dans și o scenă mică, plus o sală de mese și o bucătărie la subsol. Nici pe departe atât de mare pe cât visam, dar, cu siguranță, cea mai mare clădire pe care o văzusem vreodată.

Noi am ajuns ultimii. Era la începutul lunii aprilie, așa că sub haina pufoasă cu pene de gâscă trimisă de cineva purtam un pulover roșu, tivit cu ceva ce semăna cu o blană albă, însă nu era, și o pereche de blugi, precum și bocancii cu vârful întărit pe care-i purtam când am plecat din mlaștină. Bunicii voiau să port o rochie galbenă cu pătrățele care era a mamei și o pereche de colanți, ca să nu mi se vadă tatuajele de pe picioare. Dungile în zigzag din jurul gambelor au fost primele tatuaje pe care mi le-a făcut tata. Pe lângă astea și șirul dublu de puncte de pe obraji, mi-a tatuat pe bicepsul drept o căprioară asemănătoare cu cele pe care le vezi în desenele din peșteri, ca să comemoreze primul animal ucis de mine, iar în mijlocul spatelui, în partea de sus, un urs reprezentându-l pe cel cu care m-am înfruntat pe veranda din față când eram mică. Animalul meu spiritual e *mukwa,* ursul. După ce Stephen și cu mine am început să ne simțim mai în largul nostru unul cu celălalt, m-a întrebat despre tatuaje. I-am răspuns că le-am făcut în copilărie ca parte a unei ceremonii tribale de inițiere, ca fiica unui misionar baptist pe o insulă îndepărtată din Pacificul de Sud. Am remarcat că oamenii sunt cu atât mai tentați să creadă povestea, cu cât ea este mai stranie. I-am dezvăluit și că părinții mei au fost uciși pe aceeași insulă când încercau să aplaneze o dispută între triburile aflate în război, în cazul în care-i venea vreodată ideea că i-ar plăcea să-i cunoască. Presupun că în prezent, când secretul meu a ieșit la iveală, aș putea să-i mărturisesc și despre tatuaje, dar adevărul e că m-am obișnuit să născocesc povești.

Rochia pe care bunicii voiau s-o port la petrecere îmi amintea de perdelele de la bucătăria din cabana noastră, însă mai deschisă la culoare și fără rupturi și găuri. Îmi plăcea că materialul era ușor și unduios; mi se părea că nu purtam nimic, de fapt. Dar deși arătam ca o fată stând în fața oglinzii înalte din dormitorul bunicii, aveam genunchii tot depărtați că ai unui băiat, așa că bunica a decis că ar fi mai bine să rămân cu blugi. Mama purta rochia albastră și panglica asortată în păr din afișul cu „M-ați văzut cumva?”. În retrospectivă, nu sunt sigură ce era mai rău: faptul că bunicii se așteptau ca mama mea de douăzeci și opt de ani să joace rolul fetei de paisprezece ani pe care o pierduseră sau că mama era dispusă să le facă jocul.

În timp ce urcam rampa din lemn care semăna cu podul basculant al unui castel, aveam mușchii atât de încordați, încât aproape făceau zgomot. Mă simțeam ca atunci când eram pe cale să împușc un curcan sălbatic rar, care-și înfoia penele pentru o femelă, și că aveam să-l sperii dacă tresăream măcar. Făcusem deja cunoștință cu mai mulți oameni decât aș fi crezut că era posibil, însă acolo era vorba de familie.

— Au ajuns! a strigat cineva când am sosit.

Muzica s-a oprit. S-a făcut liniște pentru o clipă, apoi sala a explodat în larma a sute de fluierături, aplauze și strigăte. Pe mama a copleșit-o un puhoi de veri, de unchi și mătuși blonde. Rudele roiau în jurul meu ca muștele. Bărbații îmi strângeau mâna. Femeile mă lipeau de pieptul lor, apoi mă îndepărtau și mă pișcau de obraji ca și cum nu le venea să creadă că eram acolo. Fetele și băieții trăgeau cu ochiul din spatele lor, temători ca niște vulpi. Pe vremuri studiam imaginile stradale din *National Geographic* și încercam să-mi imaginez cum ar fi să fiu înconjurată de oameni. Acum știu. E gălăgios. Înghesuit, cald și urât mirositor. Mi-a plăcut fiecare secundă.

Reportera de la *People* a croit drum pentru noi prin mulțime, apoi ne-a condus jos pe scări. Cred că i s-a părut că eram speriată de agitație și de zgomot. Încă nu știa că tocmai acolo voiam să fiu. Că plecasem de bunăvoie din mlaștină.

— Ți-e foame? m-a întrebat ea.

Îmi era. Bunica nu m-a lăsat să mănânc înainte, deoarece a spus că va fi destulă mâncare mai târziu la petrecere și a avut dreptate. Reportera m-a dus la o masă lungă de lângă bucătărie, pregătită cu mai multă mâncare decât am văzut vreodată. Mai mult decât am fi putut mânca împreună cu părinții mei într-un an, poate chiar doi.

Mi-a întins o farfurie subțire ca hârtia.

— Ia și mănâncă!

De când plecasem din mlaștină învățasem că, atunci când nu știam ce să fac, cel mai bine era să mă iau după ceilalți. Așadar, când reportera a luat-o din capătul mesei și a început să-și pună mâncare pe farfurie, am făcut și eu la fel. O parte din felurile de mâncare aveau etichete. Vedeam ce scria – lasagna fără carne, macaroane cu brânză, cartofi cu cașcaval, salată ambrozie, caserolă cu fasole verde –, însă habar n-aveam ce mâncare era sau dacă o să-mi placă gustul. Oricum, am pus pe farfurie câte o lingură din toate felurile. Bunica mi-a spus că trebuia să mănânc câte ceva din fiecare fel, altfel s-ar fi simțit jignite femeile care veniseră cu mâncarea. Nu eram sigură cum puteau să încapă toate pe o singură farfurie. Mă întrebam dacă puteam lua două. Dar pe urmă am văzut o femeie aruncându-și farfuria cu tot cu mâncare într-un coș

mare din metal și plecând, așa că mi-am dat seama că atunci când se umplea farfuria, asta aveam să fac și eu. Părea un obicei vechi. În mlaștină nu aruncam niciodată mâncarea.

Odată ajunsă la capătul mesei lungi, am observat încă una, plină cu plăcinte, prăjituri și torturi. Era și un tort cu glazură groasă cafenie, cu fulgi în culorile curcubeului și nu doar câțiva. Douăsprezece lumânări mici încadrau cuvintele „Bun venit acasă, Helena!” scrise cu glazură galbenă, ceea ce însemna că tortul era pentru mine. Am aruncat farfuria cu lasagna-macaroane-cartofi-ambrozie-fasole-verde în coșul din metal, am luat altă farfurie goală și am pus tot tortul acolo. Reportera de la *People* a zâmbit în timp ce fotograful făcea poze, așa că mi-am dat seama că procedasem cum trebuia. De când plecasem din mlaștină, făceam tot felul de lucruri pe dos. Și azi simt gustul primei înghițituri: atât de ușoară și pufoasă, ca și cum mușcam dintr-un nor cu aromă de ciocolată.

Femeia mi-a pus întrebări în timp ce mâncam. Cum am învățat să citesc? Ce-mi plăcea cel mai mult la viața din mlaștină? M-a durut când mi-a făcut tata tatuajele? M-a atins în feluri care nu-mi plăceau? Acum înțeleg că asta însemna dacă tata m-a atins în mod sexual, ceea ce n-a făcut niciodată. Am răspuns „da” doar pentru că tata îmi mai dădea câte una în cap sau la fund când trebuia să fiu pedepsită, așa cum făcea și cu mama, ceea ce bineînțeles că nu-mi plăcea.

După ce am terminat de mâncat, reportera, fotograful și cu mine am urcat la etaj ca să merg la baie. Voiam să mă spăl de machiajul pe care mi-l puseseră bunicii pe față, ca să ascund tatuajele. (Țin minte că mă întrebam de ce se chema „cameră de baie” dacă nu era loc să faci baie? Și de ce scria pe uși „Bărbați” și „Femei”, însă nu era o ușă și pentru copii? Și de ce aveau femeile și bărbații nevoie de băi separate?) Reportera a zis că oamenilor le-ar plăcea să-mi vadă tatuajele și am fost de acord.

Când am ieșit din baie, am văzut prin ușile deschise spre parcare câțiva băieți care se jucau cu o minge. Știam că așa se cheamă, pentru că mi-o arătase mama într-o revistă. Dar nu văzusem o minge niciodată până atunci. Eram fascinată mai ales de felul în care sărea înapoi în mâinile băieților după ce o loveau de asfalt de parcă era vie, ca și cum o însuflețea un spirit.

— Vrei să te joci? a întrebat un băiat.

Voiam. Și sunt sigură că aș fi prins mingea dacă aș fi știut că o aruncă spre mine. Însă nu știam, așa că mingea m-a lovit în stomac destul de tare ca să scot un „Au!” – deși nu mă durea prea tare –, apoi s-a rostogolit într-o parte. Băieții au râs, și nu într-un fel amuzant.

Ce s-a întâmplat pe urmă a fost descris foarte exagerat. Mi-am scos puloverul doar pentru că bunicii mă avertizaseră că trebuia curățat „chimic”, iar asta costa mulți bani și nu voiam să-l murdăresc. Și am scos cuțitul doar pentru că voiam să-l arunc pe la spate în stâlpul din lemn pe care era fixat coșul de baschet, ca să le arăt băieților că eram și eu talentată cu cuțitul cum erau ei cu mingea. N-am avut ce face când un băiat a încercat să-mi ia cuțitul sau că s-a tăiat la mână din cauza asta. Și-apoi, ce fel de idiot apucă de lamă un cuțit?

Restul „incidentului”, așa cum i-au spus de atunci bunicii de fiecare dată, a fost o nebuloasă de băieți care țipau speriați și adulți care strigau, cu bunica plângând și cu mine în spatele unei mașini de poliție cu cătușe la mâini, fără să știu de ce sau ce anume greșisem. Mai târziu am aflat că băieții au crezut că voiam să le fac rău, ceea ce era tot atât de ridicol pe cât sună. Dacă voiam să tai gâtul cuiva, aș fi făcut-o.

Bineînțeles, *People* a publicat cele mai senzaționale fotografii. Pe prima pagină apăream cu pieptul gol și tatuajele de pe față, cu soarele scânteind pe lama cuțitului, de parcă eram un războinic Yanomami. Mi s-a zis că ediția cu mine a fost printre cele mai bine vândute (pe locul al treilea, după tributul adus prințesei Diana și cel despre World Trade Center), așadar, bănuiesc că au primit ceea ce au plătit.

Privind retrospectiv, cred că toți eram puțin naivi. Bunicii, deoarece au crezut că se puteau îmbogăți de pe urma celor întâmplate cu fiica lor fără să existe consecințe; mama, fiindcă a crezut că putea reintra în vechea ei viață de parcă nu plecase niciodată; eu, întrucât am crezut că mă pot integra. După momentul acela, copiii cu care am mers la școală s-au împărțit în două tabere: cei care se temeau de mine și cei care mă admirau și se temeau de mine.

Mă ridic și mă întind. Duc paharul la bucătărie și-l clătesc în chiuvetă, apoi merg în dormitor și setez alarma la telefon, pe urmă mă întind îmbrăcată peste cuverturi, ca să pot ieși de îndată ce se luminează.

N-ar fi prima oară când îl vânez pe tata, însă o să fac tot posibilul să mă asigur că e ultima.

7.

Alarma sună la ora 5. Mă întorc pe o parte și iau telefonul de pe noptieră, după aceea verific mesajele. Nimic de la Stephen.

Pun cuțitul la curea și mă duc la bucătărie să fac cafeaua. În copilărie, singura băutură caldă pe care o aveam în afară de ceaiurile medicinale cu gust oribil ale tatei era cicoarea. Scoteam rădăcinile, le spălam, le uscam, apoi le măcinam, multă muncă pentru a prepara ceea ce acum știu că este un surogat de cafea de mâna a doua. Am observat că poți să cumperi cicoare măcinată din magazine. Nu-mi dau seama de ce ar cumpăra cineva.

Afară începe să se lumineze. Umplu termosul și iau cheile de la camionetă din cârligul de lângă ușă. Nu știu dacă să-i trimit un mesaj lui Stephen. În mod normal, ar trebui. Lui Stephen îi place să știe unde sunt și cât lipsesc, și-mi convine câtă vreme înțelege că planurile mele se pot schimba și că s-ar putea să nu-l pot anunța, fiindcă semnalul la telefon e slab spre inexistent în mare parte din Upper Peninsula. Întotdeauna mi se pare ironic să n-ai deseori semnal într-o zonă în care chiar ai nevoie. În final, decid să nu trimit mesaj. O să ajung acasă cu mult timp înainte ca Stephen să se întoarcă. Dacă se întoarce.

Rambo adulmecă la geam când ies de pe alee. E 5.23. Șase grade Celsius și e în scădere, fapt care, după ziua de vară amerindiană pe care am avut-o ieri, demonstrează ceea ce spune toată lumea: dacă nu-ți place vremea din Michigan, așteaptă câteva minute. Vânturile bat constant dinspre sud-vest cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Există treizeci la sută șanse de ploaie mai târziu în dimineața asta și cresc la cincizeci la sută după-amiază, ceea ce mă îngrijorează. Nici cel mai bun copoi nu poate găsi urmele dacă le spală ploaia.

Deschid radioul destul cât să-mi confirm că vânătoarea tatălui meu continuă, pe urmă îl închid. Arțarii de-a lungul autostrăzii sunt pe jumătate galbeni. Ici și colo, câte un arțar de mlaștină se ivește în roșu-sângeriu. Norii sunt negri ca niște vânătăi. Traficul e lejer, pentru că e marți. Dar și fiindcă blocajul de pe M-77 spre Seney a încetinit foarte mult traficul dinspre nord până la Grand Marais.

Mă gândesc că tata a lăsat ieri niște urme false, că a făcut un ocol mare și s-a întors spre râu, apoi a mers toată noaptea, ca să pună cât mai multă distanță între el și Refugiu. A urmat râul Driggs spre nord, deoarece e mai ușor decât să străbată

terenuri variate, iar dacă o lua spre sud, ar fi ajuns prea adânc în inima Refugiului. Însă și datorită faptului că mersul prin canalul râului de sub autostrada M-28 ar fi un mod convenabil de a traversa fără să fie văzut. Mi-l imaginez croindu-și drum cu grijă pe întuneric, trecând printre copaci și prin pâraie, evitând drumurile vechi de transportat bușteni care i-ar fi permis să meargă mai ușor, dar l-ar fi făcut vulnerabil pentru proiectoarele elicopterelor.

Pe urmă, de cum a început să se lumineze, s-a ascuns pe timpul zilei în cabana goală a cuiva. Și eu am mai intrat în câte o cabană când mă prindea vremea rea afară. Dacă lași un bilet prin care explici de ce ai intrat, plus câțiva dolari pentru mâncarea consumată și orice stricăciuni făcute, nimănui nu-i pasă. Provocarea mea e să găsesc cabana. Chiar dacă nu vine ploaia, de îndată ce se întunecă, tata o s-o pornească din loc. Nu pot s-o iau pe urma lui dacă n-o văd. Ceea ce înseamnă că, dacă nu-l găsesc până la căderea nopții, la ivirea zorilor o să aibă un avans atât de mare, încât n-o să-l mai găsesc niciodată.

Cred că destinația tatei e, până la urmă, Canada. Teoretic, ar putea rătăci în sălbăticia din Upper Peninsula tot restul vieții, permanent în mișcare, fără să aprindă vreodată un foc, deplasându-se doar noaptea, fără să dea vreun telefon sau să cheltuie vreun ban; să vâneze și să pescuiască, să mănânce și să bea ce găsește în cabanele în care intră, cum a făcut Pustnicul din North Pond[5], în Maine, timp de aproape treizeci de ani. Însă o să fie mult mai ușor dacă pleacă, pur și simplu, din țară. Evident că nu poate trece pe la un punct de frontieră, dar există o porțiune lungă de graniță între Canada și nordul statului Minnesota care e monitorizată mai puțin. Cele mai multe drumuri și treceri de cale ferată au senzori ascunși ca să alerteze autoritățile când cineva încearcă să se strecoare, însă tata nu trebuie decât să aleagă un loc izolat, împădurit, și să treacă. Apoi să înainteze spre nord cât vrea, să se stabilească într-o comunitate izolată de localnici, să-și ia altă soție dacă poftește și să-și ducă restul zilelor în pace și anonimitate. Tata poate să se dea drept membru al Primelor Națiuni[6] când vrea.

La opt kilometri sud de casa noastră o iau spre vest pe un drum nisipos care dă în cele din urmă în zona de campare de pe râul Fox. Toată peninsula e traversată de drumuri forestiere precum acesta. Unele sunt late ca o autostradă cu două benzi. Aproape toate sunt înguste și năpădite de ierburi. Dacă știi drumurile lăturalnice cum le știu eu, poți să conduci dintr-un capăt al peninsulei până în celălalt fără să ajungi pe asfalt. Dacă tata se îndreaptă spre râul Fox după cum bănuiesc, sunt trei drumuri pe care trebuie să le traverseze. Luând în considerare momentul evadării și cât de departe a ajuns până

să fie nevoit să se ascundă, sunt sigură că a luat-o pe cel din mijloc. Sunt câteva cabane pe drumul ăsta pe care vreau să le verific. Fără îndoială că urmăritorii le-ar fi investigat și ei dacă tata nu i-ar fi păcălit cu Refugiul. Îmi imaginez că o să ajungă și aici în final. Sau poate nu. Mama a rămas dispărută aproape cincisprezece ani.

Ceea ce e ironic în legătură cu răpirea mamei e că s-a întâmplat într-un loc unde așa ceva nu se întâmplă niciodată. Orașele din mijlocul Upper Peninsula de-abia dacă se potrivesc unei captivități: Seney, McMillan, Shingleton și Dollarville sunt un pic mai mult decât niște intersecții pe autostradă, marcate cu un indicator de bun venit, o biserică, o benzinărie și vreo două baruri. Seney are și un restaurant cu motel și laundromat, adică o spălătorie sau o curățătorie de tip autoservire. Orașul marchează începutul „Prelungirii Seney" dacă o iei spre vest pe M-28 sau sfârșitul acesteia dacă mergi spre est. Patruzeci de kilometri de autostradă dreaptă ca săgeata, perfect plată, înfiorător de plictisitoare între Seney și Shingleton, traversând rămășițele Marii Mlaștini Manistique. Călătorii se opresc în orașele din ambele capete ca să-și facă plinul, să ia niște chipsuri sau o Coca-Cola în câte o pauză sau ca să mai meargă o dată la toaletă înainte de a pleca, deoarece sunt singurele urme de civilizație pe care le mai văd în următoarea jumătate de oră. Unii spun că Prelungirea Seney se întinde, de fapt, pe optzeci de kilometri, însă e doar o impresie.

Până la răpirea mamei, copiii din Luce County nu erau ținuți sub cheie. Poate că nici după aceea, fiindcă lupul își schimbă părul, dar năravul ba, și deoarece nimeni n-are impresia că li se va întâmpla tocmai lor ceva rău. Mai ales după ce i s-a întâmplat altcuiva. Cei de la *Newberry News* scriau despre orice infracțiune, oricât de mică. Și toate erau mici: un suport de CD-uri subtilizat de pe locul din față al unei mașini descuiate, o cutie poștală vandalizată, o bicicletă furată. Nimeni nu și-ar fi putut imagina răpirea unui copil.

Totodată, e ironic faptul că în anii în care bunicii încercau cu disperare să afle ce se întâmplase cu fiica lor, ea era la mai puțin de optzeci de kilometri distanță. Upper Peninsula e o zonă extinsă. Douăzeci și nouă la sută din teritoriul statului Michigan, trei la sută din populație. O treime, pădure națională și de stat.

Arhivele pe microfișe ale ziarului arată progresul căutării.

Ziua întâi: Dispărută. Se presupune că s-a rătăcit și este de așteptat să fie găsită în scurt timp.

Ziua a doua: Încă dispărută. Poliția de Stat o caută și au adus câini de salvare.

Ziua a treia: Căutare extinsă, inclusiv cu un elicopter al Pazei de Coastă de la St. Ignace, ajutat la sol de ofițerii de la Departamentul de Resurse Naturale și de alte aeronave.

Și așa mai departe.

Abia după o săptămână de la dispariție, prietena cea mai bună a mamei a recunoscut că se jucau în niște clădiri abandonate de lângă șinele de cale ferată, când le-a abordat un bărbat care a zis că-și căuta câinele. Tot atunci a apărut pentru prima dată cuvântul „răpită”. Desigur, era deja prea târziu.

Din fotografia din ziar a mamei observ ce i-a atras tatei atenția: păr auriu, grăsuță, cu codițe. Totuși trebuie să fi fost destule fete blonde și grăsuțe de paisprezece ani pe care le-ar fi putut răpi tata. M-am întrebat de multe ori de ce a ales-o pe ea. A pândit-o în zilele și săptămânile dinainte de a o răpi? Era îndrăgostit de ea în taină? Sau răpirea mamei a fost doar o neșansă că ea s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit? Înclin să cred a doua variantă. În mod sigur, nu-mi amintesc să fi văzut vreodată ceva între tata și mama care să treacă drept afecțiune. Faptul că ne oferea mâncare și îmbrăcăminte era o dovadă a iubirii lui pentru noi? Îmi place să cred acest lucru în momentele mele de slăbiciune.

Înainte de a fi salvate, nimeni nu știa dacă mama trăia sau murise. Articolele publicate în fiecare an de *Newberry News* în ziua răpirii au devenit treptat tot mai scurte. În ultimii patru ani, titlul de ziar și unicul paragraf al textului erau identice: „Localnică încă dispărută”. Nimeni nu știa nimic despre tata în afară de descrierea făcută de prietena mamei: un bărbat scund și zvelt, cu pielea „tuciurie” și părul lung și negru, cu bocanci, blugi și o cămașă roșie cadrilată. Având în vedere că etniile care locuiau în zonă în acel moment se împărțeau între amerindieni, finlandezi și suedezi și că mai toți bărbații de peste șaisprezece ani purtau îmbrăcăminte din lână și erau încălțați cu bocanci, descrierea ei era aproape inutilă. Cu excepția celor două coloane anuale în ziar și a mâhnirii bunicilor mei, mama a fost uitată.

Apoi, într-o bună zi, la paisprezece ani, șapte luni și douăzeci și două de zile de când tata a răpit-o pe mama, ea s-a întors, declanșând cea mai mare vânătoare de oameni văzută vreodată de locuitorii din Upper Peninsula – până astăzi.

*

Conduc aproximativ cu viteza cu care se deplasează un om. Nu doar pentru că rulez pe acel gen de drum pe care, dacă sunt prea aproape de margine și nu sunt atentă, nisipul adânc o să-mi facă roțile să derapeze până să-mi dau seama ce se petrece și apoi nu mai am cum să ies fără a fi remorcată, dar și pentru că mă uit după urme de pași. Desigur, nu prea pot lua din

camionetă urma unui om care merge pe jos, iar șansele ca tata să fi lăsat o urmă vizibilă mergând pe drum – *dacă a mers pe drumul ăsta* – sunt extrem de mici. Și totuși, când vine vorba despre tata, nu pot să fiu prea precaută.

Am condus de multe ori pe drumul ăsta. Este un loc la vreo patru sute de metri în față, unde se face o cotitură și acostamentul e destul de solid ca să trag pe dreapta și să parchez. De acolo, dacă rulez încă patru sute de metri spre nord-vest, apoi cobor o pantă abruptă, ajung la cea mai mare porțiune cu afine pe care am văzut-o vreodată. Afinelor le place multă apă, iar pe fundul făgașului curge un pârâu, așa că fructele cresc foarte mari. Când am noroc, pot să culeg destule fructe ca să fac gem pentru un an întreg.

Cu căpșunele e altă poveste. Ceea ce oamenii trebuie să înțeleagă despre căpșunele sălbatice este că fructele nu sunt deloc ca monștrii aceia din California care se cumpără din magazine. În general, nu sunt mai mari decât unghia degetului unui adult, însă au o aromă care compensează din plin dimensiunea micuță. Din când în când, dau peste un fruct cât prima falangă a degetului meu mare (și când se întâmplă asta, căpșuna ajunge direct la mine în gură, nu în coș), dar asta e dimensiunea lor maximă. Evident, e nevoie de multe căpșune sălbatice ca să obții o cantitate apreciabilă de gem, și tocmai de aceea prețul lui e mai mare.

În orice caz, azi nu caut căpșune.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot. Un mesaj de la Stephen:

> *Ajung într-o jumătate de oră. Fetele sunt la ai mei. Nu-ți face griji. Trecem noi și peste asta. Te iubesc, S.*

Mă opresc în mijlocul drumului și mă uit la ecran. Ultimul lucru la care mă așteptam era întoarcerea lui Stephen. Probabil, a făcut calea întoarsă spre casă de cum a lăsat fetele. Căsnicia mea nu s-a încheiat. Stephen îmi mai dă o șansă. *Vine acasă.*

Implicațiile sunt aproape copleșitoare. Stephen nu mă abandonează. Știe cine sunt și nu-i pasă. „Trecem noi și peste asta”. „Te iubesc”. Mă gândesc la dățile în care am spus sau am făcut ceva greșit, și am încercat să-mi acopăr ignoranța de parcă gafa era o glumă. Acum îmi dau seama că nu era nevoie să mă prefac. M-am pus singură în situația asta. Stephen mă iubește așa cum sunt.

„Ajung într-o jumătate de oră”. Desigur că n-o să fiu acolo când sosește, dar probabil că e mai bine așa. Acum mă bucur că nu i-am lăsat un bilet. Dacă Stephen ar ști unde sunt sau ce fac, și-ar ieși din minți. Lasă-l să creadă că am mers la micul dejun sau că iau câte ceva de la magazin, ori că m-am dus la

secție să-i ajut să urmeze vreo pistă și apoi mă voi întoarce. Ceea ce, dacă totul merge conform planului, o să și fac.

Mai citesc o dată textul și pun telefonul în buzunar. Toată lumea știe cât de slab poate fi semnalul din Upper Peninsula.

8.

Cabana

Soția Vikingului fu nespus de încântată când descoperi copila frumoasă la pieptul ei. O sărută și o mângâie, dar fetița plângea întruna, dând din mâini și din picioare. În cele din urmă, adormi, iar acea imagine era o priveliște încântătoare.

Când soția Vikingului se trezi dis-de-dimineață, se sperie îngrozitor când constată că dispăruse copila. Sări de pe divan și căută prin toată camera. Într-un târziu, văzu că în locul fetiței era o broască mare și urâtă.

În aceeași clipă, răsări soarele și razele răzbătură prin fereastră până ce căzură asupra divanului unde stătea întinsă broasca urâtă. Deodată, gura ei mare se micșoră, devenind mică și roșie. Membrele i se mișcară și se întinseră până căpătară o formă frumoasă; și iată, apăru în fața ei copila frumoasă, iar broasca urâtă dispăru.

— Cum se poate așa ceva? strigă ea. Am avut un vis urât? E chiar micul meu îngeraș care doarme aici.

Apoi o sărută și o mângâie; însă copila se zbătu și se împotrivi, mușcând de parcă era o pisică sălbatică.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Tatei îi plăcea să povestească despre cum găsise cabana. Era la vânătoare cu arcul la nord de Newberry, când căprioara în care se pregătea să tragă a sărit în ultima secundă, așa că doar a rănit-o. A urmărit-o până la capătul mlaștinii, apoi s-a uitat cum animalul panicat a înotat până la apă adâncă și s-a înecat. Când s-a hotărât să plece, soarele s-a reflectat în jgheabul de pe marginea acoperișului de la cabană. Tata spunea că, dacă ar fi fost în altă perioadă a anului sau în alt moment al zilei, ori dacă norii s-ar fi așezat altfel în ziua aceea, n-ar mai fi descoperit cabana și sunt convinsă că e adevărat.

A însemnat locul și s-a întors mai târziu cu canoea. De îndată ce a văzut cabana, a zis că și-a dat seama că Marele Spirit îl îndrumase acolo ca să-și întemeieze familia. Acum

știu că ne-am instalat ilegal. Dar atunci nu părea prea important. În mod sigur, în anii în care am trăit acolo nu i-a păsat nimănui. Sunt multe proprietăți abandonate precum aceasta în Upper Peninsula. Oamenii au impresia că le-ar plăcea un loc în care să evadeze, așa că-și cumpără o proprietate pe un drum forestier înconjurat de teren viran și-și construiesc o cabană. Poate că merge o vreme și le place să aibă un loc în care să vină de câte ori vor să trăiască în natură, până când intervine viața: copiii, slujbele, părinții în vârstă. Trece un an în care nu mai vin pe la cabană, pe urmă încă unul și deodată începe să li se pară foarte costisitor să plătească taxe pe o proprietate pe care n-o folosesc. Nimeni nu cumpără șaisprezece hectare de mlaștină și o cabană pastorală, cu excepția vreunui neghiob care vrea să evadeze, așadar, în mare parte din cazuri, proprietarii lasă statul să revendice locul pentru taxele neplătite.

După ce poliția a plecat de la locul faptei și atenția presei s-a domolit, statul a scos în tăcere cabana noastră din evidențele Fiscului. Unii spuneau că trebuia demolată din cauza celor întâmplate acolo, însă în final n-a vrut nimeni să-și asume costurile.

Cine vrea poate vizita cabana, deși e nevoie de câteva încercări ca să găsească afluentul care duce spre culmea noastră. Vânătorii de suvenire au golit demult locul. Și azi poți să cumperi de pe eBay lucruri care se presupune că mi-au aparținut, deși pot să vă mărturisesc cu o siguranță de sută la sută ca mai toate obiectele vândute de acești oameni nu sunt ale mele. Dar în afară de o gaură în peretele de la bucătărie făcută de un porc spinos, cabana, șopronul cu unelte, magazia cu lemne, sauna și latrina sunt exact așa cum mi le amintesc.

Ultima dată când m-am întors a fost în urmă cu doi ani, după ce a murit mama. De când am născut fetele, m-am tot gândit cum a fost pentru mine în copilărie și am vrut să văd dacă realitatea corespundea amintirilor mele. Cabana era acoperită cu frunze moarte și ace de pin, deci am rupt o creangă dintr-un pin și am măturat veranda. Mi-am instalat cortul sub meri și am umplut vreo două carafe cu apă de mlaștină, pe urmă m-am așezat pe un buștean de pus pe foc și am rontăit un baton cu cereale, ascultând cântecul greierilor. Mlaștina devine foarte liniștită înainte de amurg, după ce insectele și animalele de zi au amuțit, iar vietățile nocturne n-au ieșit încă. Mă așezam pe treptele verandei în fiecare seară la încheierea cinei, răsfoind reviste *National Geographic* sau exersând nodurile pătrate și cele marinărești învățate de la tata în timp ce așteptam să apară stelele: *Ningaabi-Anang, Waaban-anang* și *Odjiig-anang,* Luceafărul de seară,

Luceafărul de dimineață și Ursa Mare, cele trei stele principale ale tribului Ojibwa. Când vântul înceta și lacul era încremenit, vedeai stelele reflectate perfect în apă. După ce am părăsit mlaștina, am petrecut mult timp pe veranda bunicilor privind cerul.

Am rămas două săptămâni la cabană. Am pescuit, am vânat, am pus capcane. Mi-am pregătit mesele la focul din curte, pentru că cineva ne luase vatra cu lemne. În a treisprezecea zi, când am găsit o băltoacă noroioasă în care înotau mormoloci și mi-am zis: „Lui Mari i-ar plăcea asta", mi-am dat seama că era momentul să revin acasă. Mi-am pus lucrurile în canoe și am vâslit înapoi la camionetă, uitându-mă bine la toate cele din jur, deoarece știam că avea să fie ultima dată când mai veneam acolo.

Înțeleg că două săptămâni poate să pară o perioadă lungă în care o mamă tânără să stea departe de familie. Pe atunci mi-ar fi fost greu să explic de ce aveam nevoie să plec. Îmi făcusem o viață nouă. Îmi iubeam familia. Nu eram nefericită. Cred că mă ascundeam de atâta vreme și încercam atât de mult să mă integrez, încât aveam nevoie s-o regăsesc pe cea care fusesem odată.

A fost o viață bună, până când n-a mai fost.

*

Mama nu vorbea niciodată prea mult despre anii dinaintea primelor mele amintiri. Îmi imaginez un șir nesfârșit de corvezi precum spălat și alăptat. „Unul de spălat, unul de purtat" sună bine în teorie, însă știu de la fetele mele că bebelușii trebuie să se schimbe și de trei sau patru ori pe zi. Ca să nu mai zic de scutece. Am auzit-o pe mama spunându-i bunicii cum se chinuia să mă vindece de iritația de la scutec. Nu-mi amintesc să nu-mi fi fost bine la vârsta aceea, dar dacă mama zicea că aveam tot fundul acoperit cu bube urâte, roșii, sângerânde și pline cu puroi, trebuie s-o cred. Sigur, nu i-a fost ușor. Să curețe mizeria de pe scutece la closet, apoi să le clătească în găleată la mână. Pe urmă să încălzească apă, ca să le spele pe vatra cu lemne. Să întindă sârme în bucătărie, ca să le usuce când ploua, și să le înșire în curte când era vreme frumoasă. Amerindienii nu se deranjau niciodată să-și țină copiii cu scutece, iar mama probabil că a făcut la fel după ce s-a încălzit destul ca să mă lase să alerg de colo colo mai mult cu fundul gol.

Pe culmea noastră nu era apă proaspătă. Oamenii care au construit cabana au încercat, evident, să sape o fântână, fiindcă în curte era un puț adânc pe care tata îl ținea acoperit cu un capac greu din lemn – și unde mă ținea închisă uneori drept pedeapsă –, dar fântâna secase. Poate de asta au abandonat

cabana. Noi luam apă din mlaștină, dintr-o zonă stâncoasă în formă de semicerc pe care o curățăm de vegetație. Iazul care s-a format era destul de adânc ca să scufunzi o găleată fără să disloci sedimentele de pe fundul apei. Tata spunea în glumă că până să ajungă cu gălețile în vârful dealului avea brațele cu cincisprezece centimetri mai lungi decât la plecare. Când eram mică, îl credeam. Când am crescut destul ca să car și eu apă, am înțeles gluma.

Sarcina tatei era să taie, să care și să despice lemnele de foc de care avea nevoie mama, ca să mă țină curată și uscată. Îmi plăcea să-l urmăresc când tăia lemne. Își împletea părul lung ca să nu se încurce și-și scotea cămașa, chiar și când era frig, iar mușchii care-i zvâcneau pe sub piele erau ca un vânt de vară ce făcea iarba amerindiană să tremure. Treaba mea era să așez bușteni la rând, pentru ca tata să-i despice pe toți fără să se oprească: *trosc, trosc, trosc, trosc, trosc, trosc.* Câte o lovitură pentru fiecare lemn, fiecare buștean despicat perfect în două, răsucind capătul de topor în ultima secundă, ca să arunce jumătățile în lături. Cei care nu știu cum să spargă lemne tind să coboare tăișul drept, ca și cum doar înălțimea și inerția sunt de ajuns ca să reușești. Însă asta nu face decât să înfigă capul toporului în lemnul gros și verde ca o daltă, și-apoi mai scoate-l dacă poți.

Într-un an, organizatorii Festivalului Afinelor din Paradise, Michigan, unde îmi vând gemurile și dulcețurile, au adus un carnaval ambulant ca un eveniment secundar. Știți jocul acela în care lovești cu ciocanul într-o platformă care ridică o greutate pe o tijă și, dacă sună clopoțelul din vârf, câștigi un premiu? Eu l-am câștigat cu ușurință.

Zona noastră împădurită era la capătul de jos al culmii. După ce tata dobora și alinia copacii și tăia apoi bușteni pentru foc, căram lemnele până la cabană. Tatei îi plăceau cel mai mult copacii cu diametrul de vreo douăzeci și cinci de centimetri: nu prea mari ca să fie tăiați, dar destul de mari pentru ca bucățile să mențină focul arzând toată noaptea. A lăsat să crească arțarii de lângă cabana noastră pentru sirop. Arțarul sau fagul obișnuit de mărimea aceea produce cam un stânjen de lemne de foc, iar noi aveam nevoie de douăzeci sau treizeci de stânjeni în fiecare an, în funcție de cât de grea era iarna respectivă, așa că tăiatul și aranjatul lemnelor era o muncă făcută tot anul. O magazie plină cu lemne era ca o sumă de bani în bancă, așa cum îi plăcea tatei să spună, deși a noastră nu era întotdeauna plină. Iarna tăia de pe o culme din apropiere, ca să crească mai mult pădurica noastră. Trăgea bușteni pe gheață folosind un cârlig sau o cange din fier și o funie încolăcită pe umăr. Experților companiilor foarte mari de

hârtie, care supervizează transportul lemnului necesar fabricării de celuloză din Upper Peninsula, le place să spună că arborii sunt o resursă regenerabilă, însă până să plecăm noi de la cabană, copacii din capătul de jos al culmii aproape dispăruseră.

Luând în considerare efortul pe care-l făceam ca să adunăm lemne de foc, ai zice că viața noastră la cabană pe timp de iarnă era confortabilă. Nu era. Înconjurați de gheață și zăpadă de un metru și jumătate sau mai mult, eram ca într-un congelator. Din noiembrie până în aprilie, în cabana noastră nu era niciodată cu adevărat cald. Uneori, temperatura de afară în timpul zilei nu urca peste zero grade Celsius. Noaptea, scădea frecvent la minus unu până la minus patru grade. La asemenea temperaturi, nu poți să respiri în timp ce aerul rece îți intră în plămâni, iar firele de păr din nas se încrețesc când umezeala din căile nazale îngheață. Dacă n-ați locuit niciodată în nordul îndepărtat, habar n-aveți cât de greu este să lupți cu frigul acela crunt și pătrunzător. Imaginați-vă frigul ca pe o ceață malefică ce vă apasă din toate părțile, se ridică din pământul înghețat și pătrunde prin fiecare crăpătură din podea și din pereții cabanei; *Kabibona'kan,* Aducătorul de Iarnă, venit să vă devoreze, răpindu-vă căldura din oase până când vă îngheață sângele în vene și vă încremenește inima, și nu puteți lupta împotriva lui decât cu lemne din vatră.

De multe ori mă trezeam după o furtună cu păturile acoperite cu zăpadă suflată prin crăpăturile din jurul ferestrelor, unde scândurile erau roase. O scuturam și adunam păturile în jurul meu, apoi coboram scările și mă așezam lângă vatră, cu mâinile pe cana de cicoare fierbinte până când eram gata să înfrunt frigul. Iarna nu făceam baie – pur și simplu nu puteam –, acesta fiind unul dintre motivele pentru care tata a construit mai târziu sauna. Știu că pentru majoritatea oamenilor sună îngrozitor, însă nu prea aveam de ce să ne spălăm trupul când nu puteam să spălăm hainele. În orice caz, eram doar noi trei, așa că, dacă puteam, nu ne deranja, fiindcă miroseam toți la fel.

*

Nu-mi amintesc prea multe din primii ani. Impresii. Sunete. Mirosuri. Mai degrabă senzații de déjà vu decât amintiri autentice. Desigur, n-am poze din copilărie. Dar viața în mlaștină urma un tipar regulat, așa că nu e greu să umplu golurile. Din decembrie până în martie e gheață, zăpadă și frig. În aprilie, se întorc ciorile și ies puii din găoace. În mai, mlaștina e plină de iarbă verde și flori, deși mai găsești porțiuni cu zăpadă la umbra unui bolovan sau pe partea dinspre nord a unui buștean. Țânțarii, muștele negre, muștele

de cal, de căprioară sau insectele diptere foarte mici din familia Ceratopogonide zboară și înțeapă. Iulie și august reprezintă tot ceea ce oamenii care trăiesc la latitudini mai sudice asociază cu vara, plus un bonus: suntem atât de departe în nord, încât lumina de zi durează până după ora zece seara. În septembrie cade prima brumă și vedem deseori ninsoare în luna asta, una ușoară, deoarece frunzele încă își schimbă culoarea, dar care vestește ceea ce va veni. Tot asta e și luna în care pleacă ciorile și gâștele canadiene se adună în stoluri. În octombrie și noiembrie mlaștina devine o zonă inaccesibilă, iar la mijlocul lui decembrie suntem blocați din nou în înghețul profund.

Acum imaginați-vă un țânc care aleargă în mijlocul acestor lucruri: se rostogolește și alunecă prin zăpadă, vara se scaldă și se stropește cu apă, țopăie prin curte prefăcându-se că e un iepure sau dând din mâini ca o rață sau o gâscă, cu ochii, urechile, gâtul și mâinile umflate de înțepături de insecte, în ciuda soluției de protecție făcute în casă după rețeta tatei cu care mama unge copilul (rădăcină de gențiană pisată amestecată cu grăsime de urs). Cam așa au fost primii mei ani.

Cea dintâi amintire a mea e de când am împlinit cinci ani. La vârsta aceea, eram o versiune grăsuță de un metru douăzeci a mamei, însă cu tenul tatei. Acesta avea părul lung, așa că nici al meu nu era tuns niciodată. Îmi ajungea aproape la talie. De obicei, îl purtam în codițe sau într-o coadă împletită ca a tatei. Hainele mele preferate erau o salopetă și o cămașă roșie cadrilată care se potrivea cu una de-a lui. Cealaltă cămașă pe care am purtat-o în anul acela era verde. Bocancii din piele erau identici cu o pereche purtată de tata, dar fără botul din oțel și mai mici. Când mă îmbrăcam așa, mă simțeam ca și cum într-o zi aveam să fiu și eu la fel ca tata. Îi copiam gesturile, clișeele din vorbire, mersul. Nu-l adoram, însă, fără nicio îndoială, eram îndrăgostită de tata.

Știam că în ziua aceea împlineam cinci ani, dar nu mă așteptam să se întâmple nimic deosebit. Totuși mama m-a luat prin surprindere pregătind un tort. Undeva în grămezile de conserve și saci cu orez și făină din cămară, ea a găsit o cutie cu amestec pentru tort. Ciocolată cu fulgi în culorile curcubeului, culmea, de parcă tata știa că într-o zi va avea un copil. Nu obișnuiam să fac ceva în bucătărie dacă nu era necesar, însă imaginea de pe cutie era interesantă. Nu-mi închipuiam cum cutia aceea cu praf cafeniu se putea transforma într-un tort cu lumânări multicolore și glazură castanie răsucită, dar mama a promis că așa avea să fie.

— Ce înseamnă „preîncălziți cuptorul la 180 de grade?”, am întrebat eu, citind instrucțiunile de pe spate.

Citeam de la trei ani.

— Și de unde facem rost de un cuptor?

Văzusem imagini în reclamele la electrocasnice din revistele *National Geographic* și știam că n-aveam așa ceva.

— Nu ne trebuie cuptor, a răspuns mama. O să facem tortul așa cum facem biscuiții.

Asta mă îngrijora. Biscuiții cu praf de copt pe care-i făcea mama în tigaia noastră din metal, pe plită, se ardeau uneori și erau mereu tari. Odată am pierdut un dinte de lapte mușcând dintr-unul. Lipsa talentului ei la gătit era o problemă pentru tata, însă pe mine nu mă deranja. Nu poate să-ți lipsească ceva ce n-ai cunoscut niciodată. În retrospectivă, e ușor de înțeles că tata ar fi putut preveni problema asta răpind o persoană mai matură, dar cine sunt eu să mă îndoiesc de el? Vorba aceea, cum îți așterni, așa vei dormi.

Mama a înmuiat o cârpă în găleata cu grăsimea de urs pe care o țineam într-un dulap unde nu intrau șoarecii și a uns tigaia pe interior, apoi a pus tigaia pe plită.

— „Amestecați două ouă și un sfert de C de ulei de gătit”, am continuat eu. Ulei de gătit?

— Grăsime de urs, a explicat mama. Iar C înseamnă ceașcă. Avem ouă?

— Unul.

Rațele sălbatice clocesc primăvara. Din fericire, eu m-am născut la sfârșitul lunii martie.

Mama a spart oul și l-a pus în pudră, a adăugat grăsimea pe care a topit-o pe plită într-o cană din metal alături de o cantitate egală de apă, apoi a bătut amestecul. „Trei minute cu un mixer electric la viteză mare sau trei sute de bătăi”. Când i-a obosit mâna, am preluat eu. M-a lăsat să adaug fulgii, deși până să fie gata aluatul mâncasem deja jumătate. Erau dulci, și asta îmi plăcea, dar textura, când o plimbam cu limba prin gură, mă făcea să mă gândesc la excremente de șoarece. Mama a adăugat încă o lingură de grăsime în tigaie, ca să nu se prindă aluatul, a turnat compoziția și pe urmă a acoperit tigaia cu un capac din metal.

Zece minute mai târziu – după ce mi-a făcut observație de două ori să nu trag cu ochiul, pentru că altfel nu se făcea tortul – ridicând mama capacul ca să verifice conținutul, a văzut că marginile tortului se înnegreau în timp ce în mijloc era încă vâscos. A deschis vatra și a amestecat tăciunii, ca să se distribuie egal căldura, după aceea a pus încă un lemn pe foc și așa a rezolvat problema.

Produsul final nu semăna deloc cu cel din imagine, însă chiar și așa l-am dat gata. Poate că un tort făcut cu ouă de rață

și grăsime de urs nu sună grozav pentru voi, dar era prima dată când gustam ciocolată, așa că pentru mine a fost un vis.

*

Tortul ar fi fost mai mult decât suficient. Însă ziua nu se terminase. Ca o demonstrație a ceea ce acum pot doar să presupun că era afecțiune maternă, mama mi-a făcut o păpușă. A umplut o hăinuță veche de bebeluși cu frunze de papură, a înfipt cinci rămurele în fiecare mânecă pentru degete și le-a legat pe toate cu o bucată de sfoară, apoi a confecționat capul desenând o față zâmbăreață strâmbă cu un cărbune pe o șosetă veche de-a tatei. Și da, păpușa mi s-a părut foarte urâtă!

— Ce e? am întrebat eu când a pus-o pe masă în fața mea în timp ce luam ultimele firimituri de tort de pe farfurie.

— E o păpușă, a răspuns ea timid. Eu am făcut-o. Pentru tine.

— O păpușă?! m-am mirat eu, fiind destul de sigură că era prima dată când auzeam cuvântul acela. Pentru ce e?

— Să… te joci cu ea. Dă-i un nume. Te prefaci că e un copil și tu ești mama lui.

Nu știam ce să zic. Mă pricepeam la asta, dar era dincolo de puterea mea de a înțelege că aș fi putut fi mama unei mogâldețe fără viață. Din fericire, și tatei i s-a părut ridicolă ideea. A izbucnit în râs și asta m-a făcut să mă simt mai bine.

— Haide, Helena, a zis el, s-a ridicat de la masă și a întins mâna. Am și eu un cadou pentru tine.

Apoi m-a dus în dormitorul lor. M-a urcat pe patul înalt. Picioarele îmi atârnau peste margine. De obicei, n-aveam voie să intru în camera lor, așa că am dat fericită din picioare când tata s-a aplecat. A întins mâna sub pat și a scos de acolo o trusă din piele cafenie, cu mâner maroniu și margini aurite. Mi-am dat seama că era grea, pentru că a gemut când a ridicat-o și, când a așezat-o lângă mine, patul s-a mișcat și a vibrat ca și când aș fi sărit în el. A ales cheia cea mai mică de la inel și a deschis încuietoarea – zang! A ridicat capacul și a întors trusa, ca să văd ce este înăuntru.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Trusa era plină cu tot felul de cuțite. Lungi. Scurte. Subțiri. Groase. Cuțite cu mânere din lemn. Cu mânere sculptate în os. Bricege. Cuțite cu lama curbată care semănau cu niște săbii. Mai târziu, mi-a spus numele lor și diferențele dintre ele, cum să le folosesc pentru vânătoare, luptă sau autoapărare, însă în clipa aceea știam că de-abia așteptam să le ating. Voiam să-mi trec degetele peste fiecare. Să simt răceala metalului, netezimea lemnului, ascuțișul lamei.

— Haide! m-a îndemnat el. Alege unul! Acum ești destul de mare ca să ai propriul cuțit.

Am început deodată să simt o arsură în interior ca focul din vatră. Îmi doream un cuțit de când lumea. Habar n-aveam că sub patul părinților mei se afla o asemenea comoară. Sau că tata avea s-o împartă cu mine într-o bună zi. M-am uitat spre ușă. Mama stătea cu brațele încrucișate pe piept și se încrunta, așa că-mi dădeam seama că nu-i plăcea ideea. Când o ajutam în bucătărie, n-aveam voie să ating nimic ascuțit. M-am uitat din nou la tata și, brusc, am intuit că nu eram obligată s-o ascult pe mama. Nu mai eram. Nu și atunci când tata tocmai spusese că eram destul de mare să am propriul cuțit.

M-am întors din nou la trusă. M-am uitat de două ori cu atenție la fiecare cuțit.

— Acela, am zis eu, arătând cuțitul cu plasele de culoare aurie și mânerul lucios din lemn negru.

Îmi plăcea mai ales modelul în relief al frunzei de pe teaca din piele. Având un cuțit, m-aș fi simțit altfel decât o fată care trebuia să poarte mormanul de cămăși și salopete vechi din colțul camerei mele.

— Excelentă alegere! a spus tata și mi-a întins ceea ce acum știu că era un cuțit de vânătoare cu tăiș dublu, de douăzeci de centimetri, ca un rege care-i oferea sabia cavalerului.

Am dat să iau cuțitul, apoi m-am oprit. Tata avea un joc pe care-i plăcea să-l joace, în care se prefăcea că-mi dădea ceva și când încercam să-l iau îl trăgea înapoi. Nu credeam că puteam să îndur ideea că se juca în acel moment. Când am ezitat, a zâmbit și a încuviințat încurajator din cap. Uneori, și asta făcea parte din joc.

Dar voiam cuțitul. Aveam *nevoie* de cuțit. L-am înhățat repede înainte să reacționeze. Am strâns pumnul în jurul lui și l-am ascuns la spate. Dacă trebuia, aveam de gând să mă lupt cu el.

— E în regulă, Helena, a râs Jacob. Serios. Cuțitul e al tău.

Când zâmbetul lui s-a lărgit și tata a rămas cu mâinile pe lângă corp, am înțeles că era, într-adevăr, al meu. Am scos cuțitul din teacă, iar forma și mărimea mi-au indicat că făcusem alegerea corectă. Am trecut degetul peste tăiș, ca să-i verific ascuțișul, așa cum îl văzusem pe tata făcând. Mi-a curs sânge. Nu mă durea. Am băgat degetul în gură și m-am uitat din nou spre ușă. Mama plecase.

Tata a încuiat trusa și a vârât-o la loc sub pat.

— Ia-ți haina! Mergem să verificăm capcanele.

Cât de mult îl iubeam! Iar invitația lui m-a făcut să-l iubesc și mai mult. Tata controla capcanele în fiecare dimineață. Atunci era după-amiază târziu. Faptul că mergea a doua oară ca să-mi încerc noul cuțit îmi făcea inima să bubuie. Aș fi ucis

pentru omul acela. Și știam că și el ar fi făcut la fel pentru mine.

Mi-am îmbrăcat repede hainele de iarnă, ca să nu se răzgândească, apoi am pus cuțitul în buzunar. Se lovea de picior când mergeam. Linia noastră de capcane se întindea pe toată lungimea culmii. Zăpada de o parte și de alta a potecii era aproape la fel de înaltă ca mine, așa că mă țineam aproape de tata. N-aveam să mergem prea departe. Deja cerul, copacii și zăpada căpătau nuanța aceea albastră a înserării. *Ningaabi-Anang* strălucea jos spre vest. Am început să mă rog *frumos, frumos, frumos* de Marele Spirit să prindem un iepure înainte să ne întoarcem.

Însă *Gitche Manitou,* Spiritul Suprem în tradiția amerindienilor algonkini, printre care și Ojibwe, mi-a pus răbdarea la încercare, așa cum fac deseori zeii. În primele două capcane n-am găsit nimic, în a treia, un iepure era deja mort. Tata i-a scos funia din jurul gâtului, a pus capcana din nou și a băgat animalul înțepenit în traistă. Mi-a arătat cerul întunecat.

— Ce zici, Helena? Să mergem mai departe sau să ne întoarcem?

Luceafărul de seară deja nu mai era singur pe cer. Se făcea tot mai frig și sufla vântul ca și cum se apropia ninsoarea. Mă dureau obrajii și-mi clănțăneau dinții, ochii îmi lăcrimau și nu-mi mai simțeam nasul.

— Mergem mai departe.

Tata s-a întors fără o vorbă și a continuat drumul. Mă țineam cu greu după el. Aveam salopeta udă și țeapănă și nu-mi mai simțeam nici picioarele. Dar când am ajuns la următoarea capcană, am uitat de tot de degetele înghețate de la picioare. Iepurele era viu.

— Repede, a zis tata, apoi și-a scos mănușile și a suflat în mâini să le încălzească.

Uneori, când iepurele se prindea în capcană cu laba din spate cum era acela, tata îl ridica și-l lovea cu capul de un copac. Alteori, îi tăia gâtul. Am îngenuncheat în zăpadă. Iepurele era lipsit de vlagă din pricina frigului și a fricii, dar respira încă. Am scos cuțitul din teacă. „Mulțumesc”, am șoptit eu spre cer și stele, pe urmă am trecut lama cu repeziciune peste gâtul iepurelui.

Sângele a țâșnit din rană, mi-a stropit gura, fața, mâinile, haina. Am țipat și am sărit în picioare. Mi-a dat seama imediat ce am greșit. Nerăbdătoare să ucid prima dată, uitasem să mă dau la o parte. Am luat o mână de zăpadă, mi-am frecat haina și am râs.

Tata râdea și el cu mine.

— Lasă-l! O să se ocupe mama ta când ne întoarcem.

A îngenuncheat lângă iepure și a înmuiat două degete în sângele lui. M-a tras ușor aproape de el.

— *Manajiwin*, a spus el. Respect.

Mi-a ridicat bărbia și a încercat să-mi șteargă obrajii cu degetele, apoi a luat-o înapoi pe potecă. Am pus iepurele pe umăr și l-am urmat spre cabană. Pielea mi se strângea în timp ce vântul îmi usca dungile roșii de pe față. Am zâmbit. Eram un vânător. O adevărată războinică. O persoană care merita respect și onoare. Un om al sălbăticiei, la fel ca tata.

Mama a vrut să mă spele pe față de cum m-a văzut, însă tata n-a lăsat-o. Ea a fript iepurele pentru cină după ce mi-a curățat haina de sânge și l-a servit cu garnitură de tuberculi fierți de arorut și salată de frunze proaspete de păpădie pe care le creșteam în cutii din lemn în pivnița noastră. A fost cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată.

Niște ani mai târziu, statul a vândut colecția mare de cuțite a tatei, ca să achite cheltuielile de judecată. Dar cel pe care mi l-a dăruit îl am și în prezent.

9.

Cuțitul pe care mi l-a dat tata la a cincea mea aniversare este un model Natchez Bowie de vânătoare cu lamă din oțel, care în prezent se vinde cu aproape șapte sute de dolari. E cuțitul perfect de luptă și cu forma ideală, rezistent, cu un vârf ascuțit ca lama, care taie ca o macetă și străpunge ca un pumnal.

Cel pe care l-a întrebuințat tata ca să evadeze din închisoare era făcut din hârtie igienică. M-am mirat când am auzit. Dată fiind înclinația și experiența lui, m-aș fi așteptat să aleagă unul din metal. Cu siguranță, a avut timp să-și facă unul. Cred că s-a decis să aleagă hârtia igienică pentru că el aprecia ironia de a crea arma mortală din ceva la care nu s-ar fi gândit nimeni. Deținuții pot fi foarte creativi când vine vorba să-și facă șișuri – își ascut lingurile din plastic și periuțele de dinți, rupte la vârf, de pereții din ciment ai celulei și le adaugă lame de ras de unică folosință, își fac cuțite din metal din cadrele metalice de pat, în decursul lunilor, utilizând ață dentară. Însă habar n-aveam că poți să ucizi un om cu hârtie igienică.

Există un filmuleț pe YouTube în care se arată cum să-ți faci unul. În primul rând, răsucești hârtia în formă de con, folosind pastă de dinți ca liant la fel ca lipiciul în papier mâché sau hârtie mestecată. Pe urmă modelezi șișul până când arată așa cum vrei, adăugând straturi de hârtie igienică la un capăt și apoi strângând, ca să iasă un mâner convenabil. Când ești mulțumit de rezultat, îl lași să se usuce și să se întărească, îl ascuți ca de obicei și ai o armă mortală. În plus, e biodegradabilă. O arunci în toaletă când ți-ai încheiat misiunea și după ce se înmoaie tragi apa.

Tata l-a lăsat pe al lui la locul faptei. Cuțitul își îndeplinise scopul și nu e ca și cum ar avea nevoie să-și construiască un scenariu plauzibil de negare. Potrivit buletinelor de știri, șișul tatei era o lamă dublă de cincisprezece centimetri, cu plasele și mâner colorate în cafeniu – cu ce anume, nu vreau să știu. Aspectul ăsta nu mă surprinde. Cuțitele de vânătoare au fost mereu printre preferatele lui.

În afară de detaliile date de poliție ieri despre cuțit, tot ce se știe sigur e că cei doi gardieni sunt morți, unul înjunghiat și celălalt împușcat, iar tata și armele gardienilor au dispărut. Nu există martori. Ori n-a văzut nimeni când duba de transport a închisorii a ajuns într-un șanț în mijlocul Prelungirii Seney, ori nu e nimeni dispus să admită că a văzut ceva câtă vreme tata e încă liber.

Cunoscându-l pe tata, pot să umplu golurile. Fără îndoială că-și plănuia evadarea de multă vreme. Poate chiar de ani de zile, așa cum a pus la cale și răpirea mamei. Unul dintre primele lucruri pe care, probabil, le-a făcut a fost să devină un deținut model, ca să fie pe placul gardienilor care-l duceau cu mașina la audierile de la tribunal. Cele mai multe evadări din închisoare implică cel puțin un element de eroare omenească – gardienii nu se mai deranjează să încuie cătușele prizonierului, deoarece nu-l consideră o amenințare sau nu găsesc o cheie ascunsă pe corpul sau în hainele deținutului în timpul unei verificări, tot din același motiv. Se știe că deținuții scandalagii necesită măsuri de siguranță în plus, așa că tata s-ar fi asigurat că nu se număra printre ei.

Sunt o sută șaizeci de kilometri de la închisoarea din Marquette până la tribunalul din Luce în care a fost tata audiat, așa că aveau mult de condus. Psihopații ca tata pot fi foarte charismatici. Mi-l imaginez vorbind cu gardienii, observând ce le place, apropiindu-se de ei puțin câte puțin. La fel cum a amăgit-o pe mama să aibă încredere în el spunându-i că-și căuta câinele. La fel cum profita de interesele mele când eram copil, ca să mă întoarcă împotriva mamei, atât de subtil și de sistematic, încât am avut nevoie de ani de terapie ca să accept ideea că mamei îi păsa de mine.

Nu știu cum a scos cuțitul din celulă și l-a dus în dubă. Poate l-a ascuns în tivul uniformei, undeva în zona pelviană, unde gardienii n-ar fi fost tentați să-l percheziționeze. Sau l-ar fi putut ascunde în cotorul unei cărți. De aceea ar fi fost mult mai practic un cuțit mai mic. Dar ceea ce oamenii trebuie să înțeleagă este că tata este un om răbdător. Sunt sigur că a lăsat să-i scape nenumărate ocazii până când toate condițiile au fost îndeplinite. Poate într-o zi vremea a fost rea sau gardienii neobișnuit de ursuzi sau de atenți, ori poate că nici cuțitul nu era finisat cât să fie el mulțumit. Nu e ca și cum s-ar fi grăbit.

Însă ieri a considerat că era momentul oportun. Tata a reușit să scoată cuțitul din celulă și l-a ascuns în marginea banchetei din spatele dubei. A așteptat până la drumul de întoarcere să acționeze, deoarece gardienii aveau să fie obosiți după o zi lungă pe drum și le-ar fi fost mai greu să-l caute dacă evada chiar înainte de apus. Dar și pentru că la întoarcere aveau să meargă spre vest și toți știu cât de deranjant este să conduci cu soarele la apus în față.

Tata s-a sprijinit de banchetă, prefăcându-se că dormea. Știa drumul destul de bine ca să-l urmeze cu ochii închiși. El nu lasă nimic la voia întâmplării, așa că o dată la câteva minute deschidea ușor un ochi, ca să verifice unde erau. Au trecut de bifurcația spre Engadine, apoi de Four Corners și au urcat

dealul, pe urmă au străbătut orășelul McMillan, pe lângă niște case și vechea fermă McGinnis, după aceea au coborât dealul spre King's Creek. Au urcat încă un deal și au trecut de atelierul de olărit, părăsit, și de cabana construită de un cuplu de hipioți în anii '70, apoi de Danaher Road, au coborât încă un deal mai mic și au urcat încă unul, pe urmă au coborât spre zona mlăștinoasă la vest de podul de pe râul Fox. Tatei i s-a accelerat pulsul când a văzut mlaștina, totuși a avut grijă să-și mascheze emoția.

Au condus prin Seney fără să se oprească. Poate că șoferul l-a întrebat pe celălalt gardian dacă avea nevoie la toaletă; poate a condus mai departe presupunând că partenerul lui i-ar fi spus dacă voia la toaletă. Tata n-avea parte de asemenea lux. De data asta însă nu i-a păsat. S-a tras în spate pe banchetă, a alunecat ușor în față și a sforăit ca să-și acopere mișcarea. A băgat mâna în marginea banchetei și a scos cuțitul din ascunzătoare. L-a prins între mâinile legate cu cătușe, cu lama îndreptată spre el ca să poată lovi de sus, apoi a alunecat și mai mult în față.

La șaisprezece kilometri vest de Seney, chiar după ce au trecut de Driggs River Road, porțiune de șosea paralelă cu râul și care duce către mijlocul Refugiului, tata s-a aruncat în față. Poate a urlat ca un soldat care atacă, poate a fost tăcut ca un asasin. În orice caz, a înfipt cuțitul în pieptul gardianului de pe scaunul pasagerului. Lama a pătruns în ventriculul drept, apoi a secționat septul, ceea ce a făcut ca omul să nu moară din cauza pierderii de sânge, ci din pricina sângelui adunat în jurul inimii care a apăsat-o și a făcut-o să se oprească.

Gardianul a fost prea șocat să strige și, până să-și dea seama că murea, tata i-a luat arma și l-a împușcat pe șofer. Duba a intrat în șanț și asta a fost tot. Tata s-a asigurat că amândoi erau morți, a căutat cheia de la cătușe în hainele victimelor și a ieșit din mașină pe la scaunul șoferului. S-a uitat în ambele direcții pe șosea, ca să se asigure că nu erau martori, după care a luat-o direct spre sud, alergând pe porțiunea cu iarbă dintre șosea și copaci, pentru ca urmăritorii să știe încotro o luase.

După un kilometru și jumătate, a intrat în râul Driggs. A înaintat puțin prin apă, pe urmă a ieșit pe aceeași parte, deoarece râul era prea adânc ca să-l traverseze înot și nu voia ca urmăritorilor să le fie prea greu să-l urmeze până se convingeau că Refugiul era destinația lui. A lăsat o ferigă îndoită colo, o creangă ruptă dincolo, construind o pistă falsă și îndeajuns de solicitantă pentru ca urmăritorii să creadă că erau mai isteți decât el și că aveau să-l prindă până la căderea serii. Pe urmă, într-un moment ales de el, a dispărut în mlaștină precum ceața de dimineață și dus a fost.

Așa cred că a procedat. Sau, cel puțin, așa aș fi făcut eu.

*

Suntem la aproximativ un kilometru și jumătate de prima cabană pe care vreau s-o verific, când Rambo scâncește, anunțându-mă că trebuie să iasă afară. Nu vreau să mă opresc, dar când începe să dea cu laba în cotieră și se învârte pe banchetă, trag pe dreapta. Am observat în ultima vreme că atunci când trebuie să-și facă nevoile, chiar trebuie să și le facă. Nu știu dacă e ceva legat de vârstă sau de lipsa exercițiului. Rasa asta trăiește între doisprezece și șaisprezece ani, așa că la opt ani începe să îmbătrânească.

Iau pistolul din torpedo și-l pun în betelia de la blugi. De îndată ce deschid portiera din partea pasagerului, Rambo zboară ca din pușcă. Merg mai încet pe marginea drumului, căutând urme de pași sau semne că a mai trecut cineva pe acolo. Nimic atât de evident ca o bucată de cârpă portocalie agățată de o creangă. Mai degrabă un pantof de tenis fără șiret. Tata ne spunea mie și mamei că, dacă cineva apărea pe neașteptate pe culmea noastră, trebuia s-o luăm prin iarba din mlaștină și să ne rostogolim în mocirlă, apoi să rămânem nemișcate până când eram în siguranță să ne întoarcem. Sunt sigură că uniforma tatei de închisoare e camuflată deja în același fel.

Judecând după lipsa copacilor și densitatea tufelor de-a lungul drumului, aș zice că zona asta n-a mai fost curățată de zece ani. Singurele plante și arbuști care mai cresc sunt afinele și arinii. Grămezile de nuiele lăsate în urmă de cherestegii, precum și sursa de hrană disponibilă fac ca locul acesta să fie ideal pentru urși. Fără îndoială că Rambo are impresia că de asta am venit.

Traversez și merg pe cealaltă parte. Tata m-a învățat să găsesc urmele când eram mică. Lăsa o dâră pentru mine în timp ce mă jucam sau exploram, apoi trebuia s-o găsesc și s-o urmez, iar tata mergea alături de mine și-mi arăta toate semnele pe care le ratasem. Alteori mergeam încotro ne purtau picioarele și-mi arăta lucruri interesante pe drum. Rămășițe de excremente. Urma distinctivă a unei veverițe roșcate. Intrarea în vizuina unui șobolan, cu pene și puf de bufniță împrăștiate în jur. Tata arăta o grămăjoară de excremente și mă întreba: „Oposum sau porc spinos?” Nu e ușor să observi diferența.

În cele din urmă, mi-am dat seama că urmărirea era ca și cum aș fi citit. Semnele erau cuvintele. Dacă le uneai în propoziții, îți spuneau o poveste despre o întâmplare din viața animalului care trecuse pe acolo. De exemplu, dădeam peste o adâncitură în care dormise o căprioară. Putea fi pe o insuliță din mlaștină sau pe un teren asemănător, pentru ca animalul să

supravegheze împrejurimile. Să zicem că urmărirea are loc în prezent. Primul lucru pe care-l fac este să mă uit la cât de tocită e adâncitura și asta îmi arată cât de des e folosit pătulul. Dacă e uzat până la pământ, e un patul principal, ceea ce înseamnă că e posibil ca animalul să se întoarcă. Pe urmă mă uit în ce direcție e orientat. De cele mai multe ori, căpriorul se așază cu vântul bătând din spate. Dacă știu ce vânt întrebuințează ca să-și aleagă locul, pot să aleg ziua în care bate vântul acela ca să mă întorc și să-l vânez. Cam așa ar decurge lucrurile.

Uneori, tata se prefăcea că era prada. Se furișa afară din cabană în timp ce rămâneam legată la ochi în bucătărie, pe un scaun cu fața întoarsă de la fereastră, ca să nu fiu tentată să mă uit pe furiș. După ce număram până la o mie, mama îmi scotea legătoarea și începeam urmărirea. Cu toate urmele care se încrucișau în nisipul din spatele casei, nu era ușor să-mi dau seama care erau ale lui. Mă așezam pe vine pe treapta de jos și le studiam cu atenție pe toate până când eram sigură care erau cele mai noi, deoarece dacă o luam în direcția greșită, nu-l mai găseam niciodată și, în funcție de cât de departe plecase, de cât trebuia să stea ascuns și în ce dispoziție era în ziua aceea, toate astea mă forțau să gândesc mai mult decât aș fi chibzuit pedepsită fiind în puț.

Câteodată, tata sărea de pe verandă pe un morman de frunze sau pe o piatră, pentru ca jocul să fie și mai dificil. Uneori își scotea încălțările și se îndepărta în șosete sau în picioarele goale. O dată m-a păcălit, purtând o pereche de încălțări de-ale mamei. Am râs amândoi cu poftă după aceea. De când am plecat din mlaștină, am observat că mulți părinți își lasă copiii să câștige jocuri, ca să le sporească încrederea în capacitatea lor de judecată. Tata nu mi-a ușurat niciodată sarcina de a-l găsi și nici n-aș fi vrut s-o facă. Și apoi, cum altfel ar fi trebuit să învăț? Cât despre încrederea în propria-mi judecată, când reușeam să-l găsesc și să-l vânez, izbânda asta îmi ținea zâmbetul pe buze zile întregi. Nu-l vânam cu adevărat, desigur, dar, în funcție de locul în care se ascundea, jocul se termina mereu cu un glonț tras în pământ, la picioarele lui, sau într-un trunchi de copac ori o creangă de lângă capul lui. După ce câștigam de trei ori, jocul se termina. Mult mai târziu, profesoara mea a citit în clasă o povestire intitulată *Cel mai periculos joc* și competiția semăna mult cu încercarea mea de a dibui urmele tatălui. Mă întrebam dacă de acolo i-a venit ideea. Voiam să le spun celor din clasă că știam cum era să fii și vânător, și vânat, însă între timp aflasem că era mai bine să dezvălui cât mai puține lucruri despre viața mea în mlaștină.

*

O mașină de poliție e parcată pe marginea drumului. Sau, mai exact, o mașină de patrulă din Alger County, una dintre cele noi pe care o văzusem de curând la știri: albă cu o dungă neagră și un logo cu negru și portocaliu pe o parte, cu bară de protecție dotată cu proiectoare în față și girofare pe capotă. O mașină atât de curată și lucioasă, încât părea că era prima oară când ieșea la drum.

Încetinesc. Sunt două moduri în care pot să acționez: să conduc mai departe ca și cum habar n-am de ce stă o mașină de poliție pe marginea drumului în mijlocul pustietății. Sau să mă oprească, apoi să las sculele de pescuit din spate să vorbească în locul meu. Probabil, polițistul o să-mi recunoască numele și o să facă legătura cu tata când îmi verifică numerele de înmatriculare și cartea de identitate. Ori nu. În orice caz, cel mai rău lucru pe care poate să-l facă este să mă trimită la plimbare, avertizându-mă să revin acasă și să am grijă.

Sau aș putea să-i spun polițistului că am scurtat excursia la pescuit și că merg acasă, pentru că am auzit la știri că a evadat un deținut. Opțiunea numărul doi îmi dă ocazia să întreb cum merg căutările, ceea ce ar fi de folos. Sau poate că-l pot ține destul de vorbă, ca să prind ceva din discuția purtată prin stație.

Pe urmă îmi dau seama că ambele opțiuni sunt irelevante. Autovehiculul de poliție e gol.

Trag pe dreapta și opresc. Cu excepția cârâitului de la stația radio a mașinii, în pădure e liniște. Scot pușca din suportul de deasupra cabinei și pistolul din torpedo. Cercetez zona o secundă, apoi mă așez pe vine să studiez urmele. O singură pereche. Bărbat, judecând în funcție de mărimea pantofului. Vreo optzeci de kilograme, dacă iau în considerare adâncimea. Înaintând cu mare precauție, după distanța dintre urme.

Urmez pașii până în locul unde dispar în vegetația de pe marginea drumului. Ferigi rupte și iarba călcată îmi spun că polițistul alerga. Studiez multă vreme semnele lăsate de el și decid că alerga spre ceva ce credea că merita investigat, nu că fugea de ceva.

Îmi petrec cureaua puștii peste umăr și țin pistolul cu ambele mâini în față. Pășesc fără zgomot când intru în tufiș, mulțumită atât mocasinilor pe care-i port, cât și instrucțiunilor tatei.

Pista duce către o porțiune cu mesteceni și plopi pe marginea unei râpe abrupte. Merg până pe margine. Pe fundul râpei este un cadavru.

10.

Cabana

În curând, soția Vikingului înțelese cum stăteau lucrurile cu copila; era sub vraja unui vrăjitor puternic. Pe timpul zilei, avea o înfățișare fermecătoare, ca un înger de lumină, dar cu un comportament urât și sălbatic; pe când noaptea, sub forma unei broaște urâte, era tăcută și tristă, cu ochii plini de suferință.

Avea două firi și aspectul exterior și stările interioare i se schimbau odată cu absența și întoarcerea luminii soarelui.

Și așa se făcea că ziua copila, deși avea înfățișarea mamei sale, temperamentul era cel cumplit al tatălui; dimpotrivă, noaptea, aspectul ei exterior dezvăluia obârșia din partea tatălui, deși avea mintea și inima mamei sale.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Revistele *National Geographic* au fost cărțile mele cu poze, primele mele lecturi, manualele mele de istorie, de știință și despre cultura lumii într-o singură sursă. Chiar și după ce am învățat să citesc, eram în stare să stau ore întregi uitându-mă la imagini. Preferata mea era cu o fetiță aborigenă dezbrăcată, undeva prin regiunile îndepărtate ale Australiei. Avea părul roșcat și sârmos, pielea roșcat-cafenie și stătea în țărâna de aproape aceeași culoare, mestecând o bucată de coajă de copac și zâmbind ca un Buddha mic. Părea dolofană și fericită, oricine putea să vadă că în locul și momentul acela avea tot ce i-ar fi trebuit vreodată. Când mă uitam la poză, îmi plăcea să-mi imaginez că eu eram fetița aceea.

În afară de fetița aborigenă, îmi plăceau pozele cu tribul Yanomani în pădurea tropicală din Brazilia. Mamele cu părul tăiat drept și fețele tatuate, goale de la brâu în sus, alăptând bebeluși sau ducând copii pe șolduri; aveau nasul și obrajii străpunși cu bețe decorate cu pene galbene. Băieții purtau cârpe la mijloc care nu le acopereau organele genitale și duceau pe umeri maimuțe moarte și păsări frumos colorate, pe care le răpuneau cu propriile arcuri și săgeți. Fete și băieți atârnați de lianele groase ca niște brațe și aruncându-se în râul

despre care scria în articol că era casa caimanului negru, a anacondei verzi și a peștilor piranha cu burta roșie. Îmi plăcea să mă prefac că fetele și băieții sălbatici erau frații și surorile mele. În zilele călduroase, îmi scoteam hainele și mă mânjeam cu noroi din mlaștină, alergând pe culme cu o bucată de sfoară legată pe talie, de care prindeam arcul și săgețile pe care le făcusem din nuiele de salcie și care erau prea verzi și prea elastice ca să dobor măcar un iepure, însă pentru joacă erau destul de bune. Prindeam păpușa făcută de mama cu cătușele din magazia cu lemne și o foloseam pentru a exersa ținta. De cele mai multe ori, săgețile mele ricoșau, dar o dată am reușit să înfig una. Mamei nu-i plăcea să mă vadă dezbrăcată, însă tata nu se supăra.

Am rupt pozele din reviste și le-am ascuns între saltea și cutia cu arcuri. Mama venea rareori în camera mea, iar tata nu intra niciodată, însă nu voiam să risc. Cealaltă revistă pe care o țineam sub pat era cea cu articolul despre prima așezare vikingă din Lumea Nouă. Îmi plăcea totul legat de vikingi. Desenele artistice despre cum trebuie să fi arătat viața în acea așezare semănau mult cu viața mea, dar cu case din chirpici și mai mulți oameni. În serile în care tata făcea focul, stăteam foarte aproape de sobă și mă uitam la pozele cu artefacte găsite, inclusiv oase omenești, până când tata hotăra că era momentul să mergem la culcare.

Îmi plăcea să citesc, dar numai în zilele ploioase sau noaptea lângă foc. Îmi plăcea mai ales cartea cu poezii. Descrierile despre ceața de dimineață, frunzele galbene și mlaștinile înghețate mă impresionau în mod deosebit. Chiar și numele poetului era potrivit: Frost.[121] Mă întrebam dacă-l inventase, așa cum eu spuneam că mă chema „Helga cea Vitează” când mă jucam de-a vikingii. Mi-a părut rău cu adevărat când tata a tăiat coperta cărții și a dus paginile la closet. Mama a zis că avusesem și noi hârtie igienică odată, însă dacă era adevărat, probabil o terminaserăm cu mult timp înainte, fiindcă nu-mi aminteam. Revistele erau prea țepene și lucioase, totuși reușeam să ne facem treaba cu ele.

Dacă mi-aș fi dat seama mai devreme că volumul de poezii n-avea să rămână acolo la nesfârșit, m-aș fi străduit să memorez mai mult. Și azi îmi amintesc frânturi: *Pădurea e adâncă, întunecată și sublimă… în cerul miezului nopții un apus scânteietor… Două drumuri se despărțeau într-o pădure și eu am pornit-o pe cel mai puțin străbătut.* Sau era „pe lângă”?

Iris a învățat singură să citească înainte să intre la școală. Îmi place să cred că mă moștenește.

*

Îmi dau seama că unii ar putea considera că anumite aspecte ale copilăriei mele sunt jignitoare. De exemplu, oamenii care nu vânează s-ar putea simți deranjați să afle că aveam șase ani când tata m-a învățat să trag cu arma. Pe de altă parte, mama n-a avut nicio obiecție. În Upper Peninsula, vânătoarea e, practic, o religie. Școlile se închid în prima zi a sezonului de vânătoare și profesorii și elevii pot să vâneze căpriori, iar magazinele care rămân deschise au un minimum de personal. Toți cei care sunt destul de mari ca să pună mâna pe o armă pleacă pe teritoriul căprioarelor ca să vâneze, să bea, să joace jocurile de cărți euchre și cribbage în cadrul sărbătorii „Cine împușcă cel mai mare animal anul ăsta?", care durează două săptămâni. Taxatorii de pe podul Mackinac țin evidența căprioarelor care trec din Upper Peninsula în Lower Peninsula pe capotele mașinilor și în remorci. Cele mai multe sunt momite cu grămezi de morcovi și mere care se vând la benzinării și în magazine alimentare pentru vânători, în saci de douăzeci de kilograme. Probabil vă dați seama ce părere am despre asta.

Le auzeam focurile de armă în fiecare an, zi după zi, de la răsărit la apus în cele două săptămâni nebunești din noiembrie, așa cum auzeam ocazional și geamătul îndepărtat al altui fierăstrău decât al tatei. El îmi explica atunci că era „sezonul de vânătoare" al albilor și adăuga că albii aveau voie să împuște căprioare doar în acele două săptămâni. Îmi părea rău pentru albi. Mă întrebam cine ar scorni asemenea regulă și dacă oamenii care o inventaseră îi pedepseau pe cei care o încălcau băgându-i într-un puț adânc și îngust cum făcea tata cu mine când nu-l ascultam. Eram îngrijorată în legătură cu ce avea să se întâmple cu noi dacă aflau albii că tata și cu mine împușcam căprioare oricând voiam. Tata spunea că, dat fiind că el era amerindian, regulile de vânătoare ale albilor nu i se aplicau și asta mă făcea să mă simt mai bine.

Tata împușca două căprioare în fiecare iarnă, una la mijlocul lunii decembrie, după ce animalele se linișteau în urma tevaturii de noiembrie, și alta la începutul primăverii. Puteam trăi foarte bine doar cu pește și legume, dar tata considera că era mai bine să diversifice alimentația. În afară de ursul brun care a venit în vizită și a ajuns covorul nostru din camera de zi, singurul vânat pe care-l împușcam erau căprioarele. Aveam o singură pușcă și trebuia să economisim muniția. Iepurii îi prindeam în capcane. Mâncam, de asemenea, buturile și mușchii din spate ai bizamilor și castorilor pe care-i prindea tata. Omoram veveriţele obișnuite și cele siberiene cu cuțitul. Prima dată când am prins o veveriță siberiana, am gătit-o la foc în curte și am mâncat-o, pentru că amerindienii nu irosesc

nimic. Însă era atât de puțină carne pe oasele acelea mititele, încât după aceea nu mi-am mai bătut capul cu ele.

Tata a promis că după ce voi nimeri zece cutii din șirul pregătit pe gardul nostru din bârne fără să ratez niciun foc, mă va lua la vânătoare de căprioare. Faptul că folosea muniția prețioasă ca să mă învețe să trag îmi arăta cât de important era. Cred că era surprins cât de repede am învățat, dar eu nu eram. Prima dată când am luat pușca tatei în mână, mi s-a părut ceva firesc, ca o prelungire a ochilor și a brațelor mele. Cântărind 3,6 kilograme, Remington 770 era cam grea pentru un copil de șase ani, însă eram mare pentru vârsta mea și foarte vânjoasă, la asta contribuind și gălețile cu apă cărate.

Au trecut câteva săptămâni după ce am îndeplinit cerința tatei și nu s-a întâmplat nimic. Pescuiam, capturam, prindeam în capcane, însă pușca tatei rămânea încuiată în magazie. Avea cheia prinsă de un inel care atârna mereu la cureaua lui. Nu știu de unde erau celelalte chei. Cabana n-o încuia niciodată. Cred că, pur și simplu, îi plăceau sunetul, greutatea și senzația pe care i-o dădeau. Ca și cum erai important dacă aveai multe chei.

Prima dată când am văzut cămara, am crezut că aveam destulă mâncare ca să hrănim o armată de oameni. Însă tata mi-a explicat că ceea ce întrebuințam nu mai putea fi înlocuit, așa că trebuia să avem grijă să ne asigurăm mereu proviziile. Mama avea voie să deschidă o conservă pe zi. Uneori mă lăsa pe mine să aleg. Într-o zi porumb în lapte, în altă zi fasole verde, apoi supă de roșii cu smântână de la Campbell, deși abia mai târziu am aflat că „smântână” era, de fapt, lapte folosit ca să subțieze supa. Uneori, când mă plictiseam, număram câte cutii de conserve mai erau. Credeam că atunci când se terminau cutiile aveam să plec.

De câte ori îl întrebam pe tata când vom merge la vânătoare de căprioare, îmi răspundea că un vânător bun trebuia să aibă răbdare. Spunea și că de fiecare dată când întrebam amânam ziua cu încă o săptămână. Aveam doar șase ani, așa că a durat o vreme să înțeleg. Când am priceput, am încetat să mai întreb.

După ce tata a descuiat cămara dis-de-dimineață, într-o zi de primăvară timpurie, și a ieșit de acolo cu pușca pe umăr și buzunarele pline cu muniție, am conștientizat că, în sfârșit, venise ziua aceea. Mi-am pus nerăbdătoare echipamentul de iarnă, fără să mi se spună, și l-am urmat afară. Răsuflarea mi se transforma în nori albi în timp ce mergem prin mlaștina înghețată. Mamei nu-i convenea să iasă afară când era frig; în schimb, mie îmi plăcea să explorez mlaștina iarna. Era ca și cum terenul se lărgise ca prin minune și cutreieram pe oriunde pofteam. Ici-colo, capetele înghețate de papură ieșeau din

zăpadă ca să-mi amintească de faptul că mergeam pe apă. M-am gândit la broaștele și peștii care dormeau dedesubt. Am închis ochii și am scos pe nas două fuioare de aer ca un taur spaniol. Când a început să-mi curgă nasul, m-am aplecat și mi l-am suflat.

Zăpada scârțâia sub pașii noștri. Ea scoate sunete diferite la diverse temperaturi, iar scârțâitul pașilor noștri însemna că era foarte frig. O zi bună pentru vânătoare, deoarece căprioarele aveau să stea la un loc ca să se încălzească, nu să scurme după mâncare sau să se plimbe. O zi proastă, fiindcă pașii noștri gălăgioși însemna că o să ne fie mai greu să ne apropiem.

O cioară a cârâit. Tata i-a precizat numele amerindian, *aandeg,* și a arătat către un copac îndepărtat. Corpul negru al ciorii se ascundea atât de bine printre crengi, încât dacă *aandeg* nu și-ar fi dezvăluit locul, sunt sigură că n-aș fi văzut-o. Inima mi s-a umplut de admirație pentru tata. El știa totul despre *Anishinaabe,* Primii Oameni, și despre mlaștină; cum să găsească cele mai bune locuri pentru pescuit la copcă, în ce moment al zilei mâncau peștii, cum să testeze grosimea gheții, ca să nu cădem în apă. Ar fi putut fi un șaman sau un vraci.

Odată ajunși la movila acoperită cu zăpadă, am recunoscut vizuina castorului unde pusese tata capcane, iar el s-a ascuns în spate, ca să nu i se audă departe vocea.

— O să tragem de aici, a zis el în șoaptă. Folosește vizuina drept acoperire.

Am ridicat capul încet. Vedeam cedrii care înconjurau culmea, însă nicio căprioară dedesubt. Mi-au dat lacrimile de dezamăgire. Am vrut să mă ridic, dar tata m-a tras la loc. A dus un deget la buze, apoi l-a întins în față. Am mijit ochii și m-am uitat cu mai multă atenție. În cele din urmă, am văzut niște norișori albi de abur de la răsuflarea animalelor. Căprioarele acoperite cu omăt stăteau întinse pe pământul înzăpezit, sub crengile de cedru aplecate din cauza ninsorii. Nu erau o țintă ușoară, și totuși, le-am găsit. Tata mi-a întins pușca și, după ce am luat ținta prin lunetă, le-am văzut bine. Am studiat grupul. Un animal stătea mai la o parte de celelalte și era mai mare. Era cerbul.

Mi-am scos mănușile și le-am aruncat în zăpadă, apoi am ridicat piedica și am pus degetul pe trăgaci. Simțeam că tata mă urmărea. Îi auzeam instrucțiunile în minte: „Ține coatele jos. Pune mâna de sprijin mai în față pe țeavă; o vei controla mai bine. Uită-te bine. Întotdeauna urmărește căprioara în care ai tras. Să nu presupui niciodată că ai ratat”. Mi-am ținut răsuflarea și am apăsat. Pușca m-a izbit în umăr de la recul. Mă durea, dar nu mai tare decât atunci când mă lovea tata. Am rămas cu ochii îndreptați spre cerb în vreme ce turma se

împrăștia. Un glonț tras în plămâni sau în inimă făcea animalul să sară și să fugă în viteză. Unul care nimerea intestinele îl făcea să stea cu coada în jos și să alerge cocoșat. Cerbul meu nu făcea niciuna, nici alta. Trăsesem bine.

— Vino! a spus tata, pe urmă s-a ridicat în picioare și a pășit într-o parte, ca s-o iau înainte.

Am croit o potecă prin zăpada mai înaltă de genunchii mei, până când am ajuns la hoit. Ochii cerbului erau deschiși. Îi curgea sânge pe gât. Limba îi atârna într-o parte. Cerbul meu n-avea coarne, însă în perioada aceea a anului nici nu mă așteptam să aibă. Totuși burta îi era uriașă și asta mi s-a părut ciudat.

Brusc, burta cerbului s-a mișcat. Nu tare. Doar un tremur sau un fior, ca atunci când mama și tata se rostogoleau pe sub așternuturi. La început am crezut că animalul nu murise. Apoi mi-am amintit că anaconda înghițea prada cu totul cât încă era vie și că uneori o vedeai mișcând înăuntru. Dar cerbii nu mâncau carne. Era un mister.

— Ține-l de picioare, m-a povățuit tata, pe urmă a răsucit cerbul.

M-am dus în spate și am apucat câte un picior, încercând să-l țin nemișcat. Tata a despicat cu grijă blana albă de pe burtă și a tăiat cu cuțitul abdomenul animalului. Când despicătura s-a lărgit, a apărut o copită mică și apoi încă una, și atunci am înțeles că ceea ce împușcasem nu era un cerb. Tata a scos iedul din burta căprioarei și l-a pus în zăpadă. Probabil că era aproape de naștere, deoarece atunci când tata a tăiat placenta, iedul a lovit din picioare de parcă voia să se ridice.

După aceea l-a apăsat în zăpadă și i-a expus gâtul. Am scos cuțitul, amintindu-mi să stau într-o parte, ca să nu mă stropească sângele. În timp ce el scotea organele căprioarei, eu am urmat instrucțiunile cu iedul: „Găsește sternul. Pipăie locul unde se termină osul și începe burta. Taie burta de la stern până la vintre. Mișcă-te încet. Trebuie să străpungi pielea cu cuțitul, precum și membrana dedesubt, însă ai grijă să nu-i perforezi intestinele. Bine. Acum scoate intestinele așa, începând de la vintre și apoi tot mai sus. Taie membranele care leagă măruntaiele de șira spinării și pielea din jurul anusului, pe urmă scoate colonul din cavitate. Bine. OK. Asta e, ai terminat”.

Ne-am curățat mâinile și cuțitele în zăpadă. M-am șters de haină și mi-am pus mănușile, apoi m-am uitat mândră la iedul curățat. Era mult prea mic pentru mai mult de o masă sau două, dar pielea arăta destul de mare ca mama să-mi facă o pereche de mănuși cu pete albe.

Tata a adunat măruntaiele aburinde într-un morman în timp ce *aandeg* și prietenii ei așteptau gălăgioase în copaci să plecăm. A ridicat cu ușurință căprioara pe umeri. Am făcut și eu la fel cu iedul. Acesta părea atât de mic și de ușor în timp ce-l urmam pe tata înapoi spre cabană, încât mi se părea că nu duceam nimic.

*

În următoarele săptămâni, mama a lucrat la mănușile mele. Trebuia să întindă, să tragă și să frece mult pielea. Amerindienele mestecau pieile ca să le înmoaie, însă dinții mamei nu erau foarte buni. Tata freca pielea iedului înainte și înapoi, înainte și înapoi, de spătarul unui scaun din lemn din bucătărie, insistând pe o porțiune mică până când devenea moale, apoi trecea la următoarea.

Tata a argăsit pielea cu părul pe ea, deoarece petele iedului nu se văd până jos. A folosit creierul iedului pentru argăseală. Le-am fi argăsit în stil amerindian, legându-le cu pietre și întinzându-le într-un pârâu rece, lăsând forța apei și timpul să desprindă părul. Dar oricum n-aveam să mâncăm creierul și în felul acesta nu-l iroseam. Creierul fiecărui animal era exact de mărimea potrivită pentru a argăsi pielea, așa spunea tata, ceea ce-mi dădea de știre că Marele Spirit chiar știa ce făcea. După ce îndepărtai și ultima bucățică de carne de pe piele, fierbeai creierul animalului într-o cantitate egală de apă și-l pisai până ieșea un lichid uleios. Întindeai pielea pe pământ sau pe podea cu exteriorul în sus și puneai deasupra jumătate din amestec. Ideea era să fii sigur că pe piele era exact atâta umezeală cât era necesară după ce se înmuia. Dacă pielea era prea uscată, amestecul n-ajungea până în interior. Însă dacă era prea udă, nu mai avea unde să ajungă. Când terminai, o rulai și o lăsai peste noapte într-un loc în care să n-o găsească animalele, iar a doua zi o desfăceai și o luai de la capăt. După ce lichidul se impregna bine și curățai tot părul și spălai pielea, următorul pas era s-o netezești, adică partea pe care o făcea mama.

Îmi dau seama că n-am spus prea multe despre mama până acum. E greu de știut ce ar trebui să zic. În afară de faptul că mă întrebam ce avea să gătească la cină când mă întorceam flămândă din plimbări, în copilărie nu prea m-am gândit la ea. Era, pur și simplu, acolo, o parte din fundal, făcându-și treaba cu care o însărcinase Natura prin procreație, hrănindu-mă și îmbrăcându-mă. Am convingerea că n-a avut viața pe care o voia și o merita, dar nu cred că traiul în mlaștină era atât de greu pe cât îi plăcea să povestească. Trebuie să fi fost și momente în care a fost fericită. Nu mă refer la cele disparate și trecătoare, ca atunci când familia de pui de sconcși care ne traversa curtea în fiecare seară de primăvară o făcea să

zâmbească, ci la clipele în care era cu adevărat fericită. Când se gândea introspectiv: „Da, îmi place asta. Exact aici, exact acum. Este bine așa”.

Cred că așa se simțea când lucra în grădină. Chiar și când eram mică observam că atunci când săpa, când curăța buruienile sau când recolta, avea umerii puțin lăsați. Uneori o surprindeam cântând: *Oh, iubito, te voi iubi întotdeauna… te rog, nu pleca, iubito*[8]. Bănuiam că despre mine cânta. După ce am plecat din mlaștină și am văzut posterele cu cinci băieți bruneți, cu tricouri albe și blugi rupți, întinse pe pereții dormitorului care arăta ca o capsulă a timpului, am aflat că era cântecul unui grup numit „boy band” și că ei spuneau că erau băieții noi din cartier[9], deși nu prea mai arătau nici a băieți și nici noi nu mai erau. Mai uimitor decât descoperirea originii a ceea ce am crezut mereu că era cântecul meu a fost descoperirea că mama își punea cândva imaginile preferate pe pereți.

Obsesia ei pentru legume era aproape fanatică. N-am înțeles niciodată ce anume o pasiona la mazăre și cartofi. În fiecare primăvară, de cum începea pământul să se dezghețe, cu mult înainte să se fi topit de tot zăpada, își punea căciula, fularul și mănușile și ieșea afară cu lopata în mână, ca să înceapă să întoarcă brazdele. Ca și cum ar fi urgentat procesul dacă partea înghețată de jos, scoasă cu grijă din pământ cu cazmaua, era expusă la soare.

Grădina mamei era mică, nu mai mult de 4, 5 metri pătrați, înconjurată de un gard din plasă de doi metri înălțime, dar producea din abundență datorită resturilor de legume pe care le aruncam tot anul în movila ei de îngrășământ. Habar n-am de unde știa mama că, descompunând materia vegetală, avea să transforme în cele din urmă solul nisipos al culmii într-un soi de argilă, așa cum nu sunt sigură de unde știa că trebuia să lase o parte din recoltă să încolțească în fiecare toamnă, ca să planteze semințele din nou în primăvara următoare – sau, că tot veni vorba, de unde știa mama că o parte din morcovi trebuia lăsată în pământ peste iarnă, ca să crească din nou anul următor, fiindcă morcovii au nevoie de două sezoane ca să încheie procesul. Nu cred că a învățat-o tata; el era mai degrabă genul de vânător-culegător. Nu cred nici că a învățat de la părinți. În mod sigur, în anii în care am stat cu bunicii nu i-am văzut arătând vreun interes față de grădinărit, și de ce ar fi făcut-o? Tot ce trebuiau să facă era să conducă până la SuperValu sau la IGA să cumpere legume proaspete cu căruciorul dacă voiau. Poate că mama a citit despre asta în *National Geographic.*

Ea cultiva salată verde, morcovi, mazăre, dovlecei, porumb, varză și roșii. Nu știu de ce-și bătea capul cu roșiile. Sezonul era atât de scurt, încât, până începeau primele roșii să-și schimbe culoarea, trebuia să le culegem pe toate, oricât de mici și verzi erau, ca să nu se transforme în terci din cauza primei căderi de brumă. Mama învelea fiecare roșie în hârtie și le punea pe jos, pe podeaua pivniței, ca să se coacă, unde nouă din zece prindeau imediat rădăcină. Și porumbul era o cauză pierdută. Ratonii au o abilitate aproape stranie de a-și sincroniza raziile nocturne cu o zi sau două înainte ca știuleții să fie copți și nu există niciun gard pe lume care să-i țină la distanță.

Într-o vară, o marmotă a săpat pe sub gardul din plasă și a nimicit toată recolta de morcovi a mamei. După cum a reacționat, ai fi zis că murise cineva. Știam că asta însemna că nu mai aveam să ne bucurăm vreodată de morcovi, însă erau și alte rădăcinoase pe care le puteam mânca. De exemplu, tulpinile de arorut. Amerindienii le numesc *wapatoo.* Tata mi-a spus că modul în care indigenii recoltau *wapatoo* era să intre desculți în noroi și să desprindă tulpinile de rădăcini cu degetele de la picioare. Nu-mi dădeam seama întotdeauna când tata vorbea serios și când glumea, așa că n-am încercat niciodată. Foloseam o greblă veche, așa cum întrebuințează fermierii la adunat fânul. Tata își punea cizmele din cauciuc și intra în noroiul adânc de lângă mal, pe urmă dădea cu grebla înainte și înapoi. Treaba mea era să adun tulpinile care pluteau la suprafață. Apa era atât de rece, încât de abia suportam, dar ceea ce nu te omoară te face mai puternic, așa îi plăcea tatei să spună. El m-a învățat să înot de când eram foarte mică, legându-mi o funie în jurul taliei și aruncându-mă în apă.

După ce am aflat adevărul despre părinți, mă întrebam uneori de ce n-a fugit mama. Dacă ura viața din mlaștină atât de mult pe cât a spus mai târziu, de ce n-a plecat? Ar fi putut traversa mlaștina când era înghețată, când tata și cu mine plecam să verificăm capcanele. Putea să-și pună cizmele tatei și să fi fugit când plecam la pescuit cu canoea. Să-i fi furat canoea și să fi plecat vâslind când eram plecați la vânătoare. Înțeleg că era un copil când a adus-o tata la cabană, așa că poate nu s-a gândit la aceste opțiuni de prima dată. Dar a avut paisprezece ani la dispoziție să găsească o soluție.

Acum, după ce am citit povestirile fetelor care au fost răpite și ținute captive, înțeleg mai bine factorii psihologici implicați. Ceva se frânge în mintea și voința persoanei care a rămas fără autonomie. Oricât ne-ar plăcea să credem că ne-am lupta ca un linx dacă am fi într-o situație similară, șansele să cedăm sunt mari. Foarte probabil, mai degrabă mai devreme decât mai

târziu. Când un om știe că, dacă se împotrivește mai mult, e pedepsit mai crunt, nu durează mult până învață să facă exact ceea ce vrea răpitorul. Nu e vorba de sindromul Stockholm; psihologii îi spun „neajutorare dobândită”. Dacă o persoană răpită crede că răpitorul n-o mai pedepsește sau îi oferă o răsplată, cum ar fi o pătură sau ceva de mâncare, pentru a face ceea ce vrea el, o va face, indiferent cât de dezgustător și de degradant ar fi. Dacă răpitorul o lovește, procesul se derulează mult mai repede. După o vreme, oricât ar vrea, prizonierul sau prizoniera nici nu mai încearcă să scape.

E ca atunci când prinzi un șoarece sau un chițcan și-l pui într-o balie din metal, ca să vezi ce face. La început, stă la marginea baliei și aleargă în cerc, căutând o cale de scăpare. După câteva zile, se obișnuiește cu balia și vine în mijloc pentru mâncare și apă, deși asta nu concordă cu instinctele lui naturale. Peste alte câteva zile, poți să-i oferi o modalitate de scăpare legând o bucată din pânză sau o sfoară de un mâner și lași capetele de o parte și de alta, iar șoarecele continuă să alerge în cerc, pentru că doar asta știe să facă. În cele din urmă, moare. Unele vietăți, pur și simplu, nu rezistă în captivitate. Dacă nu eram eu, noi două am fi trăit și în prezent pe culmea aceea.

Mai e un lucru care iese în evidență în legătură cu mama: purta mereu pantaloni și mâneci lungi când lucra în grădină. Niciodată nu purta pantalonii scurți și tricourile pe care tata i le cumpărase. Nici măcar în cele mai călduroase zile. Era atât de diferită de mamele Yanomami.

11.

Rămân pe marginea râpei multă vreme și privesc în hăul de dedesubt. Pantele sunt abrupte, e puțină vegetație. Se vede bine cadavrul de jos. Polițistul mort – cu părul castaniu tuns scurt, obrajii roșii, gâtul ars de soare – pare a fi în vârstă de vreo patruzeci de ani. În formă fizică bună, poate că are aproximativ optzeci de kilograme – exact greutatea pe care o intuisem pe baza urmelor de pași. Are capul întors spre mine, ochii deschiși și mirați, de parcă nu înțelege gravitatea găurii de glonț din spate.

Mă gândesc la gardienii morți și la familiile lor. La jalea care le va copleși multă vreme după ce-l voi prinde pe tata. Mă gândesc la familia acestui om. Cum în acest moment își văd de treburi ca și cum totul e normal. La faptul că habar n-au că soțul, tatăl și fratele lor a murit. Mă gândesc la cum m-aș simți dacă i s-ar întâmpla așa ceva lui Stephen.

Rămân pe loc și scrutez zona, căutând o mișcare cu coada ochiului care să indice că tata e prin apropiere. Însă când o gaiță țipă din cealaltă parte a rovinei și o ciocănitoare începe să ciocănească, știu că tata a plecat. Așadar, cobor cu grijă dealul.

Bineînțeles că polițistul e mort, totuși îl întorc cu fața în sus, cu intenția de a-i căuta pulsul punându-i două degete la artera carotidă. Dar întins pe spate și văzând că are cămașa ruptă, trag mâna înapoi de parcă m-aș fi fript. Pe pieptul lui e scris cu sânge: „Pentru H”.

Mă cutremur, încerc să-mi forțez respirația să încetinească. Îmi amintesc deodată ultima oară când tata a lăsat un mesaj asemănător. Agata din Lacul Superior pe care am descoperit-o pe pervazul ferestrei la doi ani după ce am plecat din mlaștină era mare, cam cât un pumn de bebeluș: de un roșu-închis, cu cercuri concentrice portocalii și albe, cu niște cristale de cuarț în mijloc. Genul care valorează mulți bani după ce e tăiată și șlefuită. Când am întors-o, am văzut șapte litere scrise cu markerul negru în partea de jos: „Pentru H”.

La început, am crezut că agata era o glumă. Deja bătusem la școală toți băieții care simțiseră nevoia să mă provoace după incidentul cu cuțitul de la petrecerea mea de bun venit, însă mai erau câțiva care nu puteau accepta umilirea și făceau lucruri stupide, cum ar fi să-mi pună animale moarte în dulap, iar un isteț scrisese cu graffiti roșu cuvintele „Fata Regelui mlaștinii” pe fațada casei bunicilor.

Am pus agata într-o cutie de pantofi, și cutia am vârât-o sub pat. Nu le-am pomenit nimic mamei sau bunicilor, pentru că nu știam ce să cred. Speram că agata era de la tata, dar în același timp îl învinuiam pentru nefericirea mea profundă și pentru cât de greu îmi era să mă integrez. Erau atât de multe lucruri în lume pe care ar fi trebuit să le învăț de la el și pe care nu le cunoșteam. Ce conta că puteam să vânez și să pescuiesc la fel de bine ca un bărbat sau chiar mai bine decât majoritatea? Pentru colegii mei eram o ciudată – una care nu știa nimic, care credea că televizorul color fusese inventat de-abia de curând, care nu văzuse niciodată un computer sau un telefon mobil, care habar n-avea că Alaska și Hawaii intraseră în componența SUA. Cred că lucrurile ar fi stat altfel dacă eram blondă. Dacă arătam ca mama, poate că bunicii m-ar fi iubit. Însă eram copia fidelă a tatei, un lucru care le amintea zilnic de ceea ce-i făcuse fiicei lor. Am crezut atunci când am plecat din mlaștină că părinții mamei aveau să fie încântați să-și primească înapoi fiica de mult pierdută împreună cu un bonus. Dar eu eram a lui.

Când a doua agată a apărut pe pervazul meu într-un coșuleț de iarbă, am știut că darurile veneau de la tata. El putea face orice din materiale naturale: coșuri împletite, cutii din coajă de copac împodobite cu ace de porc spinos, tălpici miniaturale pentru zăpadă, din ramuri de salcie și piele netăbăcită, canoe micuțe din scoarță cu scânduri și vâsle sculptate în lemn. Polița de pe șemineul din cabană era plină cu asemenea creații. Treceam dintr-un capăt în celălalt admirând lucrurile pe care le meșterise, cu mâinile la spate, fiindcă aveam voie doar să mă uit, nu să le ating. Tata făcea lucrurile astea mai ales iarna, deoarece avea mai mult timp liber. A încercat să mă învețe de mai multe ori, dar nu știu din ce cauză eram stângace când venea vorba despre chestii artistice. Un om nu poate fi bun la toate, spunea tata după ce eșuam în altă încercare de a lucra cu țepii de porc spinos, dar, din câte constatam, în cazul lui nu era adevărat.

Știam că tata îmi lăsa cadouri. Erau modul lui de a mă înștiința că era prin preajmă. Că mă urmărea și că n-avea să mă părăsească, deși eu îl părăsisem. Știam și că n-ar fi trebuit să le păstrez. Văzusem deja destule seriale cu polițiști și eram la curent: dacă ascundeam probe, deveneam un complice la infracțiunile comise de tata. Însă îmi plăcea că era secretul nostru. Tata avea încredere în mine să păstrez tăcerea. Iar acesta era un lucru pe care puteam să-l fac.

Darurile au continuat să apară. Nu în fiecare zi. Nici măcar în fiecare săptămână. Uneori trecea atât de mult timp de la apariția ultimului, încât eram sigură că tata plecase și mă

uitase. Pe urmă găseam încă unul. Fiecare ajungea în cutia de sub pat. De câte ori mă simțeam singură, scoteam cutia, pipăiam fiecare cadou și mă gândeam la tata.

Apoi, într-o dimineață, am găsit un cuțit. L-am luat de pe pervaz înainte să se trezească mama și l-am ascuns în cutie. Nu-mi venea să cred că tata îmi dăduse cuțitul acela. Tata și cu mine stăteam pe patul lor de la cabană cu trusa de cuțite deschisă între noi și el îmi spunea povestea fiecărui cuțit. Acel cuțit mic și argintiu cu formă de pumnal avea inițialele „G.L.M". gravate la baza lamei: era al doilea cuțit preferat după cel pe care l-am ales când aveam cinci ani. Când l-am întrebat pe tata ce însemna „G.L.M.", a răspuns doar că era un mister. Eu am inventat singură o poveste. Cuțitul aparținea celui pe care tata îl omorâse. Îl câștigase într-o bătaie în bar sau la un concurs de aruncat cuțite. Îl furase când buzunărea pe cineva. Habar n-aveam dacă furtul din buzunare se afla printre nenumăratele lui talente, dar mă ajuta să construiesc povestea.

Mai târziu, după ce bunica a dus-o pe mama la psiholog și bunicul a terminat prânzul și s-a întors la magazin, am scos cutia și am întins comorile pe pat. Uneori, când mă jucam cu colecția mea, împărțeam obiectele în grupuri în funcție de natura lor. Alteori le aranjam în ordinea în care le primisem sau de la cel care-mi plăcea cel mai mult până la cel care-mi plăcea cel mai puțin, deși, desigur, le iubeam pe toate. Programările mamei durau, de obicei, o oră, alteori mai mult, așa că m-am gândit că mai aveam trei sferturi de oră ca să le pun la loc. Încă mă luptam cu ideea de a împărți ziua în ore și minute, însă înțelegeam că erau momente când era folositor să știi exact cât timp avea să fie plecată o persoană și când urma să se întoarcă.

Eram cocoțată în pat, prefăcându-mă că tata stătea, în sfârșit, lângă mine, spunându-mi povestea cuțitului, când mama și bunica au năvălit în cameră. N-ar fi trebuit să dea buzna așa. Mai târziu am aflat că ședința de terapie a mamei nu mersese bine și că de aceea veniseră mai devreme. Asta nu m-a mirat. Și eu trebuia să consult același psiholog, dar încetasem să mai merg cu șase luni înainte, fiindcă psihologul mă tot forța să termin școala, oricât de nefericită eram, ca să mă pot înscrie la Universitatea Northern Michigan din Marquette și să-mi iau diploma în Biologie sau Botanică, apoi să mă angajez undeva într-o zi și să lucrez pe teren. Nu înțelegeam de ce dacă stăteam în clasă puteam să învăț mai multe despre mlaștină decât știam deja. N-aveam nevoie de o carte ca să aflu care era diferența dintre mlaștină și smârc, dintre mocirlă și o baltă.

Primul lucru pe care l-a văzut bunica atunci când a intrat în cameră a fost cuțitul. S-a apropiat de pat, s-a încruntat la mine și a întins mâna.

— Ce faci cu ăla? Dă-mi-l!

— E al meu, am spus eu, apoi am aruncat cuțitul în cutia de pantofi, împreună cu celelalte lucruri, și am pus cutia sub pat.

— L-ai furat?

Fiindcă eram conștiente amândouă că nu puteam să-mi cumpăr singură cuțitul. Bunicii nu-mi dădeau niciodată bani, nici măcar banii pe care mi i-au trimis oamenii după ce am plecat din mlaștină și care ar fi trebuit să fie ai mei. Spuneau că banii erau puși în ceva ce se numea „fond fiduciar" și că asta însemna că nu mă puteam atinge de ei. După ce am împlinit optsprezece ani, avocatul pe care l-am angajat să-i obțină pentru mine mi-a zis că nu exista niciun fond și nici nu existase vreodată, ceea ce explica Fordul F-350 pe care-l conduceau bunicii, precum și mașina Lincoln. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă bunicii ar fi fost mai puțin preocupați să scoată bani din ceea ce i s-a întâmplat mamei și mai interesați s-o ajute să treacă peste drama asta, lucrurile ar fi fost mult mai bune pentru ea.

Bunica s-a aplecat și a scos cutia de sub pat, ceea ce nu era ușor, pentru că era grasă și nici genunchii n-o ajutau. A răsturnat conținutul pe pat, a luat cuțitul și a început să-l fluture și să țipe de parcă nu stătea la un metru distanță și o auzeam foarte bine chiar dacă șoptea. Încă urăsc momentele în care oamenii zbiară. Credeți ce vreți despre tata, însă el nu ridica niciodată tonul.

Cuțitul era atât de specific, încât, de îndată ce l-a văzut, mama și-a dat seama că era al tatei. Și-a acoperit gura cu palma și a ieșit cu spatele din cameră de parcă era o cobră care voia s-o atace. Măcar n-a țipat. Avea încă tendința să se sperie de câte ori ceva îi amintea de tata sau dacă îi pronunța cineva numele, deși trecuseră deja doi ani. Poate că psihologul ei chiar o ajuta.

Bunica a dus cutia de pantofi la poliție. Polițiștii mi-au găsit amprentele pe cuțit, precum și un alt set de amprente care se potrivea cu cele preluate din cabană. Nu știau nici atunci numele tatei, dar amprentele dovedeau că era prin zonă. Detectivul le-a promis bunicilor că era doar o chestiune de timp până când îl vor prinde pe tata și avea dreptate. Cercetările despre un amerindian cu o colecție mare de cuțite i-au dus la o colonie izolată de cherestea la nord de cascada Tahquamenon, unde tata trăia alături de câțiva indigeni amerindieni. Pe atunci nu era ceva neobișnuit ca un zilier să angajeze amerindieni din Canada ca să taie lemnele pe care nu

le voia nimeni. Îi aducea la locul cu pricina, îi instala într-o rulotă, le aducea gaz pentru generator și provizii o dată pe săptămână și-i plătea la negru.

Am urmărit de multe ori pe YouTube filmările de la raidul făcut de FBI. E ca un episod din serialele *Cops* (*Polițiștii*) sau *Law & Order* (*Lege și ordine*) în care joacă propriul meu tată, deși versiunea extinsă e cam lungă. Sunt multe șoapte și unghiuri ciudate ale camerei de luat vederi în timp ce echipa se pregătește în spatele unei movile de bușteni, al unui utilaj forestier, după rulota cu unelte și chiar în closet, pentru că nu voiau să-și asume niciun risc. Urmează o perioadă lungă în care nu se întâmplă nimic în timp ce așteaptă ca tata și oamenii cu care stătea să se întoarcă după ziua de lucru. Expresia tatei când echipa iese cu armele scoase și strigă la el „La pământ! La pământ!" încă mă face să râd. Însă trece atât de repede, încât trebuie să fii gata să apeși pe butonul de pauză, altfel o ratezi. Sunt sigură că șeful a fost și mai surprins când a aflat că adăpostea omul care se afla în capul listei FBI cu cei mai căutați răufăcători.

Teoretic, tata ar fi trebuit să rămână liber pentru totdeauna prima dată când a fugit, deoarece pe atunci nu știa nimeni cine era. Mama și cu mine am presupus întotdeauna că „Jacob" era numele lui adevărat, fiindcă de ce am fi crezut altceva? Dar asta era tot ce știam. Am bănuit mereu că portretistul poliției a făcut o treabă bună surprinzând imaginea tatei, însă tata trebuie să fi avut genul acela de față care seamănă cu fețele multora, pentru că, deși nu puteai să deschizi televizorul sau să iei un ziar ori să conduci pe autostradă fără să-i vezi imaginea, în cele din urmă n-a dat niciun rezultat. Ai fi zis că părinții tatei și-au recunoscut fiul și au venit să-l identifice, dar probabil le-a fost greu să iasă în față și să admită că fiul lor era un răpitor și un ucigaș.

Oamenii afirmă că tata a obosit să fie fugar și că de aceea a venit după mine. Cred că se simțea singur. Îi era dor de viața noastră în mlaștină. Îi era dor de mine. Sau așa îmi *plăcea* să cred.

Multă vreme m-am învinovățit pentru prinderea tatei. El a avut încredere în mine și eu l-am dezamăgit. Ar fi trebuit să am mai multă grijă, să fi ascuns într-un loc mai sigur lucrurile pe care mi le-a dat, să mă fi luptat mai mult să nu-mi cadă colecția în mâinile celor care voiau s-o folosească pentru a-l prinde.

Mai târziu, după ce am înțeles gravitatea nelegiuirilor tatei și impactul lor asupra mamei, nu m-a mai deranjat atât de mult ideea că avea să-și petreacă restul vieții în închisoare, deși eu îl trimisesem acolo. Îmi părea cu adevărat rău că nu mai avea

voie să rătăcească prin mlaștină, să vâneze sau să pescuiască. Însă avusese șansa să părăsească zona. Ar fi putut pleca spre vest, în Montana, sau în nord, în Canada, și nimeni nu l-ar mai fi tras vreodată la răspundere. Faptul că darurile pe care mi le lăsa au dus la capturarea lui a fost greșeala făcută de el, nu de mine.

*

Scot poalele cămășii polițistului și șterg cuvintele pe care i le-a scris tata pe piept, apoi îl rostogolesc la loc pe burtă, așa cum l-am găsit. Îmi dau seama că încalc locul unei crime, dar n-am avut altă opțiune în privința mesajului pe care tata l-a lăsat pentru mine pe pieptul polițistului mort, când poliția mă consideră deja un posibil complice. Când urc dealul înapoi, simt că o să vomit. Tata l-a omorât pe acest om pentru mine. A lăsat cadavrul ca să-l găsesc așa cum o pisică lasă șoarecele mort pentru stăpân pe verandă.

„Pentru H". Cuvintele nu mai sunt, dar mesajul mi s-a înregistrat în creier. Capacitatea tatei de a manipula orice situație în avantajul lui este aproape dincolo de înțelegere. Nu numai că a anticipat că o să vin să-l caut pe drumul ăsta, însă când a văzut mașina de poliție și a dedus corect că șoferul era singur, dar avusese instincte bune în momentul nepotrivit, l-a scos din vehicul și l-a atras spre râpă cu scopul de a găsi cadavrul. Mi-l imaginez traversând în fugă drumul chiar prin fața mașinii, lăsându-l pe polițist să-l vadă pe cel pe care-l căuta, ca să tragă pe dreapta și să oprească. Poate chiar s-a împiedicat, pentru ca polițistul să creadă că era rănit și nu era o amenințare, apoi s-a împleticit ca și cum era la limită în timp ce-l atrăgea spre tufe, lăsându-l să-i crească inima la gândul laudelor pe care avea să le primească fiindcă-l capturase pe tata de unul singur, după care l-a ocolit și l-a împușcat în spate.

Mă întreb ce altceva mi-a mai pregătit tata.

După ce ajung la drum, merg direct la camionetă. Deschid portiera din partea pasagerului și întind mâna înăuntru, trăgând de lesa lui Rambo. Scâncește și se trage înapoi. Simte mirosul de sânge în aer, tensiunea pe care o degaj. Îl las să mă ducă pe fundul râpei. Să găsească mirosul tatei și să urce din nou dealul. Ar trebui să raportez crima. Să las autoritățile să preia căutarea și să revin acasă la soțul meu. Însă mesajul pe care tata l-a lăsat pe omul ucis de el e pentru mine.

Mă gândesc la mama, dispărută și uitată aproape în totalitate. Mă gândesc la fiicele mele. Mă gândesc la soțul meu, care e singur și mă așteaptă. Crimele trebuie să înceteze. O *să-l găsesc pe tata. O să-l prind. O să-l duc* înapoi la închisoare, ca să plătească pentru tot ce a făcut.

12.

Cabana

Era, într-adevăr, sălbatică și fioroasă, chiar și pentru vremurile acelea grele și necivilizate. Îi dăduseră numele Helga, un nume prea blând pentru un copil cu un temperament ca al ei, deși înfățișarea sa era tot frumoasă.

Îi făcea plăcere să se joace cu mânuțele albe în sângele cald al calului care fusese sacrificat. Într-una din crizele ei, smulsese cu dinții capul cocoșului negru pe care preotul urma să-l omoare.

Într-o zi, îi spuse tatălui ei adoptiv: „Dacă dușmanul tău ar fi să dărâme casa pe tine, iar tu ai dormi, sigur și neștiutor, nu te-aș trezi; chiar dacă aș avea puterea asta, n-aș face-o, fiindcă urechile încă mă furnică din cauza loviturii pe care mi-ai dat-o cu mulți ani în urmă. N-am uitat asta”.

Dar Vikingul a luat vorbele ei drept o glumă; ca toți ceilalți, era vrăjit de frumusețea ei și nu știa nimic despre felul în care își schimba Helga forma și comportamentul noaptea.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Aveam opt ani când am văzut prima dată latura sadică a tatei. Pe atunci nu înțelegeam că ceea ce-mi făcea nu era în regulă sau că tații obișnuiți nu se purtau cu copiii lor așa cum se purta tata cu mine uneori. Nu-mi place să spun despre tata că era mai rău decât își imaginează oamenii deja. Dar încerc să fiu sinceră când povestesc cum erau lucrurile pentru mine în copilărie și că asta include și părți bune, și părți rele.

Tata spunea că a ales să trăiască în mlaștină, pentru că a ucis un om. N-a fost niciodată acuzat și implicarea lui în moartea omului cu o boală mintală, al cărui cadavru foarte descompus a fost găsit într-o cabană părăsită la nord de Hulbert, Michigan, n-a fost niciodată dovedită. Uneori, când relata povestea, zicea că-l omorâse în bătaie. Alteori afirma că i-a tăiat gâtul, fiindcă nu-i plăcea cum saliva și se bâlbâia acesta. De cele mai multe ori, era singur când a comis crima, însă într-una din versiuni fratele lui mai mic l-a ajutat să scape de cadavru – deși am aflat mai târziu că tata era singur la părinți. E greu de știut

dacă era ceva adevărat din ce istorisea despre crimă sau dacă povestea era doar ceva ce inventase, ca să facă timpul să treacă mai repede într-o seară lungă de iarnă. Tata spunea multe povești.

Pe cele mai bune le păstra pentru *madoodiswan,* coliba unde practicam ceremonia de purificare. Mama o numea saună. Tata a demontat veranda din față în vara în care am împlinit opt ani. N-avem nevoie de verandă și în față, și în spatele casei, zicea el, și, deși cabana părea ciudată fără verandă, a trebuit să fiu de acord.

Tata a construit sauna deoarece se săturase să facă baie stând în picioare. Deși încă foloseam cădița albastră emailată pe care o aveam de când eram bebeluș, nu va mai dura mult până când trebuia să fac și eu la fel. Mama nu se îmbăia niciodată, așa că nevoile ei nu contau. (Nu-și scotea niciodată hainele în fața mea sau a tatei, doar se ștergea cu o cârpă udă când trebuia să se spele, deși am văzut-o înotând în mlaștină în chilot când credea că nu era nimeni prin preajmă.)

Asta era pe la sfârșitul lunii august sau începutul lui septembrie. Nu pot să dau data exactă, întrucât nu țineam întotdeauna șirul zilelor. Sfârșitul verii e o perioadă bună în care să te apuci de o construcție în exterior, pentru că vremea e călduroasă încă, dar aproape toate gângăniile au dispărut. Mama era genul de persoană de care insectele păreau să fie atrase. De multe ori era atât de acoperită de înțepături, încât plângea de frustrare. Am citit despre pionierii din Siberia și Alaska pe care-i înnebuniseră țânțarii, însă pe mine, în general, țânțarii nu mă deranjau. Muștele negre sunt mult mai rele. Le place să-ți atace ceafa sau spatele urechilor, iar înțepăturile lor te mănâncă și te dor săptămâni întregi. O singură pișcătură în zona ochiului poate să-ți facă toată pleoapa să se umfle, până se închide de tot. Poți să-ți imaginezi ce se întâmplă dacă ai două înțepături. Uneori, când tăiam lemne de foc în zona împădurită în iunie, muștele erau atât de multe, încât nu puteai să respiri fără să înghiți câteva. Tata glumea spunând că în felul acela ne asiguram proteinele, dar nu-mi plăcea, deși atunci era cu o muscă mai puțin care să mă înțepe. Muștele de cal mușcă din tine. Cele de căprioare te mușcă dacă le lași, însă sunt previzibile, deoarece îți bâzâie pe la cap și, dacă știi să te sincronizezi, bați din palme când îți trec prin față și gata. Gângăniile sunt mici ca punctul de la finalul propoziției, dar înțepătura lor e total disproporționată față de mărimea lor. Dacă dormi într-un cort și simți că te tot pișcă ceva, însă nu vezi nimic, astea sunt gângăniile nevăzute. Nu poți să faci nimic să te aperi, doar să te ascunzi în sacul de dormit și să-ți tragi ceva peste cap, apoi să rămâi așa până dimineață.

Oamenii se tem că substanțele chimice din sprayurile împotriva insectelor duc la cancer, dar dacă noi am fi avut așa ceva când trăiam în mlaștină, cu siguranță le-am fi folosit.

Sauna noastră a fost un proiect de familie. Imaginați-vă o zi întreagă în care toți trei munceam și ne îndeplineam fiecare sarcinile. Tatei i se scurgea sudoarea pe spate, iar mie îmi picura de pe nas în timp ce lucram. Când i-am împrumutat batista pe care o aveam în buzunarul de la spate, ca să-și șteargă fața și gâtul, a glumit că era o saună atât de bună, încât ne făcea deja să asudăm. Mama sorta și așeza lemnele: scândurile pentru podea într-o grămadă, îmbinările în altă grămadă, grinzile în a treia. Grinzile și scândurile aveau să devină stâlpii din colțurile saunei, iar scândurile din podea erau pentru laturi. Tata a dat jos acoperișul verandei cu totul. N-aveam nevoie decât de jumătate, însă el a explicat că urma să punem lemnele de foc pentru saună sub locurile în care acoperișul era mai extins, ca să le apărăm de vreme. *Madoodiswan* fusese proiectat cu o bancă pe un perete, ca să stăm, și un cerc din pietre din fundația verandei, unde să facă focul tata. În vatra din bucătărie ardeam arțar și arin, dar în saună puteam arde pini și cedri, pentru că ne trebuia un foc fierbinte și rapid. Îmi era greu să înțeleg cum ne vom purifica dacă stăteam într-o cămăruță încinsă, însă tata zicea că așa funcționa sauna, deci l-am crezut.

Eu trebuia să îndrept cuiele pe care le scotea el. Îmi plăcea cum scârțâiau înainte de a ceda, ca un animal prins în capcană. Le așezam pe o piatră plată, cu partea îndoită în sus, așa cum îmi arătase tata, și le băteam cu ciocanul până când le îndreptam, atât cât mă pricepeam. Îmi plăceau mai ales cele cu laturile pătrate. Tata spunea că erau făcute de mână și cabana, deduceam eu, era foarte veche. Mă întrebam cum erau făcute celelalte cuie.

Mă gândeam la oamenii care o construiseră. Ce-ar fi crezut dacă ar fi văzut că dărâmam o parte din ea? De ce au construit-o acolo, pe culmea aceea, și nu unde le plăcea căprioarelor să se adune? De ce i-au făcut două verande în loc de una? Credeam că știam o parte din răspunsuri. Că au făcut două verande ca să stea pe cea din față și să privească apusul, iar pe cea din spate să urmărească răsăritul. Și intuiam că motivul pentru care o construiseră pe culme, și nu în locul cu căprioare, era că animalele se simțeau mai în siguranță, până când cei care clădiseră cabana erau gata să meargă și să împuște una.

În ultima vreme îmi puneam întrebări despre tot felul de lucruri. De unde avea tata ranga aceea albastră cu care scotea cuiele? O adusese cu el sau era deja la cabană? De ce n-aveam frați sau surori? Cum urma să tăiem lemne când tata rămânea

fără combustibil pentru drujbă? De ce cabana noastră n-avea un aragaz precum cele din *National Geographic*? Mama spunea că familia ei avea un aragaz mare și alb, cu patru ochiuri și un cuptor pentru copt, când era ea mică, așa că noi de ce n-aveam? De cele mai multe ori, țineam pentru mine acele întrebări. Tatei nu-i plăcea când întrebam prea multe lucruri.

El mă învăța să lovesc cuiele o dată și tare, nu de multe ori, ca să meargă treaba mai repede. Nu că ne grăbeam undeva, dar voia să folosească *madoodiswan* în iarna aceea și să n-o aștepte pe următoarea. Zâmbea când a zis asta, ca să-mi dau seama apoi că glumea. Știam și că voia să lucrez mai repede, așa că am lovit mai tare cu ciocanul. Mă întrebam dacă puteam să îndrept cuiul dintr-o singură lovitură. Am căutat în grămadă un cui doar un pic îndoit.

Mai târziu, m-am întrebat ce m-a făcut să ratez cuiul. E posibil să-mi fi luat privirea de la el când o veveriță a scăpat un con. Sau mi-a distras atenția strigătul unei mierle cu aripi roșii. Poate am clipit când vântul a bătut ușor și mi-a băgat rumeguș în ochi. Oricare ar fi fost motivul, când ciocanul mi-a strivit degetul, am țipat atât de tare, încât au venit în fugă și tata, și mama. În câteva secunde, degetul mi s-a umflat și s-a învinețit. Tata mi-a apăsat degetul, întorcându-l de pe o parte pe alta, și a spus că nu era rupt. Mama a intrat în cabană și a ieșit cu o bucată de cârpă pe care mi-a legat-o în jurul degetului. Nu eram sigură la ce folosea chestia aceea.

Mi-am petrecut restul după-amiezii pe o piatră mare în curtea din față, răsfoind cu o mână revistele. Când soarele era o minge portocalie peste iarba din mlaștină, mama a intrat în casă, pentru a pune în farfurii tocana de iepure pe care o miroseam de câteva ore. A strigat că cina era gata, iar tata a lăsat uneltele și s-a așternut din nou liniștea peste mlaștină.

La masa din bucătărie erau trei scaune. Mă întrebam dacă și cei care au construit cabana erau o familie compusă din trei persoane. Nimeni nu spunea nimic în timp ce mâncam, pentru că tatei nu-i plăcea să vorbim cu gura plină.

Când tata a terminat de mâncat, și-a tras scaunul în spate, a ocolit masa și a venit lângă mine.

— Ia să văd degetul.

Am pus mâna pe masă cu degetele răsfirate.

A scos bucata de cârpă.

— Te doare?

Am încuviințat din cap. De fapt, nu mă mai durea decât dacă-l atingeam, însă îmi plăcea să fiu în centrul atenției tatei.

— Nu e rupt, dar ar fi putut fi. Înțelegi asta, nu-i așa, Helena?

Am consimțit din nou din cap.

— Trebuie să ai mai multă grijă. Știi că nu putem facem greșeli în mlaștină.

Am încuviințat din cap a treia oară și am încercat să am o expresie la fel de serioasă ca a lui. Tata îmi spusese de multe ori să fiu atentă. Dacă mă răneam, trebuia să suport consecințele, fiindcă nu puteam pleca din mlaștină orice ar fi fost.

— Îmi pare rău, am rostit eu cu vocea stinsă, pentru că așa și era.

Nu-mi plăcea când tata era supărat pe mine.

— Nu e de ajuns să spui că-ți pare rău. Accidentele au mereu consecințe. Nu sunt sigur cum să te fac să ții minte asta.

Când a zis asta am simțit un nod în stomac, de parcă înghițisem o piatră. Speram că nu mă va pedepsi stând încă o noapte în puț. Până să apuc să-l asigur că-mi părea *sincer* rău și că aveam să *țin minte* să fiu mai atentă, că nu-mi voi mai da *vreodată* cu ciocanul peste deget, a strâns pumnul și mi-a strivit degetul. Am văzut stele verzi în fața ochilor și o durere cumplită mi-a cuprins tot brațul.

M-am trezit pe podea. Tata stătea în genunchi lângă mine. M-a ridicat, m-a așezat pe scaun și mi-a întins lingura. Îmi tremura mâna când am luat-o. Degetul mă durea mai tare decât atunci când l-am lovit cu ciocanul. Am clipit, ca să alung lacrimile. tatei nu-i plăcea când plângeam.

— Mănâncă!

Simțeam că o să vomit. Am băgat lingura în farfurie și am luat o înghițitură din tocană. Tata m-a mângâiat pe cap.

— Din nou!

Am luat altă înghițitură și încă una. A rămas în picioare lângă mine până am terminat tot din farfurie.

Acum înțeleg că ceea ce a făcut era greșit. Însă nu cred că voia să-mi facă rău. A procedat doar cum credea el de cuviință, pentru a-mi da lecția pe care trebuia s-o primesc.

Ceea ce n-am înțeles decât mult mai târziu a fost cum a răbdat-o inima pe mama să privească tot episodul de la masă, mică și inutilă ca iepurele servit la cină, fără să ridice un deget ca să mă ajute. A trecut mult timp până am iertat-o pentru asta.

*

În iarna aceea, în saună, tata mi-a spus o poveste. Stăteam între ei doi pe bancă. Mama purta tricoul ei cu „Hello Kitty” și chiloți. În afară de agata șlefuită din Lacul Superior pe care tata o purta mereu la gât cu un șnur din piele, el și cu mine eram dezbrăcați complet. Îmi plăcea când tata își scotea hainele, pentru că-i vedeam toate tatuajele. Se tatua în stilul

amerindian, folosind ace din oase de pește și funingine. Mi-a promis că mă va tatua când voi împlini nouă ani.

— Într-o iarnă, doi tineri căsătoriți s-au mutat împreună cu tot satul într-un ținut nou de vânătoare, a început tata să povestească.

M-am tras mai aproape de el. Știam că avea să fie o istorisire înspăimântătoare. Tata nu spunea decât astfel de povești.

— Acolo au avut un copil. Într-o zi, când se uitau la el în leagăn, copilul a vorbit. „Unde e *Manitou*?" a întrebat micuțul.

Tata s-a uitat la mine întrebător.

— *Manitou* e Spiritul Cerului, am răspuns eu.

— Excelent, a zis el și a continuat: Copilul a spus: „Se zice că e foarte puternic. Într-o zi o să-l vizitez". „Sst, a spus mama copilului. Nu trebuie să vorbești așa". După aceea, cei doi tineri au adormit cu micuțul în leagăn, între ei. În toiul nopții, mama a descoperit că dispăruse copilul. L-a trezit pe soțul ei. Acesta a făcut un foc și cei doi au căutat în toată coliba, dar nu l-au găsit. Au căutat și în coliba vecină, apoi au aprins torțe din lemn de mesteacăn și au căutat urme în zăpadă. În cele din urmă, au găsit niște urme mici care duceau spre lac. Au urmat pașii până când au găsit leagănul. Pașii care duceau de la leagăn la lac erau mult mai mari decât cei omenești. Părinții îngroziți și-au dat seama că bebelușul lor se transformase într-un *wendigo,* monstrul îngrozitor din gheață care mănâncă oameni.

Tata a băgat cana în găleata cu apă și a picurat încet apă peste foaia de cositor așezată deasupra focului. Picăturile sfârâiau și dansau. Aburul a umplut camera. Apa mi se scurgea pe față și-mi picura din bărbie.

— După un timp, un *wendigo* a atacat satul, a continuat tata povestea. *Wendigo* era foarte slab și îngrozitor. Mirosea a moarte și a putreziciune. Oasele îi ieșeau aproape prin pielea cenușie ca moartea. Avea buzele sfâșiate și însângerate, iar ochii duși în fundul capului. Era un *wendigo* foarte mare. Un *wendigo* nu e niciodată mulțumit după ce ucide și mănâncă. El caută mereu alte victime. De câte ori mănâncă un om, se face mai mare, așa că nu poate fi niciodată sătul.

De afară s-a auzit un zgomot. *Hârșt-hârșt, hârșt-hârșt*! Părea să fie o creangă care zgâria o scândură laterală a saunei, numai că *madoodiswan* se afla în mijlocul poieniței și nu erau crengi pe aproape. Tata a întors capul. Și a așteptat. Sunetul nu s-a mai auzit.

S-a aplecat în față. Strălucirea focului i-a umbrit fața, luminând-o de jos în sus.

— Când *wendigo* s-a apropiat de sat, *manidog,* omuleții care protejează *manitou,* au alergat să-l înfrunte. Unul a aruncat cu o piatră în fruntea acestuia. *Wendigo* a căzut mort, făcând un zgomot de parcă se prăbușise un copac mare. Cum stătea așa întins în zăpadă, semăna cu un amerindian mare. Însă când oamenii au început să-l ciopârțească, au văzut că era o bucată uriașă de gheață. Au topit bucățile și au găsit în mijloc un bebeluș cu o gaură în frunte, unde îl loviseră *manidog.* Era copilul care se transformase în *wendigo.* Dacă *manidog* nu l-ar fi ucis, *wendigo* ar fi mâncat toți oamenii din sat.

M-am cutremurat. În lumina tremurătoare a focului, am văzut bebelușul cu o gaură în frunte și pe părinții care plângeau din cauza sorții crude pe care o avusese copilul lor straniu. Apa se scurgea prin crăpăturile din acoperiș și-mi lăsa o dâră înghețată pe gât.

Zgomotul de afară s-a auzit din nou. *Hârșt! Hârșt! Hârșt!* Am deslușit o răsuflare – *îh, îh, îh!*–, ca și cum cel care era afară ajunsese pe culme după ce fugise mult timp. Tata s-a ridicat în picioare. Aproape că atingea tavanul cu capul. Umbra făcută de foc era și mai mare. Cu siguranță, șamanul care era tata putea să înfrunte orice ar fi fost afară. A ocolit focul și a deschis ușa. Am închis ochii și m-am ascuns după mama când frigul a năvălit înăuntru.

— Deschide ochii, Helena! a poruncit tata cu o voce cumplită. Uite! Aici e *wendigo* al tău!

Am închis ochii și mai tare și am ridicat picioarele pe bancă. *Wendigo* era în cameră – îl simțeam. L-am auzit gâfâind. I-am simțit răsuflarea oribilă și puturoasă. Ceva rece și umed mi-a atins piciorul. Am țipat.

Tata a râs. S-a așezat lângă mine și m-a pus în poală.

— Deschide ochii, *Bangii-Agawaateyaa*, a zis el, folosind numele de alint pe care mi-l dăduse, care însemna Umbră Micuță.

Așa că i-am deschis. Minunea minunilor, cel care găsise drumul spre sauna noastră nu era un *wendigo.* Ci un câine. Știam că era un câine fiindcă văzusem imagini în reviste. Dar și pentru că blana scurtă și pătată nu semăna cu cea a unui coiot sau a unui lup. Avea urechile plecate și dădea din coadă dintr-o parte în alta, lipindu-și nasul de degetele mele de la picioare.

— Șezi! a zis tata.

Nu știu de ce, pentru că ședeam deja. Apoi mi-am dat seama că vorbea cu câinele. Mai mult decât atât, câinele a înțeles ce spusese tata și l-a ascultat. S-a așezat pe labele din spate și s-a uitat la tata cu capul înclinat într-o parte, de parcă spunea: „Bine. Am făcut ce mi-ai zis. Acum ce urmează?”

Mama a întins mâna și l-a scărpinat între ochi. A fost cel mai curajos lucru pe care am văzut-o să-l facă vreodată. Câinele a scâncit și s-a tras mai aproape de ea. Mama s-a ridicat și și-a pus un prosop pe umeri. „Vino!” i-a spus ea câinelui, care a pornit în urma ei. Nu văzusem niciodată așa ceva. Nu puteam decât să mă gândesc că mama furase cumva o parte din magia de șaman a tatei.

Mama a vrut ca animalul să stea cu noi în cabană peste noapte. Tata a râs și a zis că locul animalelor era afară. A legat câinele de gât cu o sfoară și l-a dus în magazia cu lemne.

Mult timp după ce mama și tata au încetat să mai facă arcurile patului să scârțâie, am rămas la fereastra de la dormitor și am privit în curte. Luna se reflecta în zăpadă, făcând noaptea să lumineze ca ziua. Prin spărturile din magazie, vedeam câinele mișcându-se înăuntru. Am bătut cu unghia în fereastră. Câinele s-a oprit și s-a uitat la mine.

Mi-am pus pătura pe umeri și am coborât scările în vârful picioarelor. Noaptea era rece și totul părea încremenit. M-am așezat pe trepte și mi-am pus cizmele, apoi am traversat curtea și m-am dus în magazie. Câinele era legat de inelul din fier din spate. Am rămas în cadrul ușii și am șoptit numele amerindian pe care i-l dăduse tata. Câinele a dat din coadă. M-am gândit la ce povestise tata, despre cum venise Câinele la oamenii Ojibwa. Cum uriașul care adăpostea vânătorii pierduți în pădure le-a dat animalul său de companie, Câinele, ca să-i apere de *wendigo* la întoarcere. Cum Câinele îi lăsa pe oameni să-l mângâie, cum lua mâncare din mâna lor și cum se juca vesel cu copiii lor.

Am intrat și m-am așezat pe trestiile uscate de papură pe care mama le pusese pe podea în chip de pat. Am șoptit numele amerindian dat de tata a doua oară: „Rambo”. A dat iar din coadă. M-am apropiat și am întins mâna. Câinele s-a întins și mi-a adulmecat degetele. M-am tras și mai aproape și i-am pus mâna pe cap. Dacă mama era destul de curajoasă să-l atingă, atunci așa eram și eu. Câinele s-a tras înapoi de sub mâna mea. Când să-mi retrag mâna, mi-a lins degetele. Avea limba moale și aspră. I-am pus mâna pe cap și m-a lins pe față.

Când m-am trezit, lumina zilei intra printre scândurile din magazie. Era atât de frig, încât îmi vedeam răsuflarea sub forma unor aburi diafani. Rambo stătea ghemuit lângă mine. Am ridicat un colț de pătură și l-am învelit. Rambo a oftat.

*

Mă doare fizic când mă gândesc cât de mult am iubit câinele acela. Tot restul primăverii și până în vară, când gângăniile s-au înmulțit, am dormit lângă Rambo în magazie. Șipcile magaziei erau depărtate și expuse față de vreme, așa că am

făcut un adăpost din lemne de foc și am atârnat pătura pe părți și deasupra, ceea ce semăna cu forturile pe care Stephen și fetele le construiesc din perne și pernuțele de la canapea în sufrageria noastră.

Rambo fusese instruit să asculte comenzi simple, cum ar fi „vino", „șezi" și „stai", însă nu știam asta. Așa că, în timp ce-i învățam treptat vocabularul, credeam că el îl învăța pe al meu. Când se oprea în timp ce urmărea un iepure, când rodea un corn de cerb, când se alerga după o veveriță sau când venea și ședea la comandă, mă simțeam puternică asemenea unui șaman.

Tata nu suferea câinele. Pe atunci nu înțelegeam de ce. Se presupune că amerindienii și câinii sunt prieteni. Dar de câte ori încerca Rambo să meargă după tata, îl lovea cu piciorul, striga la el sau arunca după bietul patruped cu un băț. Când nu-l bătea, nu făcea decât să se plângă de faptul că Rambo era încă o gură de hrănit. Nu înțelegeam de ce constituia asta o problemă. Tata spunea că Rambo era un câine care se rătăcise la o vânătoare de urși. Sezonul urșilor era în august. Noi eram în mijlocul lunii noiembrie, ceea ce însemna că Rambo se hrănea singur foarte bine de câteva luni. Îi dădeam numai resturi de mâncare pe care noi nu le voiam. De ce i-ar fi păsat tatei dacă Rambo mânca oasele și măruntaiele pe care oricum le-am fi aruncat?

Acum știu că ura câinele pentru că tata era narcisist. Un narcisist e fericit atâta vreme cât lucrurile se desfășoară așa cum vrea el. Planurile tatei pentru viața noastră în mlaștină nu includeau un câine; așadar, pentru el, câinele constituia doar o problemă.

Cred că-l vedea pe Rambo și ca pe o amenințare. M-a lăsat să-l păstrez doar ca un gest de generozitate, dar atunci când am ajuns să iubesc patrupedul așa cum îl iubeam pe tata, a devenit gelos, deoarece a crezut că afecțiunea mea era împărțită. Însă afecțiunea mea *nu* era împărțită, ci *sporită.* Dragostea mea pentru câine nu scădea dragostea pentru tata. E posibil să iubești mai mult de o singură persoană. Asta m-a învățat Rambo.

Bănuiesc că Rambo a fost motivul pentru care în primăvara următoare tata a dispărut. Într-o zi era cu noi la cabană, a doua zi n-a mai fost. Mama și cu mine habar n-aveam unde plecase și de ce, dar nu eram preocupate, mai dispăruse cu orele sau chiar o zi întreagă și lipsise chiar și peste noapte, așa că ne-am văzut de treabă la fel ca de obicei. Mama căra apă și ținea focul aprins, eu tăiam lemne și verificam capcanele. De cele mai multe ori, capcanele erau goale. Iepurii se înmulțesc primăvara, așa că-și petrec cea mai mare parte a timpului în

vizuini și sunt mai greu de prins. Aș fi încercat să împușc o căprioară, numai că tata luase pușca. Mâncam mai mult legumele rămase în pivniță. M-am gândit de multe ori să folosesc toporul tatei, ca să deschid ușa de la cămară și să iau niște provizii de acolo. Dar pe urmă mi-am imaginat ce mi-ar fi făcut când se întorcea, așa că am renunțat. Când Rambo a săpat după un cuib de iepuri, ca să ajungă la pui, i-am mâncat și pe aceia.

Pe urmă, după două săptămâni, tata s-a întors la fel de subit cum dispăruse, fluierând în timp ce se apropia pe culme cu pușca pe umăr și cu o tufă de gălbenea în desagă, de parcă nu fusese plecat deloc. A adus o pungă cu sare pentru mama și o agată din Lacul Superior aproape similară cu cea purtată de el: un dar pentru mine. N-a precizat niciodată unde fusese sau ce făcuse, dar nici noi n-am întrebat. Eram doar bucuroase că venise înapoi.

În săptămânile următoare, ne-am văzut de treburi ca și cum nimic nu se întâmplase. Însă nu era așa. Fiindcă pentru prima dată în viață mi-am imaginat cum ar fi fost viața fără tata.

13.

Conduc mai departe pe drum, întorcând capul ca o bufniță și căutând semne lăsate de tata. Nu știu ce anume caut. Cu siguranță, nu mă aștept să apară de după o cotitură și să-l văd stând în mijlocul drumului, făcându-mi semn să opresc. Presupun că o să știu când o să văd.

Lesa lui Rambo e legată de mânerul de deasupra portierei pasagerului. De obicei, nu-l leg când îl iau cu mine în mașină, dar Rambo e la fel de agitat pe cât sunt eu, mișcă din nas, mușchii îi tremură. Din când în când, ridică puțin capul și scâncește de parcă i-ar fi simțit mirosul tatei. De câte ori face asta, încordez mâinile și mi se strânge stomacul.

Mă gândesc mult la Stephen în timp ce conduc. La cearta noastră de aseară. La faptul că s-a întors în dimineața asta, că vrea să mă sprijine, în ciuda a ceea ce i-am făcut. Mă mai gândesc la rolurile pe care le jucăm în relația noastră, eu ca apărător, el ca educator, și la faptul că lucrul acesta mi se părea a fi o problemă.

Și, desigur, mă gândesc la ziua în care ne-am cunoscut în urmă cu șase ani la Festivalul Afinelor, o zi pe care sunt sigură că au aranjat-o zeii. După ce mi-am așezat borcanele și mi-am pus pancarta în fața mesei, l-am privit pe Stephen cum și-a instalat cortul în fața mea. Ca să fiu sinceră, eram mai impresionată de aranjament decât de fotografiile lui. Înțeleg că imaginile cu farurile din porturi sunt căutate de turiști, pentru că, având aproape cinci mii de kilometri de coastă, Michigan are mai multe faruri decât oricare alt stat, însă chiar și așa îmi e greu să înțeleg de ce și-ar agăța cineva pe perete o fotografie cu un far.

N-aș fi intrat niciodată în cortul lui, numai că, atunci când am plecat de la masa mea, ca să folosesc toaleta ecologică, și am trecut pe lângă el, am privit din întâmplare înăuntru și am zărit o fotografie cu un urs. Am văzut multe poze și vederi cu urși în magazinele de suvenire când îmi făceam rondul, dar ceva anume la ursul acela mi-a atras atenția. E greu de precizat dacă a fost lumina în momentul în care a făcut poza sau unghiul ales.

M-am oprit. Stephen a zâmbit și am intrat. Pe partea opusă a cadrului din sârmă pe care agățase fotografiile cu farurile se aflau pozele care-mi cuceriseră inima: bâtlani și buhai de baltă, vulturi, nurci, vidre, castori și lăstuni. Toate animalele din copilăria mea, fotografiate în așa fel încât să-și arate

personalitatea și caracteristicile unice, ca și cum Stephen ar fi văzut în sufletul lor. Am cumpărat fotografia cu ursul, Stephen a cumpărat toate borcanele cu gem și dulceață pe care le mai aveam, iar restul, așa cum se spune, e istorie.

Știu ce am văzut la Stephen. Încă nu sunt sigură ce a văzut el la mine, totuși încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Stephen e singurul om de pe pământ care m-a ales. Care mă iubește nu pentru că trebuie, ci pentru că vrea. Darul meu din partea Universului fiindcă am supraviețuit trecutului.

Un dar pe care acum l-am pierdut. Chibzuiesc din nou la toți anii și toate șansele pe care le-am avut să spun adevărul despre cine sunt, dar n-am făcut-o. Sacrificiile îndurate, ca să-mi păstrez secretul. Să stau departe de tata. Faptul că am vrut să i-o prezint mamei pe Iris când era nou-născută și n-am reușit. Momentele în care am zis sau am făcut ceva neconvențional, iar Stephen s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, și totuși, n-am oferit vreo explicație. Lucrurile ar fi fost mult mai ușoare dacă aș fi spus adevărul.

*

Zece minute mai târziu, opresc pe dreapta. Rambo pune labele pe marginea ferestrei și-și lipește nasul de geam, crezând că o să-l las să iasă, însă de data asta eu sunt cea care are nevoie. Merg în tufiș și trag fermoarul pantalonilor. Nu prea e trafic pe drumul ăsta, dar nu se știe niciodată. Tata și cu mine nu eram niciodată îngrijorați în privința intimității atunci când vânam sau pescuiam și trebuia să ne facem nevoile, însă aici oamenii sunt mult mai sensibili.

Aproape am terminat, când Rambo latră scurt și sacadat ca un avertisment, ceea ce înseamnă că a văzut ceva. Îmi închei pantalonii și iau pistolul, apoi mă așez pe burtă ținând arma în ambele mâini în față și privesc printre tufe.

Nimic. Mă târăsc pe burtă, folosind vântul ca acoperire, până într-un loc unde zăresc camioneta din alt unghi, crezând că o să văd două picioare ghemuite pe cealaltă parte, dar totul e nemișcat. Număr încet până la douăzeci și, când nu se întâmplă nimic, mă ridic. Rambo mă vede și începe să latre și să zgârie cu labele, ca să-l las afară. Mă întorc la mașină și deschid portiera doar atât cât să strecor mâna, pe urmă îl apuc de zgardă și-i desfac lesa. Dacă-l las să facă ce vrea în starea lui, n-o să-l mai văd zile întregi. Poate niciodată. Există un motiv pentru care primul Rambo a apărut pe culmea noastră.

De cum atinge pământul, câinele mă trage spre un butuc la nici șase metri de locul unde fusesem mai devreme, lătrând și ocolindu-l de parcă a prins o veveriță sau un raton. Numai că nu e nicio veveriță. În schimb, exact în mijlocul butucului se află o agată din Lacul Superior.

14.

Cabana

Soția Vikingului își ducea zilele în chin și suferință neîncetată din pricina copilei. Inima i se lipea de micuța ființă, dar nu-i putea explica soțului său în ce fel ajunsese la ei. Dacă îi spunea, probabil că el ar fi scos copila, după cum era obiceiul timpului, la drumul mare, ca s-o ia oricine ar fi vrut-o.

Soția bună a Vikingului nu îngăduia să se întâmple așa ceva, așa că a hotărât să nu-l lase niciodată să vadă copila decât ziua. După o vreme, mama adoptivă a început să iubească broscuța, cu ochii ei blânzi și oftaturile adânci, mai mult chiar decât mica frumusețe care mușca și se lupta cu tot ce o înconjura.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Copilăria mea s-a sfârșit în ziua în care tata a încercat s-o înece pe mama. A fost vina mea. Incidentul a început destul de inocent și, cu toate că rezultatul a fost departe de ce aș fi putut să prevăd, nu pot să schimb lucrurile. Nu e genul de întâmplare peste care să treci cu ușurință. Și în ziua de azi îmi vine să vomit când e la radio cântecul acela despre naufragiul vasului SS *Edmund Fitzgerald,* aud o știre despre un feribot răsturnat, despre o navă de croazieră care s-a scufundat sau o mamă care-și împinge mașina în lac cu tot cu copiii.

— Am văzut un loc cu căpșune pe culmea următoare, i-am spus eu mamei într-o dimineață târzie de iunie.

Era vara în care împlineam unsprezece ani, după ce ea s-a plâns că fructele pe care i le-am cules de pe culmea noastră nu erau de ajuns ca să facă atât gem cât voia.

Ceea ce trebuie să știți ca să înțelegeți ce s-a întâmplat ulterior e că, atunci când i-am zis mamei că văzusem un loc cu căpșune pe „culmea următoare”, știa exact despre care culme vorbeam. Albii au tendința de a da denumiri geografice după propriul lor nume sau al altora, însă noi respectam tradiția indigenă și le numeam în funcție de felul în care le foloseam sau de apropierea lor față de casa noastră. „Culmea următoare”. „Cedrii unde se adună cerbii”. „Balta unde crește

arorutul”. „Locul unde a împușcat Jacob vulturul”. „Locul unde Helena s-a tăiat la cap”. Ca și cuvântul Ojibwa pentru râul Tahquamenon, *Adikamegong-ziibi,* „Râul unde se găsesc peștii albi”. Și azi cred că metoda indigenă are mai mult sens.

— Te duci să le culegi? m-a întrebat mama. Dacă mă opresc acum din amestecat, siropul ăsta n-o să se prindă.

De asta a fost vina mea că mama aproape a fost înecată: am vrut să răspund afirmativ. Adoram să ies cu canoea tatei, totuși cel mai mult îmi plăcea să merg la vânătoare de căprioare sau la prins castori. În mod obișnuit, m-aș fi repezit, ca să profit de ocazie. Privind retrospectiv, îmi doresc s-o fi făcut. Dar la unsprezece ani eram la vârsta la care de cele mai multe ori eram mânată de nevoia de a-mi afirma independența. Așa că am clătinat din cap.

— Mă duc la pescuit.

M-a privit îndelung, de parcă ar fi vrut să zică mai multe, însă nu putea. În final, a oftat și a mutat oala în spatele plitei. A luat un coș din nuiele pe care-l împletise tata în iarna precedentă și a ieșit.

De cum s-a închis ușa cu plasă în urma ei, am pus niște sirop fierbinte de căpșune pe o farfurie cu biscuiți făcuți cu o zi înainte, mi-am turnat o ceașcă de cicoare și am ieșit cu micul dejun pe veranda din spate. Ziua era deja călduroasă. În Upper Peninsula iarna durează o veșnicie, iar primăvara se târăște cu greu până când te trezești deodată într-o dimineață la mijlocul lunii iunie și gata – e vară. Mi-am desfăcut cataramele de la salopetă și mi-am scos cămașa, apoi mi-am ridicat pantalonii cât de sus am putut. M-am gândit foarte serios să folosesc cuțitul ca să tai pantalonii și să-i fac scurți, dar era cea mai mare salopetă din garderoba mea și aveam nevoie de pantaloni lungi pentru iarna următoare.

Aproape terminasem de mâncat și eram pe cale să mă întorc în bucătărie ca să mai fur o porție, când a venit tata de după deal cu câte o găleată cu apă în fiecare mână. Le-a pus pe verandă și s-a așezat lângă mine. I-am dat ultimul biscuit și am aruncat restul băuturii în nisip, pe urmă am băgat cana într-o găleată. Apa era rece și limpede. Uneori, luam și larvele de țânțari odată cu apa. Le găseam înotând în găleți, răsucindu-se și zvârcolindu-se ca un pește pe uscat. Când se întâmpla asta, băgăm cănile pe lângă ele sau le scoteam cu degetul. Probabil ar fi trebuit să fierbem apa înainte s-o bem, însă încercați să refuzați o cană de apă bună și rece de mlaștină într-o zi caldă de vară. În orice caz, nu ne îmbolnăveam niciodată.

După ce am plecat din mlaștină, mama și cu mine ne-am petrecut următorii doi ani tușind și strănutând. Acesta era singurul beneficiu al izolării noastre de alți oameni: lipsa

microbilor. Mi se pare întotdeauna nostim când oamenii spun că au răcit pentru că au ieșit afară fără haină sau căciulă. Potrivit acestei logici, ar trebui să faci febră vara când e cald.

— Unde se duce mama ta?

Vocea tatei era îngroșată de biscuitul și siropul pe care le mesteca. Voiam să-l întreb de ce avea voie să vorbească în timp ce mânca, iar noi două nu puteam, dar n-am vrut să-i stric dispoziția. În familia mea nu exista mult contact fizic și-mi plăcea să stau lângă tata pe treapta de sus, cu șoldurile și genunchii lipiți de parcă eram siamezi.

— Să culeagă căpșune, i-am răspuns eu mândră, mulțumită că datorită mie urma să avem destul gem cu căpșune. Am găsit un loc pe culmea următoare.

Mama ajunsese deja aproape de zona împădurită. Aceasta se afla în capătul de jos al culmii, într-o depresiune în formă de V unde își ținea tata canoea.

Ochii lui s-au îngustat. A sărit de pe verandă și a rupt-o la fugă, coborând vertiginos dealul. Nu-l văzusem niciodată alergând așa de repede. Încă n-aveam habar ce avea să se întâmple, de ce ar fi fost o problemă dacă mama lua canoea. Credeam cu adevărat că tata voia doar să meargă s-o ajute, deși spunea mereu că să culegi fructe e treabă de femei și copii.

A prins-o tocmai când se desprindea de mai și băga vâsla în apă. Însă în loc să urce în canoe cum mă așteptam, a apucat-o de păr, a tras-o jos din canoe și a târât-o înapoi pe deal, în timp ce ea țipa, până la verandă, unde a băgat-o cu capul într-o găleată cu apă și a ținut-o așa, deși se zbătea și încerca să apuce cu mâinile. La un moment dat a rămas fără vlagă și am crezut că murise. Expresia de pe fața ei când tata i-a scos capul din găleată era una de groază, iar ochii îi păreau nebunești în timp ce tușea și împroșca apă.

Tata a trântit-o într-o parte și a plecat. După o vreme, mama s-a ridicat în genunchi și s-a târât în cabană pe scândurile verandei. Am rămas pe o piatră mare din curte și m-am uitat la dâra de apă pe care a lăsat-o în urmă până s-a uscat. Îmi fusese mereu frică de tata, însă până atunci era vorba de o admirație respectuoasă. Mă temeam să nu-l supăr, nu pentru că-mi era frică de pedeapsă, ci deoarece nu voiam să-l dezamăgesc. Dar când l-am văzut încercând s-o înece m-am îngrozit – mai ales pentru că nu înțelegeam de ce voia s-o omoare sau ce făcuse ea rău. Atunci nu știam că mama era prizonieră sau că era posibil să încerce să fugă. Dacă aș fi fost în locul ei, episodul acela cu înecul m-ar fi convins și mai mult să scap de răpitorul meu. Însă ceea ce am învățat de când am plecat din mlaștină e că toți

sunt diferiți. Ceea ce o persoană trebuie să facă e ceea ce altă persoană *nu poate* să facă.

În orice caz, de asta am o problemă cu înecul.

*

Înainte ca tata să încerce s-o înece pe mama, îmi plăcea să merg la prins castori în capcană. Era un iaz cu castori cam la opt sute de metri de casa noastră pe râul Tahquamenon. Tata prindea castori în decembrie și ianuarie, când pieile erau bune. Se ducea la marginea iazului și căuta locuri în care castorii ieșeau la aer curat și la soare, apoi punea capcanele de picior și cursele. Presupun că iazul e tot acolo, cine știe? Uneori, experții Departamentului de Resurse Naturale aruncă în aer un baraj natural făcut de castori dacă li se pare că deviază curgerea râului sau le face probleme oamenilor. Avariile provocate de castori ajung la milioane de dolari anual, iar DRN își ia responsabilitățile în serios. Pierderile de cherestea, de culturi, stricăciunile produse pe drumuri sau la sistemele septice din cauza inundațiilor – chiar și distrugerea ornamentelor din grădinile suburbane sunt considerate motive legitime pentru a arunca în aer barajele făcute de castori. Nevoile castorilor nu mai contează.

Iazul nostru a apărut când castorii au făcut un baraj pe un afluent mai mic al râului Tahquamenon. Cel mai mare baraj de acest fel are peste un kilometru și jumătate lungime. De două ori mai lung decât barajul Hoover, în caz că încercați să vi-l imaginați, ceea ce e destul de impresionant dacă te gândești că un castor adult are dimensiunea și greutatea unui copil de doi ani. Barajul nostru nu era nici pe departe atât de lung. Mă plimbam pe margine, aruncam în iaz pietre și bețe sau pescuiam bibani americani, ori stăteam cu picioarele atârnând pe partea uscată și ronțăind un măr. Îmi plăcea ideea că habitatul pe care-l exploram fusese creat de animalele care trăiau acolo. Uneori rupeam o bucată de baraj, ca să văd în cât timp o clădeau castorii la loc.

Pe lângă castori, iazul nostru adăpostea și multe specii de pești, insecte de apă și păsări, inclusiv rațe, bâtlani albaștri, regi pescari, numiți și alcioni, rață sălbatică sau ferăstrașul roșu, și vulturi pleșuvi. Dacă n-ați văzut niciodată un vultur pleșuv coborând ca o piatră din cer și intrând cu un plescăit într-un iaz liniștit, apoi zburând cu o știucă sau un șalău canadian în gheare, ați trăit degeaba.

După ce tata a încercat s-o înece pe mama, a trebuit să renunț să mai prind castori. N-aveam o problemă să omor animale câtă vreme o făceam din necesitate și cu respect, dar capcanele de picior omoară castorii trăgându-i sub apă și

ținându-i acolo, iar moartea prin înec îmi întorcea stomacul pe dos.

Ceea ce mă deranja foarte mult la înecarea castorilor era că nu înțelegeam de ce-și mai bătea capul tata să-i prindă. Șopronul nostru cu unelte era plin ochi cu blănuri. De nutrie, de castor, de vidră, de vulpe, de coiot, de lup, de veveriță, de hermină. Tata mă învăța mereu că era important să arătăm respect față de animalele pe care le omoram. Că ar trebui să ne gândim bine înainte să apăsăm pe trăgaci și să nu facem risipă. Că nu trebuie să omorâm primul animal ieșit în cale, fiindcă s-ar putea să fie singurul din specia lui pe care-l vedem toată ziua, iar asta însemna că populația era mică și trebuia protejată o vreme. Însă în fiecare an adăuga și mai multe blănuri la grămadă. Când eram foarte micuță, credeam că într-o zi avea să încarce pieile în canoe și să vâslească pe râu, să le dea la schimb, cum făceau francezii și amerindienii. Speram să mă ia și pe mine cu el. Dar după ce tata a încercat s-o înece pe mama, am început să pun la îndoială ceea ce făcea. Știam că procedase greșit cu mama. Probabil, și capcanele prea multe erau un lucru greșit. Dacă rezultatul era că prinsul în capcană aducea doar o movilă și mai mare de blănuri, mai înaltă decât mine, ce rost mai avea?

Reflectam la astfel de lucruri când stăteam pe veranda din spate după cină în vreme ce vara se transforma în toamnă, răsfoind revistele până se făcea prea întuneric și sperând să găsesc un articol pe care nu-l citisem. Îmi plăcea să privesc cum bătea vântul prin iarbă și umbrele se întindeau peste mlaștină sau cum apăreau treptat stelele, însă în ultima vreme mișcarea mă neliniștea. Uneori Rambo ridica puțin capul și adulmeca aerul, scheunând când stătea pe verandă lângă mine ca și cum simțea și el același lucru. Era senzația că doreai ceva ce n-aveai: sentimentul că dincolo de granițele mlaștinii se afla ceva mai mare, mai bun, mai important. Mă uitam la copacii întunecați de la orizont și încercam să-mi imaginez ce se găsea dincolo. Când avioanele treceau pe deasupra cabanei, făceam palma streașină la ochi și scrutam cerul mult după ce ele dispăreau. Mă gândeam la oamenii dinăuntru. Își doreau și ei să fie jos, în mlaștină, la fel de mult pe cât îmi doream eu să fiu în aer cu ei?

Îmi dădeam seama că tata își făcea griji din cauza mea. Nu înțelegea schimbările prin care treceam, așa cum nu le pricepeam nici eu. Uneori îl surprindeam când mă studia și credea că nu-l vedeam, mângâindu-și barba subțire în felul acela care-mi dădea de știre că se gândea intens la ceva. De obicei, acela era preludiul unei povești. O legendă amerindiană, o poveste despre pescuit sau vânat, despre ceva

straniu, amuzant, dramatic sau înspăimântător și minunat care i se întâmplase. Stăteam cu picioarele încrucișate și-mi lăsam gândurile să zboare. Nu era vorba că nu mă mai interesau poveștile tatei. El era unul dintre cei mai buni povestitori pe care i-am cunoscut vreodată. Dar în acele momente voiam să am și eu propriile povești.

*

Într-o dimineață mohorâtă și ploioasă în toamna următoare, tata a decis că era timpul să învăț să fac dulceață. Nu înțelegeam de ce trebuia să știu. Voiam să iau canoea, ca să verific capcanele. Era o familie de vulpi roșii care trăia de cealaltă parte a culmii unde se adunau căprioarele și speram să prind una, ca să-mi facă mama căciulă cu coadă de vulpe și urechi cum purta tata. Nu-mi păsa că ploua. N-aveam să mă topesc și orice se uda se usca până la urmă. Când mama a spus la micul dejun că voia să facă dulceață pentru că ploua și că ar fi vrut s-o ajut, mi-am pus haina, în ciuda celor zise de ea, fiindcă mama nu putea să-mi spună ce să fac. Dar tata putea. Așadar, când el a decretat că asta era ziua în care urma să învăț cum să fac dulceață, n-am mai avut încotro.

Aș fi preferat să-l ajut. Stătea la masa din bucătărie, folosind o piatră de șlefuit și o cârpă de lustruit, ca să dea luciu colecției de cuțite, deși cuțitele erau deja lucioase și ascuțite. Lampa noastră de gaz era în mijlocul mesei. De obicei, nu aprindeam lampa în timpul zilei, deoarece rămâneam fără grăsime de urs, însă în cabană era mai întuneric în dimineața aceea, din cauza ploii.

Mama amesteca într-o oală cu terci fierbinte de mere cu o lingură din lemn, ca s-o răcească, în timp ce altă oală fierbea și clocotea pe plită. Borcanele goale pe care le spălase și le uscase stăteau pe masă, pe prosoape de bucătărie împăturite. O cutie de parafină topită se afla pe plită, în spate. Ea turna un strat de parafină fierbinte peste jeleu după ce se întărea, ca să sigileze borcanele și să nu mucegăiască dulceața, deși oricum se făcea mucegai. Spunea că mucegaiul nu ne făcea rău, dar vedeam că-l lua de deasupra înainte să mănânce și arunca părțile mucegăite. Balia de pe podea era plină cu coji de mere. De cum înceta ploaia, mama căra balia afară și vărsa cojile în movila cu compost.

Aveam mâinile roșii de la strecuratul sosului de mere printr-o bucată din pânză pentru brânză, ca să separ sucul de pulpă. În bucătărie era cald și nădușeală. Mă simțeam ca un miner care ciocănea în stratul de cărbune sub pământ. Mi-am scos tricoul peste cap și l-am folosit ca să mă șterg pe față.

— Pune-ți tricoul, a zis mama.

— Nu vreau. E prea cald.

Mama i-a aruncat tatei o privire. Acesta a ridicat din umeri. Am mototolit tricoul și l-am aruncat într-un colț, apoi am urcat scările tropăind și m-am aruncat pe pat cu mâinile sub cap. Furioasă, mă uitam în tavan și născoceam lucruri rele despre mama și tata.

— Helena! Coboară! a strigat mama de jos.

Nu m-am mișcat. Îi auzeam certându-se: „Jacob, fă ceva". „Ce vrei să fac eu?" „Fă-o să vină jos. Fă-o să mă ajute. Nu pot să le fac singură pe toate".

M-am rostogolit de pe pat și am căutat în grămada de haine de pe jos un tricou uscat, am pus pe deasupra o cămașă din flanel și am coborât scările apăsat.

— Nu ieși afară, a spus mama când am traversat bucătăria și mi-am luat haina din cârligul de lângă ușă. N-am terminat.

— Tu n-ai terminat. Eu da.

— Jacob!

— Ascult-o pe mama ta, Helena, a zis tata fără să ridice ochii de la cuțitul pe care-l ascuțea.

Îi vedeam fața în lamă. Tata zâmbea.

Mi-am aruncat haina pe jos și am alergat în camera de zi, unde m-am trântit pe covorul din blană de urs și mi-am îngropat fața în ea. Nu voiam să învăț să fac dulceață. Nu înțelegeam de ce tata nu-mi lua apărarea în fața mamei, nici ce se întâmpla cu mine și cu familia mea. De ce simțeam că o să plâng, deși nu asta voiam să fac.

M-am ridicat și mi-am cuprins genunchii cu brațele, apoi mi-am înfipt dinții în mână până am simțit gust de sânge. Dacă nu mă puteam abține să plâng, aveam să-mi dau motive s-o fac.

Tata a venit după mine și s-a postat în fața mea cu brațele încrucișate. Avea în mână cuțitul pe care-l ascuțea.

— Ridică-te!

M-am conformat. Am încercat să nu mă uit la cuțit, stând cât mai dreaptă posibil. Mi-am încrucișat brațele pe piept, am împins bărbia în față și m-am uitat și eu la el. Nu-l provocam. Nu încă. Îi dădeam doar de știre că orice intenționa să-mi facă drept pedeapsă pentru sfidarea mea avea să fie cu un preț. Dacă aș putea da timpul înapoi și să mă întreb pe mine, cea de la unsprezece ani, ce aveam de gând să-i fac tatei drept răzbunare, n-aș putea preciza. Știam doar că nu putea spune și face nimic ca să mă convingă s-o ajut pe mama să facă dulceață.

Tata se uita la fel de fix la mine. A ridicat cuțitul și a zâmbit. Un zâmbet strâmb și viclean care sugera că aș fi fost mult mai deșteaptă dacă aș fi făcut ce mi-a zis el, deoarece urma să ne distrăm puțin. Mi-a luat încheietura mâinii și a întins-o ușor, ca

să n-o trag înapoi. S-a uitat la mușcătura de pe antebraț, apoi a lipit vârful cuțitului de piele. Am tresărit. Nu voiam s-o fac. Eram conștientă că orice plănuia tata avea să fie mult mai rău dacă știa că mi-era frică. Și nu mi-era frică – nu chiar, cel puțin, nu de durere. Aveam destulă experiență de când îmi făcuse tatuajele. Privind în urmă, motivul pentru care am tresărit a fost că habar n-aveam ce voia să facă. Există o componentă psihologică a controlului asupra unei persoane care poate fi la fel de puternică precum durerea fizică pe care i-o provoci și cred că incidentul acela e un exemplu bun.

Tata a mișcat cuțitul pe antebrațul meu. Tăieturile pe care le făcea nu erau adânci. Doar atât cât să dea sângele. Treptat, a unit urmele de dinți până a scrijelit un „O” grosolan și alte două litere la fel.

S-a oprit, și-a studiat opera, pe urmă a tras trei linii alăturate într-o parte a cercului și alte patru pe cealaltă parte.

Când a terminat, mi-a ridicat brațul, ca să văd. Sângele îmi curgea pe dosul mâinii și-mi picura de pe cot.

— Du-te și ajut-o pe mama!

A atins cu vârful cuțitului cuvântul pe care mi-l scrisese astfel pe mână și a zâmbit din nou, ca și cum i-ar fi plăcut să facă asta oricât era nevoie dacă nu făceam ce spunea el, așa că m-am dus.

Cicatricele s-au estompat în timp, dar dacă știi unde să te uiți, poți încă să citești cuvântul „NOW”[10] pe interiorul antebrațului.

Desigur, cicatricele pe care i le-a lăsat mamei au fost mult mai adânci.

15.

Mă uit la agata pe care a lăsat-o tata pe ciot. Nu vreau s-o ating. Este exact genul de șiretlic pe care-l făcea când mă învăța să iau urma. Exact când credeam că mă descurcam foarte bine, anticipând bucuroasă momentul în care puteam să trag un glonț între picioarele lui, făcea ceva care să mă deruteze: își ștergea urmele cu o creangă înfrunzită, folosea un băț lung și îndoia iarba unde voia el să cred că pășise, mergea cu spatele sau pe urmele lui, ca să nu lase amprente de degete sau de călcâie. De câte ori credeam că am învățat tot ce trebuia să știu despre cum să urmărești pe cineva în sălbăticie, inventa ceva nou.

Acum e o agată. Faptul că mă urmărește cine știe de când, că s-a furișat când eram ocupată și a lăsat agata pentru mine, lucrurile astea dovedesc că, după treisprezece ani într-o celulă de un metru și jumătate pe trei, tata e un pădurar mult mai bun decât voi fi eu vreodată. Nu numai că a reușit să evadeze dintr-o închisoare de maximă siguranță, ci poate să facă oamenii care-l caută să creadă că se află într-o zonă în care nu e, apoi să mă atragă pe mine aici, știind că trecutul nostru comun mă va aduce în acest loc. Când am plecat să-l caut azi-dimineață, știam că o să-l găsesc.

Ceea ce n-am anticipat a fost că el o să mă găsească primul.

Rambo latră ca și cum crede că din piatră o să iasă picioare și o s-o ia la fugă. O să i-o dau până la urmă s-o adulmece, dar mai întâi vreau să știu de unde a știut tata că omul care stătea pe ciot eram eu. Nu mai arăt deloc cum arătam cândva. Părul negru pe care-l purtam în codițe sau cozi împletite e acum până la umeri și are atâtea șuvițe deschise, încât e aproape blond. După doi copii, silueta mea s-a rotunjit și s-a dezvoltat. N-o să fiu niciodată grasă, pentru că n-am genul acela de corp sau de metabolism, însă nici nu sunt atât de slabă ca ultima dată când m-a văzut el. Am mai și crescut doi centimetri și jumătate, poate chiar mai mult. S-ar putea ca Rambo să fi fost un indiciu, deoarece face parte din aceeași rasă precum cel care a apărut atunci pe culmea noastră, însă un câine cu dungi care aleargă prin pădurile din Upper Peninsula în sezonul ursilor nu e tocmai o raritate. Dacă nu i-am spus cumva numele cu glas tare, nu înțeleg cum ar fi putut să facă legătura. Și cum și de unde a adus agata? Toată chestia asta miroase mai urât decât resturile de carne pe care le aruncam în groapa de gunoi. Dacă tata crede că o să mă atragă în versiunea adultă a

vechiului nostru joc de urmărire, ar trebui să-și amintească faptul că, în ultimele trei ocazii în care am jucat jocul, eu am câștigat.

Sau poate că n-a pus piatra pe ciotul acela, ca să se laude cât de bun e la vânătoare și la urmărire prin comparație cu mine. Poate e o tachinare. Sau o invitație. „Nu te-am uitat. Îmi pasă de tine. Vreau să te mai văd o dată înainte să dispar".

Scot poala cămășii și ridic agata, apoi i-o dau lui Rambo s-o miroasă. Pornește adulmecând bețele și tufele până într-un loc aflat la șase metri în fața camionetei. Niște urme apăsate arată către vest. Urme pe care le-ar fi putut lăsa pantofii unui gardian mort. Mă întorc la camionetă, așteptându-mă aproape ca tata să sară dintre tufe și să mă înșface așa cum făcea când mă întorceam la cabană după una dintre poveștile lui înspăimântătoare din saună.

Arunc piatra pe bancheta din față, pe urmă îl leg pe Rambo în spate și-i fac semn să stea întins și să nu scoată un sunet. N-am uitat ce părere are tata despre câini. Scot cheia de contact de pe inel și o pun în buzunar, apoi mă asigur că telefonul e pe silențios și-l pun în celălalt buzunar. De obicei, las cheile în mașină când vânez – în Upper Peninsula nu prea sunt hoți de mașini și nici nu vrei să-ți zornăie în buzunar –, însă n-am de gând s-o iau pe calea deschisă de tatăl meu, ca să ajung la capăt și să descopăr că mi-a furat camioneta. O încui pentru mai multă siguranță și verific cuțitul și arma. Poliția spunea că tata e înarmat și periculos. La fel sunt și eu.

La aproximativ patru sute de metri pe drum, urmele o iau spre aleea unei cabane pe care voiam s-o verific. Trec pe lângă alee și ocolesc mult, ca să mă apropii dintr-un unghi din spate. Sunt acoperită mai puțin decât mi-ar plăcea. În pădurile astea cresc în dezordine mai mult pini și lariță specifici Americii de Nord, subțiri și uscați ca iasca, imposibil de traversat fără să faci zgomot. Pe de altă parte, dacă tata mă așteaptă în cabană, știe deja că sunt aici.

Cabana e veche și mică, așezată atât de departe în luminiș, încât aproape dispare în pădure. Mușchiul și acele de pin îmbracă acoperișul. Seamănă cu o căsuță din povești dintr-o carte cu poze a fetelor mele. Nu e genul de adăpost care aparține unui cuplu nevinovat fără copii sau unui biet pădurar, ci mai degrabă e o cabană construită cu scopul de a atrage copiii imprudenți. Sunt atentă mai ales la șopronul cu unelte de la capătul aleii, unde e parcată o camionetă veche. Verific sub remorcă și sub căpriori. Șopronul e gol.

Trec pe la marginea luminișului și ocolesc cabana până ajung în spate. Singura fereastră deschisă e de la un dormitor un pic mai mare decât patul, șifonierul și scaunul pe care

cineva a reușit să le strecoare înăuntru. Patul e lăsat pe mijloc și nu pare să fi dormit cineva acolo.

Mă apropii dintr-o parte, ca să verific următoarea fereastră. Instalațiile sanitare din baie sunt murdare de rugină, prosoapele sunt vechi. O singură periuță de dinți de deasupra chiuvetei se află într-un suport prins pe perete. Apa din toaletă e maronie. Un cerc întunecat deasupra apei arată că a trecut ceva vreme de când nu s-a mai folosit toaleta.

Următoarea fereastră e de la camera de zi, aproape la fel cu cea a bunicilor mei: canapea înflorată și ștearsă, fotolii asortate, măsuța de cafea din lemn cu un bol cu agate, rămurele și conuri de pin în mijloc, o vitrină într-un colț, plină cu fleacuri, sticlărie și solnițe. Milieuri croșetate îngălbenite pe brațele și pe spătarele scaunelor. Un balansoar care are mare nevoie de o tapițerie nouă. O ceașcă de cafea și un ziar împăturit pe masa de alături. Camera pare nederanjată. Dacă tata așteaptă în cabană, n-o face aici.

Mă duc în față și pășesc încet pe verandă. Rămân nemișcată, ascult, miros aerul. Când vânezi oameni, trebuie să înaintezi încet, cu prudență.

După câteva minute lungi în care nu se întâmplă nimic, încerc ușa. Clanța se răsucește ușor și intru.

*

Aveam cincisprezece ani când am intrat prima dată prin efracție într-o cabană. Renunțasem deja la școală, iar meditatorii trimiși de stat nu știau cum să mai procedeze cu mine, așa cum nu știau nici bunicii mei, prin urmare, aveam mult timp liber.

Aș vrea să pot spune că am intrat în cabană de nevoie – pentru că m-a prins ploaia sau viscolul, orice –, dar a fost o simplă năzbâtie, o idee pe care am avut-o, să fac ceva într-o zi în care mă plictiseam. Cabana aparținea părinților unuia dintre băieții cu care mergeam la școală și căruia îi plăcea să-mi facă probleme, și m-am gândit că ar fi distractiv să i-o întorc și să-i cauzez și eu necazuri. N-aveam de gând să stric ceva, voiam doar să las niște dovezi că intrasem, să știe că puteam s-o fac. Cabana avea lipit pe ușă un abțibild pe care scria „Proprietatea este protejată de…”, însă și bunicii aveau unul la fel, deci știam că avertismentul nu era real. Tata spunea că abțibildurile false funcționau la fel de bine ca și cele adevărate și era mai ieftin decât să instalezi un sistem de alarmă.

Planul meu era simplu:

1. Să-mi pun o pereche de mănuși galbene din plastic luate de sub chiuveta bunicii.

2. Să scot balamalele de la ușa din față cu cuțitul.

3. Să desfac o conservă din bucătărie și să fac un foc în vatră, ca s-o pregătesc, pentru că-mi plăcea mai mult mâncarea caldă decât cea rece.

4. Să las cutia goală în mijlocul camerei de zi cu șoarecele mort pe care-l adusesem din grămada de lemne a bunicilor.

5. Să pun ușa la loc în balamale și să plec.

Șoarecele era mort de curând, așa că mă așteptam să impută locul îndeajuns pentru ca atunci când venea cineva mirosul să fie primul lucru pe care-l sesizau. Vor găsi apoi conserva cu șoarecele mort înăuntru și-și vor da seama că cineva intrase acolo, dar n-aveau să știe cine era, din cauza mănușilor. După ce mi-a venit ideea cu șoarecele în cutie, m-am gândit să intru în toate cabanele care aparțineau familiei copiilor care mă necăjeau și ca asta să fie cartea mea de vizită. Poliția avea să creadă că spargerile erau aleatorii, însă în final cei care mă chinuiau urmau să-și dea seama care era legătura și că era vorba de mine. Dar n-aveau cum să zică ceva fără să se arate și pe ei cu degetul, iar asta mi se părea cea mai bună parte a planului.

Totuși se pare că nu toți erau la fel de zgârciți ca bunicul meu: abțibildurile de siguranță erau reale. Stăteam pe un scaun lângă vatra cu lemne și răsfoiam un teanc de reviste *National Geographic.* Eram curioasă dacă aveau numărul cu articolul despre vikingi în timp ce așteptam să fiarbă fasolea, când în față a oprit mașina șerifului, cu luminile aprinse. Aș fi putut să mă furișez prin spate – nu exista niciun șerif pe lume care să mă prindă după ce dispăream în pădure dacă nu voiam să fiu prinsă –, însă polițistul care a coborât din mașină era același cu cel care mă adusese acasă ultimele două dăți când fugisem și aveam deja un fel de relație.

— Nu trage! am strigat eu când am ieșit pe ușa din față cu mâinile sus și am început amândoi să râdem.

M-a pus să așez totul la loc așa cum era, apoi a deschis portiera ca și cum eram o vedetă de cinema și el era șoferul. Am făcut schimb de povești de vânătoare și de pescuit pe drum spre casă și ne-am distrat foarte bine. I-am spus povestea tatei despre cum a căzut în vizuina ursului de parcă mi se întâmplase mie și a rămas impresionat. Când l-am întrebat dacă voia să fie iubitul meu, deoarece părea să ne înțelegem foarte bine, mi-a răspuns că era însurat și că avea doi copii. Nu înțelegeam de ce avea asta vreo importanță, dar mi-a precizat că nu mințea.

Polițistul m-a dus la secție. Se pare că intrarea prin efracție era o infracțiune mai gravă decât fugitul de acasă. Speram să mă ducă în celula unde fusese tata, ca să văd și eu cum era, însă m-a pus să stau pe o bancă din lemn din hol cât i-a sunat

pe bunici. Când au venit, polițistul s-a lansat într-o predică despre cum aveam noroc că proprietarii cabanei nu vor depune plângere, dar că ar fi putut s-o facă și atunci aș fi avut cu adevărat probleme, despre cum trebuia să respect legile și bunurile oamenilor, pentru ca incidentul acela să nu se mai întâmple. De fapt nu-și făcea decât meseria, însă când a început să vorbească despre ce mi se va întâmpla dacă nu încetam să mă mai comport așa și m-a întrebat dacă voiam să ajung în închisoare ca tata, m-am bucurat că nu era iubitul meu. M-am decis ca la prima ocazie să intru în altă cabană, ca să-i fac în ciudă. Poate chiar a lui.

După aceea, bunicul m-a pus să lucrez în magazinul lui, cu normă întreagă. Până atunci lucrasem doar trei zile pe săptămână. Bunicii aveau un fel de magazin unde se vindeau biciclete și momeli, într-o clădire veche din lemn de pe Main Street, înghesuită între o agenție imobiliară și o farmacie. Bicicletele erau aliniate în față, ca să le vezi când treceai pe acolo, iar acvariile cu momeli și frigiderele cu viermi și râme erau în spate. Credeam că motivul pentru care bunicul vindea biciclete și momeli era că începeau amândouă cu aceeași literă[{1}]. Acum știu multe magazine din Upper Peninsula comercializând o varietate de lucruri pe care nu le vezi în mod normal împreună, deoarece e greu să-ți câștigi existența vânzând un singur produs. Mă descurc bine cu gemurile și dulcețurile, dar asta pentru că cele mai multe vânzări se fac online.

Bunicul spunea și că, dacă lucram cu normă întreagă, trebuia să plătesc pentru cameră și întreținere. După aceea, dacă voiam, puteam să economisesc destui bani ca să-mi cumpăr o bicicletă de la el cu preț întreg. Bunicul vânduse cu mult timp înainte toate bicicletele și lucrurile pe care mi le trimiseseră oamenii, așa că mă bucuram să am ocazia să obțin una. A desenat trei coloane pe o hârtie și le-a denumit „angro”, „cu amănuntul” și „profit net”, apoi a introdus cifrele ca exemple, ca să-mi arate cum funcționa vânzarea cu amănuntul, ceea ce m-a ajutat când mi-am deschis propria afacere.

Bicicleta pe care am ales-o era un model Schwinn Frontier Mountain Bike albastră. Îmi plăcea că puteam să merg cu ea și pe drum, și pe alt fel de teren. Acum știu că erau biciclete mai bune și mai scumpe pe care le-ar fi putut vinde bunicul, însă nimeni nu putea trăi vânzând biciclete scumpe în Upper Peninsula, chiar dacă vindeai și momeli pe lângă asta.

De câte ori venea un client la magazin să caute o bicicletă, încercam să-l îndepărtez de a mea. Nu știam că bunicul putea să comande una la fel dacă se vindea. Înțeleg că după trei ani ar fi trebuit să pricep mai multe despre cum funcționa sistemul

comercial, dar aș vrea să-l văd pe unul care pleacă de la zero și se descurcă. De fapt, chiar și în prezent mă lovesc de lucruri pe care nu le știu. Așadar, atunci când un băiat de la școală a cumpărat bicicleta pentru care strângeam bani, am crezut că visul meu s-a spulberat. Am dus bicicleta la camioneta părinților lui, am lăsat-o pe trotuar fără să-i ajut s-o urce în mașină cum ar fi trebuit și am mers mai departe. N-aveam o destinație anume în minte; eram mâhnită doar pentru faptul că bunicul mă înșelase și mă lăsase fără bicicleta dorită, deci nu voiam să mă mai întorc.

Bunicul m-a prins din urmă după câteva ore. Se făcuse deja întuneric. Dacă n-ar fi fost bunica pe scaunul pasagerului, probabil nu m-aș fi urcat. Evident că m-am simțit foarte prost după ce s-a lămurit tot și bunicul mi-a promis că va comanda o bicicletă precum cea pe care o vânduse. Pe atunci mă simțeam prost foarte des.

Nu spun aceste lucruri ca să mă compătimească lumea. Dumnezeu știe că am avut parte de destulă compasiune. Vreau doar ca oamenii să înțeleagă de ce, după câțiva ani, am simțit nevoia s-o iau de la capăt. Uneori crezi că vrei ceva, însă, după ce primești ce ai vrut, descoperi că nu asta îți doreai, de fapt. Așa s-a întâmplat cu mine când am plecat din mlaștină la unsprezece ani. Am crezut că o să am o viață nouă. Eram deșteaptă, tânără, gata să îmbrățișez lumea de afară, dornică să învăț. Problema era că oamenii nu erau gata să mă primească. Există un stigmat când ești progenitura unui răpitor, violator și criminal și e greu să scapi de el. Dacă oamenii cred că exagerez, ar trebui să se gândească la asta: m-ar fi primit în casa lor știind cine era tata și ce i-a făcut mamei? M-ar fi lăsat să mă împrietenesc cu băieții și fetele lor? Ar fi avut încredere să mă lase să le supraveghez copiii? Chiar dacă cineva răspunde că „da” la vreo întrebare, sunt sigură că ezită înainte de a răspunde.

Din fericire, părinții tatei au murit la câteva luni unul după celălalt, nu mult după ce am împlinit optsprezece ani, și mi-au lăsat casa în care a crescut tata. Fiindcă aveam vârsta necesară, avocatul lor a fost de acord să-mi transfere titlul de proprietate fără să le spună mamei și bunicilor. De cum au fost gata actele, mi-am făcut valiza, le-am spus că mă mutam, dar nu și unde, ca să nu mă găsească, mi-am schimbat numele de familie în Ericksson, pentru că-mi plăcuseră întotdeauna vikingii și m-am gândit că era șansa mea de a fi unul, m-am tuns scurt și mi-am vopsit părul în blond. Și uite așa, Fata Regelui mlaștinii a dispărut.

*

Ușa din față a cabanei se deschide direct în camera de zi. Încăperea e mică, poate de trei metri pe patru, iar tavanul e atât de jos, încât pot să-l ating dacă stau pe vârfuri. Las ușa deschisă în urma mea. Am o problemă cu spațiile închise care miros a umezeală și a mucegai.

Televizorul e pornit, dar fără sonor. Pe ecran, crainicul prezintă cele mai noi știri despre căutarea tatei. Filmările apar într-o casetă deasupra umărului stâng al prezentatorului: un elicopter care agită suprafața unui lac în timp ce bărcile de patrulare fac ture. În partea de jos a ecranului apare scris pe bandă „Căutarea continuă” și „FBI aduce mai multe resurse” sau „S-a găsit cadavrul prizonierului?”

Rămân nemișcată, încercând să observ o unduire a perdelei, o răsuflare scurtă, ceva care să-mi arate că nu sunt singură. Dincolo de mucegai, simt mirosul de șuncă, ouă, cafea, reziduurile rămase după ce s-a tras recent cu arma și izul metalic și aspru al sângelui proaspăt.

Aștept. Niciun sunet. Nicio mișcare. Orice s-a întâmplat a fost cu mult înainte să vin eu. Mai aștept puțin, apoi traversez camera de zi și mă opresc în dreptul ușii de la bucătărie.

Un bărbat gol stă întins pe o parte între masă și aragaz. Sângele și materia cenușie s-au împrăștiat pe podea.

Stephen.

16.

Cabana

Scaldul vorbea despre comoara aurită pe care Sofia Vikingului o adusese soțului ei bogat și despre încântarea lui față de frumoasa copilă, pe care o văzuse doar sub înfățișarea fermecătoare din timpul zilei. Îi admira firea înflăcărată și spunea că avea să devină o fecioară războinică și vitează sau o valkirie, capabilă să nu se dea învinsă în luptă. Era genul care nici n-ar fi clipit dacă o mână iscusită i-ar fi retezat sprâncenele în glumă cu o sabie ascuțită.

În fiecare lună, temperamentul ei ieșea la iveală în contururi și mai clare; de-a lungul anilor, copila se transformase aproape într-o femeie și, până să apuce cineva să-și dea seama, se făcu o fetișcană frumoasă de șaisprezece ani. Învelișul era splendid, dar conținutul era îngrozitor.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

— Ia-ți haina, a spus tata într-o dimineață devreme în iarna în care am împlinit unsprezece ani. Vreau să-ți arăt ceva.

Avea să fie ultima mea iarnă în mlaștină, deși încă nu știam asta. Mama a ridicat ochii de la pielea de căprioară la care lucra. Când și-a dat seama că tata nu vorbea cu ea, a lăsat imediat capul jos. Tensiunea dintre părinții mei era densă ca o ceață. Așa fusese de când tata încercase s-o înece. „O să mă omoare", a șoptit mama la scurt timp după aceea, nu înainte de a se asigura că el nu era prin preajmă. M-am gândit că s-ar putea să fie adevărat. Mama nu mi-a cerut ajutorul și nici nu se aștepta să-i iau partea în defavoarea tatei, iar asta mă mulțumea. Dacă tata voia cu adevărat s-o omoare, nu puteam face nimic.

Mama pregătea pielea de căprioară pe care tata o tăbăcise. Pe lângă curățenie și gătit, aceasta era principala ei sarcină. Iarna trecută făcuse o cămașă frumoasă din piele tăbăcită cu franjuri pentru tata. Iarna următoare, de cum aduna destulă piele, avea să-mi facă și mie una. Tata a promis să-mi împodobească haina cu țepi de porc spinos, după modelul pe care-l desenasem pentru el cu cărbune pe o bucată de scoarță,

fiindcă nu mai aveam creioane și hârtie. Tata era un artist talentat. Cămașa avea să arate mult mai bine decât în desenul meu.

Mi-am pus echipamentul de iarnă și am ieșit afară după el. Mănușile din piele de ied cu pete albe îmi erau prea mici, însă încercam să le folosesc cât mai mult înainte să le adaug la grămada de haine nefolosite. Îmi doream ca mama să le fi confecționat mai mari, dar a spus că iedul fusese atât de mic, încât nu putea face mai mult. Când tata avea să împuște căprioara în primăvara aceea, speram la una care să poarte pui gemeni în burtă.

Ziua era însorită și rece. Soarele se reflecta în zăpadă și era atât de strălucitor, încât trebuia să mijesc ochii. Tata spunea că genul acela de vreme era dezgheț de ianuarie, însă nimic nu se topea în acea zi. Stăteam pe marginea verandei și ne legam tălpicii de iarnă. Fusese multă zăpadă în iarna aceea și nimeni nu putea să meargă undeva fără așa ceva. Tata îi făcuse pe ai mei din crengi de arin și piele netăbăcită în iarna în care aveam nouă ani. A folosit o pereche de adidași Iverson care-i aparținuseră tatălui său. Când avea să fie prea bătrân pentru a mai merge cu tălpici de zăpadă, tata a promis să mi-i dea mie.

Am pornit în pas alert. Fiind aproape la fel de înaltă ca tata, îmi era ușor să mă țin după el. Nu l-am întrebat unde mergem. El îmi făcea mereu surprize cu astfel de drumuri misterioase, de cele mai multe ori legate de faptul că mă învăța să urmăresc animalele, dar trecuse ceva timp. Pe când îl urmam către capătul de jos al culmii noastre, încercam să ghicesc ce destinație aveam. Nu era greu. Tata avea în rucsac un termos mic de cafea în care să topească zăpadă pentru ceai, șase biscuiți tari ca piatra, însă care aveau să se înmoaie după ce-i băgăm în ceai, patru fâșii de carne uscată de vânat și amestecul de afine căruia tata îi spunea *pemmican,* și un borcan cu gem de afine, așa că știam că nu ne vom întoarce până la prânz. Pușca tatei era încuiată în cămară și Rambo legat în magazia cu lemne, deci nu mergeam la vânătoare. Luaserăm bețe care să ne ajute la mers, ceea ce însemna că aveam să parcurgem o distanță mare. Nu era nimic între culmea noastră și râu, cu excepția altor creste mai mici pe care le explorasem deja, iar acolo nu se afla nimic pentru care să merite să te deplasezi, așadar, nici ele nu puteau fi destinația noastră. Având toate acestea în vedere, era evident că ne duceam la râu. Nici acum nu știu de ce. Văzusem râul de multe ori și în fiecare sezon. Singura idee pe care o aveam era că tata găsise niște formațiuni de gheață interesante pe care voia să mi le arate. Dacă așa era, nu părea să merite efortul.

Când am sosit, în sfârșit, la râu, mă așteptam ca tata s-o ia în amonte sau în aval și să meargă de-a lungul apei până când ajungeam la locul pe care trebuia să-l văd. În schimb, a pășit direct pe gheață fără să încetinească. Asta chiar *era o* surpriză. Tahquamenon era un râu repede, lat de cel puțin treizeci de metri, și înghețase în cea mai mare parte, cu excepția câtorva porțiuni mari. Însă tata se îndrepta hotărât către cealaltă parte fără să arunce măcar o privire în urmă, de parcă mergea pe pământ. Nu puteam decât să stau pe mal și să privesc. În mod normal, l-aș fi urmat oriunde s-ar fi dus, dar cum putea, oare, să creadă că era sigur că traversa? Încă de când devenisem suficient de mare să mă plimb singură prin mlaștină, mă avertizase iar și iar că nu trebuia să mă încumet niciodată să merg pe râu iarna, oricât de groasă părea gheața, deoarece ea nu semăna deloc cu cea de pe lac, din pricina curenților. Putea fi groasă în unele locuri și subțire în altele. Și, dacă nu foloseai o prăjină ca să testezi grosimea, ceea ce tata nu făcea, n-aveai cum să-ți dai seama. Dacă aș fi căzut prin gheață într-un lac sau un iaz, m-aș fi udat și mi-ar fi fost frig, însă n-aș fi fost în pericol, fiindcă lacurile și iazurile din mlaștină sunt, în general, puțin adânci. Chiar dacă trebuia să înot ca să ajung într-un loc unde gheața era destul de groasă, mă puteam descurca. Dar dacă aș fi crezut într-un râu, curentul m-ar fi purtat sub gheață mai repede decât puteam să respir și să strig după ajutor și nimeni nu m-ar mai fi văzut vreodată.

Asta mă învățase tata. Însă el făcea exact pe dos în acele momente. Îl considerasem întotdeauna atât de puternic, încât mi se părea indestructibil. Aproape ca un zeu. Știam că era un om muritor, dar dacă măcar jumătate din poveștile lui erau adevărate asta însemna că tata intrase și ieșise din multe situații periculoase. Însă nici măcar el nu putea supraviețui unei căderi în râu. Iar moartea prin înec nu era cea pe care aș fi ales-o.

Doar dacă… poate acesta era scopul. Tata nu făcea nimic fără un țel anume. Poate *de ceea* mă adusese acolo. Știa că-mi era frică de înec și cât de disperată eram să explorez cealaltă parte a râului; îl rugasem de multe ori să mă ducă în zona aceea cu canoea. Nu credeam că știa ce senzație de claustrofobie îmi dădea mlaștina sau cât de mult îmi doream să văd sau să fac ceva nou, dar poate că știa. În orice caz, a ținut cont de aceste două aspecte, ceea ce-mi doream cel mai mult și lucrul de care-mi era cel mai frică, și m-a adus la râu ca să-mi înfrunt teama, în loc s-o țin înăuntru și s-o las să crească.

M-am cățărat repede pe bucățile de gheață de pe mal și am pășit pe râu înainte să mă răzgândesc. Inima îmi bătea cu putere. Mâinile îmi transpirau în mănuși. Am pășit cu grijă,

încercând să-mi amintesc pe unde o luase tata, ca să pot călca exact pe urmele lui. Gheața se mișca în sus și-n jos în timp ce mergeam, de parcă râul respira, avea suflet și se simțea insultat de copila aceea arogantă care îndrăznea să calce pe suprafața înghețată. Îmi imaginam cum Spiritul Râului ridica o mână de gheață din apă printr-o spărtură, apucându-mă de gleznă și trăgându-mă la fund. Mă vedeam privind de sub gheață, cu părul vâlvoi și plămânii chinuindu-se să respire, în timp ce Spiritul Râului mă trăgea tot mai jos, iar fața mea era la fel de îngrozită, cu ochii la fel de mari că ai mamei.

Totuși, am mers mai departe. Apa închisă la culoare care ieșea prin deschizături mă făcea să amețesc. Îmi simțeam gura uscată de frică. Am privit în urmă, să văd cât de departe ajunsesem, apoi m-am uitat la tata ca să-mi dau seama cât de departe trebuia să merg și am înțeles că era la fel de departe dacă trebuia să alerg în oricare direcție pentru a fi în siguranță. Voiam să mă opresc, să-i fac semn bucuroasă și să-i arăt ce vitează și neînfricată eram. În schimb, am început să alerg, zburând peste gheață cât de repede putea un om care purta tălpici de zăpadă făcuți în casă. Tata a întins mâna și m-a ajutat să urc pe malul râului și să înaintez printre copaci. M-am aplecat, sprijinindu-mă cu mâinile pe genunchi, ca să-mi controlez respirația. Semnificația a ceea ce reușisem să fac era copleșitoare, îmi era frică, dar teama nu mă oprise din ceea ce voiam să fac. *Asta* era lecția pe care voia tata s-o învăț. Lucrul acela mă umplea de forță. Am întins brațele și m-am uitat la cer, mulțumindu-i Marelui Spirit pentru înțelepciunea pe care i-o dăruise tatei.

Ne-am întors spre est și am mers pe malul râului. Eram Erik cel Roșu sau fiul lui, Leif Ericksson, pășind pe malurile Groenlandei sau Americii de Nord pentru prima dată. Fiecare copac, fiecare tufiș, fiecare piatră era un copac, un tufiș sau o piatră pe care nu le mai văzusem. Până și aerul părea diferit. Pe partea noastră de râu, mlaștina era formată mai ales din porțiuni plate pe care creștea iarbă, cu apă stătătoare și cu câte o culme ici și colo. Pe partea aceea era doar pământ, cu pini înalți și albi, atât de mari, încât doi oameni nu le puteau cuprinde trunchiurile cu brațele. Era destul lemn în pădurea aceea ca să construiești o mie de cabane ca a noastră, destul lemn de foc ca familiile care ar fi locuit în ele să stea la căldură zeci de ani. Mă întrebam de ce oamenii care construiseră cabana noastră n-o făcuseră acolo.

Mergând în urma tatei, mă simțeam de parcă eram capabilă să străbat kilometri întregi. Apoi mi-am dat seama că *nu* mă putea opri nimic să merg oriunde voiam, pentru că apa nu mă

mai împiedica. Nici nu era de mirare că mlaștina mi se părea mică.

Desigur, conștientizam și că, oricât de departe am fi mers, la un moment dat trebuia să ne întoarcem și să parcurgem aceeași distanță. Mai trebuia să traversăm râul din nou și, dacă nu ne sincronizam cum trebuia pe drumul de întoarcere, avea să se întunece până atunci. Habar n-aveam cum ne-am fi descurcat dacă se întâmpla așa ceva, însă în acele clipe nu voiam să mă gândesc la asta. Tata mă adusese peste râu o dată, putea s-o facă din nou. Nu conta decât că, *în sfârșit,* vedeam și experimentam ceva cu totul nou.

Râul se făcea și mai lat. În depărtare auzeam un huruit înfundat. La început, sunetul era atât de stins, încât nu eram sigură că era real. Dar treptat s-a auzit tot mai tare. Părea să fie zgomotul pe care-l făcea râul când se rupea gheața primăvara, numai că atunci nu era primăvară, iar râul era înghețat bocnă. Voiam să întreb ce însemna zgomotul acela, de ce se auzea tot mai tare, de ce curentul se făcea mai puternic, însă tata mergea atât de repede, încât abia reușeam să mă țin după el.

Am ajuns într-un loc unde un cablu gros din sârme răsucite era întins peste râu. Pe partea noastră, era legat de un copac. Coaja crescuse peste cablu, ceea ce însemna că era de multă vreme acolo. Bănuiam că era prins în mod similar de cealaltă parte. În mijlocul râului, o pancartă era agățată de cablu. Scrisul era prea mic ca să-l pot descifra, cu excepția cuvântului *PERICOL* inscripționat pe partea de sus cu litere mari și roșii. Nu înțelegeam de ce și-ar fi bătut cineva capul să atârne așa ceva într-un loc în care singurii oameni care ar fi putut citi avertismentul erau într-o barcă. Și care era pericolul?

Am mers mai departe. Zăpada era udă și alunecoasă. Copacii erau acoperiți cu ceea ce părea a fi chiciură, dar când am tras de o creangă, nu s-a desprins așa cum ar fi făcut chiciura.

Apoi râul a dispărut. Doar așa pot să descriu. Lângă noi, râul curgea repede și întins. La o sută de metri în față, nu se vedea decât cerul. Râul se oprea, pur și simplu, de parcă fusese tăiat cu un cuțit. Râul dispărut, chiciura care nu era chiciură, mugetul care semăna cu un tunet, însă care nu se oprea – mă simțeam ca și cum ieșisem din lumea adevărată și intrasem într-una din poveștile tatei.

M-a condus printr-un luminiș între copaci, către marginea buzei de deal înghețate. Preț de o clipă înspăimântătoare, am crezut că se aștepta să ne luăm de mână și să sărim ca în legendele cu războinici amerindieni și fecioare cărora le era interzis să se căsătorească. În schimb, m-a luat de umeri și m-a întors ușor în loc.

Mi s-a tăiat răsuflarea. La nici cincisprezece metri de locul unde eram noi, râul exploda peste margine într-un zid uriaș de apă cafenie și aurie, izbindu-se întruna de bolovanii de jos. Bucățile de gheață, mari cât cabana noastră, se înghesuiau dedesubt într-un zgomot infernal. Gheața groasă acoperea copacii și pietrele. Laturile cascadei erau înghețate în coloane masive din gheață, ca stâlpii unei catedrale medievale. În partea opusă, o platformă din lemn se întindea peste vârful cascadei. Treptele duceau de la platformă către dealul abrupt printre copaci. Văzusem imagini cu cascada Niagara în revistele *National Geographic*, dar cea din fața ochilor mei era dincolo de orice mi-aș fi imaginat. Habar n-aveam că exista așa ceva în mlaștină – nicidecum că se afla la distanță de o zi de mers.

Am rămas privind-o multă vreme. Umezeala îmi acoperea părul, fața, genele. Într-un sfârșit, tata m-a bătut cu palma pe umăr. Nu voiam să plec, însă l-am urmat printre copaci și m-am așezat lângă el pe un buștean căzut. Ca toate celelalte lucruri din pădurea aceea magică, bușteanul era uriaș – cel puțin de trei ori mai mare decât cea mai mare buturugă pe care o văzusem vreodată.

Tata a zâmbit și a făcut un gest larg cu mâna.

— Ce părere ai?

— E minunat, a fost tot ce am putut spune.

Speram că era de ajuns. Zgomotul, picăturile, apa care cădea la nesfârșit – n-aveam cuvinte să descriu intensitatea a ceea ce gândeam și simțeam.

— Totul e al nostru, *Bangii-Agawaateyaa.* Râul, pământul, cascada, toate sunt ale noastre. Cu mult înainte de venirea albilor, oamenii noștri pescuiau în apele astea și vânau pe aceste maluri.

— Și platforma din lemn? Tot noi am construit-o?

Fața i s-a înăsprit. Mi-am dorit brusc să nu fi pus întrebarea aceea, dar era prea târziu s-o retrag.

— De cealaltă parte a cascadei se află un loc pe care albii îl numesc parc. Ei au construit scările și platforma, pentru ca oamenii să le dea bani să se uite la cascada noastră.

— Credeam că poate e pentru pescuit.

A bătut din palme și a râs mult și zgomotos. În mod normal, m-aș fi bucurat de reacția lui, însă nu încercam să fiu amuzantă. De cum mi-au ieșit cuvintele din gură, mi-am dat seama că nu erau pești în apele acelea. Tata îmi spusese că râul se scurgea într-un lac mare cu denumirea *Gitche Gumee,* într-un loc pe care Ojibwa îl numeau *Ne-adikamegwaning*, iar albii îi spun „Golful peștilor albi”. Citisem în reviste că somonii înoată în amonte prin vârtejuri, ca să se înmulțească în râurile

din Pacificul de nord-vest, însă niciun pește n-ar fi putut înota prin astfel de ape.

Ecoul râsului tatei s-a auzit din partea cealaltă, ascuțit ca al unei femei sau al unui copil. El a tăcut, dar ecoul râsului său încă se auzea. Inima îmi bătea cu putere. Trebuia să fie *Nanabozho,* farsorul; se ascundea de cealaltă parte a râului, amplificând râsul tatei la nerozia mea și aruncându-l peste apă, ca să râdă de mine. Am sărit în picioare. Voiam să văd ce formă își luase în acea zi cel care-și schimba înfățișarea. Tata m-a apucat de mână și m-a tras la loc. Am ridicat totuși capul. Dacă *Nanabozho* vizita pădurea, trebuia să-l văd.

S-a auzit un sunet nou, ca un clinchet de metal, și doi oameni au coborât în viteză pe scări. Nu era deloc ceea ce așteptam. În mod normal, *Nanabozho* apărea sub formă de iepure sau vulpe. Dar *Nanabozho* era fiul unui tată-spirit și al unei mame omenești, deci bănuiam că era posibil să ia înfățișare de om. Cu toate astea, dacă nu cumva putea să se împartă în două, oamenii de pe platformă trebuiau să fie adevărați.

Oameni. Primii pe care-i vedeam în afară de mama și de tata. Purtau căciuli, fulare și haine groase, așa că nu puteam fi sigură, însă dacă trebuia să ghicesc, aș fi zis că arătau ca un băiat și o fată.

Un băiat și o fată.

Copii.

Alte voci, ceva mai groase, și alți doi oameni care coborau scările. Adulți. Un bărbat și o femeie. Mama și tatăl copiilor.

O *familie.*

Mi-am ținut respirația. Îmi era teamă că, dacă expiram, sunetul avea să călătorească peste apă și să-i sperie. Tata m-a strâns de braț, avertizându-mă să păstrez liniștea, dar nu era nevoie. Nu voiam să le atrag atenția, ci doar să privesc. Îmi doream să fi adus pușca, să-i fi văzut prin lunetă.

Familia vorbea, râdea, se juca. Nu înțelegeam ce spuneau, însă îmi dădeam seama că se distrau. Când tatăl a ridicat copilul mai mic și l-a așezat pe umeri, ducându-l în sus pe scări, picioarele îmi erau amorțite de frig și stomacul mi se strângea de foame. Mama mergea mai încet în urma lor împreună cu celălalt copil. I-am auzit râzând mult timp după ce au dispărut din vedere.

Tata și cu mine am rămas ascunși după buștean multă vreme, în cele din urmă, s-a ridicat, s-a întins, a deschis rucsacul și a aranjat prânzul pe buturugă. În mod obișnuit, ar fi făcut un foc, ca să pregătească ceaiul, dar de data asta n-a fost așa, și am mâncat zăpadă, ca să înghițim mai ușor biscuiții mamei.

Când am terminat masa frugală, tata a pus totul înapoi în rucsac și s-a întors cu spatele fără să vorbească. În timp ce mergeam înapoi spre cabană, nu mă puteam gândi decât la familia aceea. Eram atât de aproape, încât aveam senzația că, dacă aruncam cu o piatră, i-aș fi putut lovi. Cu siguranță, le-aș fi atras atenția dacă aș fi tras un glonț în copaci, peste capul lor. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi făcut-o.

*

De atunci, am fost de multe ori la cascada Tahquamenon. Întotdeauna e impresionantă: lată de șaizeci de metri, cu o cădere verticală de aproape cincisprezece metri. Șase mii șase sute de metri cubi de apă se scurg peste margine în fiecare secundă primăvara, făcând-o a treia cea mai voluminoasă cascadă la est de Mississippi și a doua ca mărime după Niagara. Peste șapte sute cincizeci de mii de oameni din toată lumea o vizitează în fiecare an. Nu știu din ce motiv, cascada e populară mai ales printre turiștii din Japonia. Parcul are un centru de vizitatori, un restaurant, o miniberărie, băi publice cu toalete cu apă curentă și un magazin de suvenire, unde îmi vând gemurile și dulcețurile. Calea către cascadă e pavată ca să se meargă mai ușor, iar angajații parcului au construit garduri de protecție din lemn de cedru pe margini. Sunt oameni care au murit în cascadă, ca de exemplu cel care a sărit în vârtej până pe fundul ei, ca să scoată pantoful de tenis al iubitei, însă asta n-a fost vina angajaților parcului.

Stephen și cu mine am adus fetele la cascadă în martie trecut. A fost prima dată când m-am întors acolo pe timp de iarnă. Privind în urmă, ar fi trebuit să anticipez ce avea să se întâmple. Dar atunci mă gândeam doar la cât de mult avea să le placă fetelor prima vizită la cascadă. Stephen insista de ceva vreme să facem ieșirea asta, însă eu voiam să aștept până când creștea și Mari destul cât să aprecieze ceea ce vedea. În plus, sunt nouăzeci și patru de trepte până la platforma de observare și nouăzeci și patru înapoi, așa că nu vrei să aduci un copil pe care trebuie să-l cari în brațe. Stăteam deci lângă balustrada platformei, uitându-mă la Stephen și la fete cum râdeau și aruncau cu bulgări de zăpadă, bucurându-se de ziua aceea, când m-am întors să văd locul unde tata și cu mine stătuserăm cu ani în urmă. Deodată, aveam din nou unsprezece ani, ghemuindu-mă în spatele bușteanului cu tata, privind peste cascadă la platforma unde eram cu Stephen și cu fetele. Atunci am înțeles.

Noi eram familia aceea.

Am fost copleșită de durere gândindu-mă la mine, fetița în vârstă de unsprezece ani. De cele mai multe ori, când îmi amintesc cum am fost crescută, pot să văd lucrurile destul de

obiectiv. Da, eram fiica unei fete răpite și a răpitorului ei. Am trăit doisprezece ani fără să văd sau să vorbesc cu altcineva în afară de părinții mei. Dacă o spui așa, pare destul de sinistru. Dar așa mi-a fost scris și trebuia să privesc lucrurile în față dacă aveam să trec mai departe, așa cum spunea psihologul numit de instanță. Ca și cum analogia însemna ceva pentru un copil de doisprezece ani care nici nu văzuse vreodată un pachet cu cărți de joc.

Însă stând lângă balustrada aceea, privind dincolo de cascadă la fantoma trecutului meu, inima mi s-a frânt pentru bietul copil care fusesem cândva. Atât de neștiutor despre lumea din afară, în ciuda revistelor *National Geographic.* Un copil care nu știa că mingea sărea sau că atunci când oamenii se salutau cu mâinile întinse „își dădeau mâna", pentru că, de fapt, mâinile li se mișcau. Care nu știa că vocile oamenilor sunau diferit, deoarece n-auzise pe nimeni vorbind în afară de mama și tata. Care nu știa nimic de cultura modernă, de muzica pop sau despre tehnologie. Care s-a ascuns când a avut prima ocazie de a lua contact cu lumea din afară, fiindcă așa i-a spus tata.

Îmi părea rău și pentru el. Știa că eram neliniștită. Sunt sigură că spera că, arătându-mi cea mai mare comoară a mlaștinii, mă va convinge să rămân. Dar după ce am văzut familia aceea nu mi-am dorit decât să plec.

M-am întors de la balustradă fără altă explicație pentru lacrimile mele decât că nu mă simțeam bine și că trebuia să plecăm imediat. Firește că fetele erau dezamăgite. Stephen a luat-o pe Mari pe umeri și a început să urce scările fără alte întrebări. Însă în timp ce-l urmam de aproape cu Iris, mi-am dat seama că ea nu mă credea.

17.

Bărbatul dezbrăcat și mort, întins pe podeaua bucătăriei din cabană, nu e soțul meu. Ideea că ar putea fi Stephen a fost doar un gând pasager; o reacție emoțională ilogică ce-ți apare în minte în primele secunde după ce ai avut parte de un șoc sau de o surpriză și la care renunți la fel de repede.

Faptul că bărbatul e gol e tulburător. E ușor de deslușit că atunci când tata a intrat peste el nu pregătea micul dejun fără haine. La fel de ușor de înțeles e că mortul nu poartă haine, deoarece tata l-a pus să și le scoată înainte să-l împuște. Asta înseamnă nu numai că omul știa că o să moară, dar și că tata l-a umilit în ultimele secunde de viață. Însă, desigur, tata a avut mereu o latură sadică. Mă îndoiesc că treisprezece ani petrecuți într-o închisoare de maximă siguranță i-au îmbunătățit comportamentul.

Ceea ce mă supără mai mult decât felul în care tata l-a ucis pe acest om e faptul că nu era nevoie să-l ucidă. Ar fi putut să-l lege de un scaun, să-i pună căluș dacă nu voia să-i asculte obiecțiile, să-și pregătească ceva de mâncare, să-și schimbe hainele, să doarmă puțin, să joace cărți, să asculte muzică sau să stea, pur și simplu, în cabană în timp ce urmăritorii răscoleau tufele din mlaștină în căutarea lui, apoi să plece din nou după ce se întuneca. Ar fi fost găsit acel om în final, probabil în următoarele două zile, după ce urmăritorii își dădeau seama că tata îi păcălise și-și îndreptau atenția spre nord. Dacă era cât de cât descurcăreț, bietul om s-ar fi putut elibera în diverse moduri. În schimb, tata l-a pus să-și scoată hainele, să stea în genunchi și să implore pentru viața lui, după aceea l-a împușcat în ceafă.

Scot telefonul mobil. N-am semnal. Tastez totuși 911. Uneori se transmite un apel sau un mesaj. Dar de data asta nu e așa: pe ecran apare alerta altui mesaj. Patru mesaje de la Stephen:

Unde ești?
Ești bine?
Sună-mă.
Vino acasă. Te rog. Trebuie să vorbim.

Citesc din nou primul mesaj, apoi mă uit la cadavrul de pe jos. Unde sunt? Cu siguranță, Stephen n-ar vrea să știe.

Traversez bucătăria, ca să încerc telefonul fix. N-are ton. Fie bietul om nu și-a plătit factura, fie tata a tăiat firele, nu mai

contează. Ies afară și înaintez pe alee cu telefonul mobil în mână, să prind semnal. Nu mă mai uit după urme de pași sau alte semne că tata a fost aici. Orice joc ar face, am terminat cu asta. O să conduc camioneta până prind semnal – dacă e nevoie, mă voi deplasa până la sediul poliției și voi raporta personal crima pe urmă mă duc direct acasă la soțul meu. Polițiștii n-o să fie prea bucuroși că am plecat singură să-l caut pe tata și nici soțului meu n-o să-i placă, însă asta e ultima mea problemă. Poate că Stephen crede că a merge mai departe e la fel de simplu cu a spune amândoi „Îmi pare rău, te iubesc", dar știu mai bine de atât. Va avea pentru totdeauna în minte faptul că tatăl femeii cu care s-a căsătorit e un om foarte rău. Stephen se poate preface că nimic nu s-a schimbat. Poate chiar se amăgește singur că e adevărat, însă adevărul e că n-o să uite niciodată că jumătate din bagajul meu genetic vine de la tatăl meu. Probabil e chiar acum la computer și citește tot ce găsește despre Regele mlaștinii și fata lui.

Și de data asta, când vulturii din mass media o să vină să mă sfâșie, o să fie și mai rău din cauza fetelor. Stephen și cu mine ne-am străduit să le protejăm de această atenție, dar am putea la fel de bine să încercăm să stăvilim o cascadă. Probabil Mari o să fie capabilă să se descurce cu notorietatea. Iris, nu prea. În orice caz, într-o bună zi, Iris și Mari o să știe totul despre mine, despre bunicii lor și despre lucrul oribil pe care bunicul lor l-a făcut bunicii. Totul este online, inclusiv articolul din revista *People* cu coperta aceea ridicolă. Nu trebuie decât să caute pe Google.

Sper că, atunci când o să vină ziua aceea, fetele o să-și dea seama că am încercat să fiu o mamă mai bună pentru ele decât a fost mama pentru mine. Înțeleg că i-a fost greu după ce am plecat din mlaștină. S-a întors într-o lume care trecuse mai departe fără ea. Copiii cu care fusese la școală crescuseră, făcuseră și ei copii, se mutaseră. Fără notorietatea pe care i-o adusese răpirea, e greu de precizat cum s-ar fi desfășurat viața ei. Mi-o imaginez că s-a măritat de îndată ce a terminat școala, că a avut copii repede unul după altul, că a trăit într-o rulotă în spatele casei părinților ei sau în cabana goală a cuiva, unde spăla vase și făcea menaj, gătind și spălând rufe, în timp ce soțul ei livra pizza sau tăia lemn pentru celuloză. N-ar fi fost o diferență foarte mare față de viața ei din mlaștină, dacă stai să te gândești. Dacă sună dur, trebuie să vă amintiți că mama avea doar douăzeci și opt de ani când a plecat din mlaștină. Și-ar fi putut finaliza studiile, ar fi putut deveni cineva. Înțeleg că tata a răpit-o când era la o vârstă vulnerabilă, știu că efectul este teribil asupra copiilor crescuți în captivitate. Izolarea le pune o piedică exact în acel moment din viață când ar trebui să

se maturizeze emoțional și intelectual. M-am întrebat deseori dacă păpușa pe care mama a făcut-o pentru aniversarea mea de cinci ani nu era, de fapt, pentru ea însăși.

Oricum, și eu mă chinuiam. N-aveam prieteni. Abandonasem școala. Bunicii mă urau sau, cel puțin, așa se comportau, iar eu îi uram, cu siguranță, pentru felul în care se purtau cu mine. Uram faptul că mama stătea în dormitor toată ziua și-l uram pe tata pentru ceea ce-i făcuse, de-i era frică bietei femei să mai iasă afară. Mă gândeam la tata în fiecare zi. Mi-era dor de el. Îl iubeam. Cel mai mult îmi doream ca totul să redevină așa cum era înainte de a pleca din mlaștină. Nu în zilele haotice dinaintea evadării noastre, ci când eram mică, singura perioadă din viață în care am fost cu adevărat fericită.

Am înțeles că mama n-avea să fie niciodată idealul matern la care tânjeam în ziua în care am găsit un bărbat în patul ei. Nu știu de cât timp se întâlnea cu el. E posibil să fi fost prima noapte petrecută cu ea sau a o sută. Poate o iubea. Poate și ea îl iubea. Poate era gata să-și lase trecutul în urmă. Dacă era așa, presupun că eu i-am pus capăt.

Urcasem la etaj ca să merg la baie. În dormitorul mamei erau două paturi, însă după mai multe săptămâni petrecute în dormitorul ei din copilărie, mă săturasem de acea comuniune până peste cap și mă mutasem pe canapeaua din subsol.

Ușa de la baie era închisă. M-am gândit că era mama acolo, așa că m-am dus în dormitorul ei să iau ceva de citit în timp ce o așteptam să iasă. Apoi mi-am zis că poate nu era în baie, ci la closet, unde petrecea mult timp când eram mică, deci mă așteptam să stea o vreme acolo. Înainte credeam că asta se întâmpla pentru că-i era deseori rău, dar motivul era că latrina constituia singurul loc de pe culmea noastră unde putea să rămână singură.

M-am oprit în ușă când am văzut un bărbat întins pe o parte pe patul mamei. Cuverturile erau date deoparte, lăsându-l dezgolit, și-și sprijinea capul pe cot. Știam ce făcuseră. Majoritatea copiilor de paisprezece ani și-ar fi dat seama. Când locuiești cu părinții tăi într-o cabană micuță, când stai deseori cu ei în saună fără haine și ai o grămadă de imagini în revistele *National Geographic* cu oameni goi, ar trebui să fii destul de prost ca să nu înțelegi până la urmă ce însemnau scârțâielile acelea de pat.

Bărbatul a încetat să mai zâmbească atunci când a văzut că eram eu, nu mama. S-a ridicat repede și și-a tras cuverturile peste mijloc. Am dus un deget la buze și m-am așezat pe celălalt pat cu cuțitul îndreptat spre organele lui genitale. Bărbatul a sărit ca ars și a ridicat mâinile deasupra capului, atât de repede, încât aproape am început să râd. Am îndreptat

cuțitul spre mormanul de haine de pe jos. Și le-a adunat, și-a pus cămașa și chiloții, apoi șosetele și pantalonii, și-a luat cizmele și a ieșit în vârful picioarelor fără ca vreunul din noi să spună o vorbă. Totul s-a terminat în mai puțin de un minut. Mama a început să plângă după ce i-am spus ce se întâmplase și când a văzut că a plecat. Din câte știu, nu s-a mai întors niciodată.

Ulterior, am început să-mi fac planuri să fug. Am stat de multe ori în pădure peste noapte, de câte ori am avut chef, după ce am plecat din mlaștină, însă de data asta era diferit. Un plan minuțios. Care să mă ajute să plec definitiv. Mi-am umplut rucsacul cu tot ce aveam nevoie ca să petrec vara la cabană, poate și mai mult de atât, apoi m-am furișat la râul Tahquamenon și am furat o canoe. M-am gândit să vânez și să pescuiesc puțin, poate să-l caut pe tata, și, în general, să mă bucur că eram singură măcar de data asta. Ajutorul de șerif m-a prins a doua zi cu șalupa de patrulare. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că o canoe lipsă și o fată sălbatică dispărută avea să-i ducă direct la cabana noastră.

A fost prima dată când am fugit. Și, într-un fel, s-ar putea afirma că nu m-am mai oprit de-atunci.

*

Un fulger, un bubuit de tunet, iar burnița se transformă în ploaie. Bag telefonul mobil în buzunar și alerg pe alee spre camionetă. Rambo e ciudat de tăcut. În mod normal, ar fi lătrat la mine, ca să-mi spună că voia să intre – chiar dacă i-am zis să stea întins în spate și să facă liniște. Rambo este foarte bine dresat pentru un Plott, dar orice rasă are limitele ei.

Ies de pe alee și mă adăpostesc sub cel mai mare pin pe care-l găsesc, ceea ce nu înseamnă prea mult. Cred că trunchiul are un diametru de cel mult douăzeci și cinci de centimetri. Rămân nemișcată. Un vânător care poartă haine de camuflaj, cu spatele lipit de copac, ca să nu se vadă, devine invizibil câtă vreme stă tăcut. Nu port haine de camuflaj, însă când vine vorba de a mă ascunde în peisaj și de a deveni una cu pădurea, am avut mai mult exercițiu decât majoritatea oamenilor. În plus, auzul e excelent – mult mai bun decât al oricărui om cu care am vânat, poate doar cu excepția tatei –, ceea ce mă mira, până când mi-am dat seama că și aceasta era o consecință a felului în care am crescut. Fără radio, fără televizor, fără trafic și alte mii de sunete pe care oamenii le aud în fiecare zi, am învățat să disting și cel mai slab zgomot. Un șoarece care caută mâncare printre acele de pin. O frunză care cade în pădure. Bătăile din aripi, aproape inaudibile, ale unei bufnițe polare.

Aștept. Nu se aude niciun scheunat din spatele mașinii, niciun zgomot de gheare zgâriind pe metal. Fluier o notă lungă, urmată de alte trei mai scurte. Primul fluierat mai jos, celelalte trei un pic mai ascuțite. Fluieratul la care mi-am instruit câinele să răspundă nu păcălește un pițigoi, dar dacă tata e la o distanță mică, faptul că au trecut treisprezece ani de când n-a mai auzit un fluierat de pițigoi ar trebui să fie în favoarea mea.

Tot nimic. Scot pistolul de la betelie și mă târăsc pe burtă printre arbuști. Camioneta pare să fie mai joasă. Mă apropii. Ambele cauciucuri de pe partea șoferului au fost tăiate.

Mă ridic și-mi fac curaj ca să mă uit în spate. Bena e goală. Rambo a dispărut.

Expir prelung. Lesa lui Rambo a fost tăiată – fără îndoială, de același cuțit pe care l-a luat tata din cabană, ca să-mi taie cauciucurile. Îmi blestem lipsa de prevedere. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tata nu m-a atras la cabana asta doar pentru că voia să mă vadă din nou. E un test. Vrea să jucăm din nou jocul nostru cu urmăritul, ca să-mi demonstreze o dată pentru totdeauna că e mai bun ca mine la urmărit și vânat. „Eu te-am învățat tot ce știi. Acum să vedem cât de bine ai învățat”.

L-a luat pe Rambo ca să n-am încotro și să-l urmez. A mai făcut asta și înainte. Pe atunci aveam nouă sau zece ani și începusem să mă pricep la urmărit, iar tata venea cu idei prin care jocul să devină mai provocator crescând miza. Dacă-l găseam înainte să expire timpul, de obicei până când apunea soarele, însă nu întotdeauna, aveam dreptul să-l împușc. Dacă nu, îmi lua ceva important pentru mine: colecția de trestii de papură, cămașa de rezervă, al treilea set de arc cu săgeți pe care l-am făcut din butași de salcie și care chiar funcționa. Ultimele trei dați când am jucat – nu întâmplător, ultimele trei dăți când am câștigat – miza era mănușile din piele de ied, cuțitul și câinele.

Merg pe cealaltă parte, ca să verific camioneta. Sunt tăiate și cauciucurile de pe partea pasagerului. Două seturi de urme se îndepărtează de camionetă, traversează drumul și dispar între copaci, urme de om și de câine. Sunt ușor de văzut, de parcă ar fi fost făcute cu culori deschise și ar fi avut desenate săgeți. Dacă un om s-ar uita de sus în jos și ar trage o linie printre urme din locul în care mă aflu, ca să ghicească încotro merg cei doi, linia ar duce direct la mine acasă.

Ceea ce înseamnă, evident, că nu jucăm pentru câine. Ci pentru familia mea.

18.

Cabana

Uneori era ca și cum Helga ar fi acționat din pură răutate; fiindcă deseori când mama ei stătea în pragul ușii sau ieșea în curte, fata se așeza pe marginea fântânii, dădea din mâini și din picioare și cădea brusc.

Datorită firii ei de broască, reușea să se scufunde și să înoate prin apa din fântâna adâncă, până când se cățăra înapoi ca o pisică și se întorcea cu apa picurând de pe ea, iar frunzele verzi de pe jos erau răsucite și purtate de firicelele de apă care curgeau de pe ea.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Săptămâni la rând după ce tata m-a dus la cascadă nu m-am gândit decât la familia aceea. Felul în care copiii alergau în sus și în jos pe scări. Cum stăteau părinții lor îmbrățișați și cum zâmbeau când fata și băiatul aruncau cu bulgări, luptându-se și râzând. Nu eram sigură dacă erau o fată și un băiat, pentru că purtau căciuli, haine și fulare, dar în mintea mea așa îi vedeam. Băiatului i-am pus numele Cousteau, deoarece purta o căciulă roșie ca exploratorul oceanograf Jacques-Yves Cousteau în imaginile din *National Geographic,* iar pe sora lui am botezat-o Calypso, după nava oceanografică a lui Cousteau. Înainte să descopăr articolul despre el, Erik cel Roșu și fiul lui, Leif Eriksson, erau exploratorii mei preferați. Însă aceștia navigau doar la suprafața apei, în timp ce Cousteau explora și adâncurile. De câte ori încercam să-i spun tatei despre descoperirile exploratorului francez, el zicea că zeii aveau să-l pedepsească pe Cousteau într-o zi, fiindcă îndrăznea să meargă într-o parte a Pământului pe care nu trebuia s-o vadă niciun om. Nu înțelegeam de ce le-ar fi păsat zeilor. Mi-ar fi plăcut să știu ce era pe fundul mlaștinii noastre.

Cousteau, Calypso și cu mine făceam totul împreună. Le-am atribuit vârste mai mari, ca să fie camarazi mai buni pentru mine și să mă ajute cu treburile în casă. Uneori inventam povești: „Cousteau, Calypso și Helena înoată în Iazul Castorilor”. „Cousteau și Calypso merg la pescuit la copcă împreună cu Helena”. Sau „Cousteau și Calypso o ajută pe

Helena să prindă o țestoasă aligator”. Nu puteam să scriu poveștile, fiindcă n-aveam creioane și hârtie, așa că le repetam pe cele mai bune în gând, ca să nu le uit. Știam că adevărații Cousteau și Calypso locuiau cu mama și tatăl lor într-o casă cu o bucătărie precum cele din revistele *National Geographic*. Aș fi putut inventa povești care se petreceau acolo: „Cousteau, Calypso și Helena mănâncă popcorn în timp ce se uită la televizorul color RCA nou-nouț”, însă era mai ușor să-i aduc în lumea mea decât să mă imaginez în a lor.

Mama spunea despre Cousteau și Calypso că erau „prieteni imaginari”. Se întreba de ce nu mă jucam cu păpușa pe care a făcut-o pentru mine așa cum mă jucam cu ei. Dar era prea târziu pentru asta, chiar dacă aș fi vrut, și nu voiam. Păpușa încă atârna de cătușele din magazia cu lemne, însă nu mai rămăsese mare lucru din ea. Șoarecii ronțăiseră aproape toată umplutura, iar restul era plin de găuri de săgeți.

Tata n-a rostit niciodată vreo vorbă despre familia aceea – nici pe drumul spre casă de la cascadă, nici în săptămânile următoare. La început, tăcerea aceea m-a deranjat. Aveam multe întrebări. De unde venea familia aceea? Cum a ajuns la cascadă? Au sosit cu mașina sau au mers pe jos? Dacă au mers însemna că locuiau în apropiere, deoarece copiii erau prea mici ca să străbată o distanță atât de mare și nu purtau tălpici pentru zăpadă. Care erau numele copiilor – nu cele date de mine, ci numele lor adevărate? Câți ani aveau? Ce le plăcea să mănânce? Mergeau la școală? Aveau televizor? Ne-au văzut pe mine și pe tata de pe cealaltă parte a cascadei? Își puneau și ei aceleași întrebări despre mine?

Mi-ar fi plăcut să primesc măcar o parte din răspunsuri. Mă gândeam să-mi pun în rucsac destule provizii pentru două sau trei zile și s-o iau spre lizieră cât mai era mlaștina înghețată, ca să le găsesc casa. Sau, dacă nu puteam descoperi familia, poate dădeam peste alta la fel de interesantă. Știusem întotdeauna că lumea era plină de oameni. În acele momente conștientizam că unii dintre ei nu erau atât de departe.

Un lucru era sigur: nu puteam sta o veșnicie în mlaștină. Nu numai pentru că începeau să ni se termine proviziile. Tata era mult mai în vârstă ca mama. Într-o zi va muri. Mama și cu mine ne puteam descurca singure cât mai aveam gloanțe pentru pușcă, dar într-o zi va muri și ea, și atunci, ce aveam să fac? Nu voiam să trăiesc singură în mlaștină, ci să-mi găsesc perechea. Era un băiat într-un articol despre Yanomami care-mi plăcea. Avea o maimuță moartă pe umeri ca o capă și nimic altceva. Locuia în altă parte a lumii și, probabil, nu ne vom întâlni niciodată. Însă era posibil să fie alți băieți ca el care trăiau mai aproape și cu care mă puteam împrieteni. Îmi

spuneam că, dacă l-aș fi găsit, l-aș fi adus înapoi cu mine în mlaștină așa cum făcuse tata cu mama și mi-aș fi întemeiat propria familie. O fată și un băiat ar fi fost frumos.

Până când am văzut familia aceea, nu eram sigură cum s-ar fi putut întâmpla toate astea. Dar pe urmă mi-au venit alte idei.

Tata a mers de trei ori în săptămânile acelea ca să împuște o căprioară de primăvară și de fiecare dată s-a întors cu mâna goală. Spunea că motivul pentru care nu reușea s-o împuște era că pământul era blestemat. Zicea că zeii ne pedepseau. N-a menționat pentru ce.

A patra oară m-a luat cu el. Credea că, dacă o împușcam eu, s-ar fi ridicat blestemul. Nu știam dacă era adevărat, însă dacă asta însemna că puteam să împușc, în sfârșit, încă o căprioară, eram bucuroasă s-o fac. După ce am împușcat-o pe prima, în fiecare an m-am rugat de tata să mă ia din nou la vânătoare și el a refuzat. Nu înțelegeam de ce se străduise să mă învețe cum să trag dacă nu voia să mă lase să-l ajut să pună vânatul pe masă.

Cousteau și Calypso au rămas acasă. tatei nu-i plăcea când le spuneam numele sau mă jucam cu ei. Uneori o făceam dinadins ca să-l enervez, dar nu în acea zi. Tata era foarte nervos tot timpul din cauza blestemului și mă gândeam să-i alung. („Cousteau și Calypso vizitează tribul Yanomami în pădurea tropicală fără Helena”.) Rambo era legat în magazia cu lemne. Tata spunea că Rambo putea să scoată un urs din vizuină sau să încolțească un raton, însă nu era bun pentru vânătoarea de căprioare, deoarece acestea se speriau foarte ușor. Nu înțelegeam de ce era asta o problemă. Chiar dacă Rambo speria animalele, le putea prinde cu ușurință, fiindcă putea să alerge pe crusta de zăpadă în timp ce picioarele subțiri ale căprioarelor intrau în omăt. Atunci nu mai trebuia decât să ne apropiem și să împușcăm una. Uneori mă întrebam dacă singurul motiv pentru care tata avea atât de multe reguli și restricții era pentru că putea să le aibă.

Mergeam înainte, fiindcă aveam pușca. Îmi plăcea că asta însemna că tata trebuia să mă urmeze oriunde m-aș fi dus. M-am gândit la numele lui de alint pentru mine, *Bangii-Agawaateyaa,* și am zâmbit. Nu mai eram Umbră Micuță a lui.

Mă îndreptam spre culmea unde împușcasem prima căprioară, întrucât îmi aducea noroc. Și încă speram să împușc una care să aibă în pântece pui gemeni.

Când am ajuns la vizuina abandonată, unde tata punea capcane pentru castori, i-am făcut semn să se lase jos, apoi mi-am scos mănușile și m-am ghemuit lângă el. Mi-am umezit degetul, ca să verific direcția vântului, și am numărat până la o

sută, pentru a le da timp animalelor care ne auziseră să se liniștească. Am ridicat încet capul.

De cealaltă parte a vizuinii, la jumătatea distanței dintre noi și mlaștina cu cedri, unde ar fi trebuit să fie căprioarele, se afla un lup stând îndrăzneț și neînfricat în plină zi. Era un mascul, de două ori mai mare decât un coiot și de trei ori mai mare decât câinele meu, cu un cap uriaș și o frunte lată, cu pieptul greoi și grumaz negru și gros. Nu văzusem niciodată un lup, cu excepția blănii din șopronul nostru cu unelte, însă era imposibil de confundat. În acel moment am înțeles de ce tata nu reușise să împuște o căprioară. Pământul nu fusese blestemat – era casa unui nou vânător patruped.

M-a tras de mânecă și mi-a arătat pușca. „Trage", a șoptit tata. Și-a dus degetul la piept, arătându-mi unde să țintesc, ca să nu distrug pielea. Am ridicat încet pușca, așa cum știam, și am luat ținta prin vizor. Lupul se uita calm, inteligent, de parcă știa că eram acolo și nu-i păsa. Am pus degetul pe trăgaci. Lupul nu s-a mișcat. M-am gândit la poveștile tatei. Cum *Gitche Manitou* a trimis lupul ca să țină companie Primilor Oameni în timp ce el se plimba pe Pământ și dădea nume plantelor și animalelor. Cum, atunci când au terminat, *Gitche Manitou* a declarat că *Mai'iigan* și Omul trebuiau să meargă fiecare pe drumul său, dar cei doi petrecuseră deja atâta vreme împreună, încât erau apropiați ca niște frați. Cum pentru *Anishinaabe* să ucizi un lup era același lucru cu a ucide o persoană.

Tata m-a strâns de braț. I-am simțit emoția, mânia, nerăbdarea. „Trage", ar fi șuierat el din nou dacă ar fi putut. Mi s-a strâns stomacul. M-am gândit la mormanul de blănuri din șopron. Cum, din pricina capcanelor tatei, castorii care trăiau în vizuina în spatele căreia ne ascundeam noi dispăruseră. La faptul că lupul era atât de încrezător, încât să trag în *Mai'iigan* era ca și cum l-aș fi împușcat pe Rambo.

Am coborât pușca. M-am ridicat, am bătut din palme și am strigat. Lupul s-a mai uitat o clipă la noi. Apoi, cu două salturi mari și frumoase, a fugit.

*

Știam când am decis să nu împușc lupul că am să sfârșesc în puț. N-am intuit însă că tata avea să-mi smulgă mai întâi pușca din mână și să mă lovească atât de tare cu patul în față, încât o să cad pe spate în zăpadă. Nu mă așteptam nici să mă ducă înapoi la cabană cu pușca la spate de parcă eram un prizonier. Aș vrea să pot să spun că nu-mi păsa. Dar nu cred că aș fi făcut altceva. Nu-mi plăcea să mă împotrivesc tatei. Știam cât de mult își dorea blana lupului. Însă și lupul și-o dorea.

Mă gândeam la lucrurile astea în timp ce stăteam pe vine în întuneric. Nu puteam sta jos, fiindcă tata umpluse fundul puțului cu coarne de cerb și coaste, sticle sparte și cioburi de vase – orice m-ar fi putut tăia sau răni dacă încercam să stau jos. Când eram mică, mă ghemuiam pe o parte și mă întindeam pe niște frunze. Uneori adormeam. Cred că de asta a început tata să umple puțul cu resturi. Momentele de reflecție nu trebuiau să fie confortabile.

Puțul era adânc și îngust. Singurul mod în care trebuia să întind brațele era să le ridic deasupra capului. Făceam așa de câte ori începeau să mă furnice mâinile. Ar fi trebuit să cresc încă doi metri ca să ajung la capac.

Nu știam în ce moment al zilei eram sau de cât timp mă aflam acolo, deoarece nu pătrundea lumină prin capac. Tata spunea că oamenii care au construit cabana l-au făcut în așa fel încât să nu cadă copiii înăuntru. Știam doar că mă ținea în puț oricât voia și mă lăsa să ies când era pregătit. Uneori mă gândeam la ce avea să se întâmple dacă nu mă lăsa. Dacă fosta Uniune Sovietică bombarda Statele Unite cum scria în reviste că voia să facă Nikita Hrușciov și bomba îi ucidea pe mama și pe tata, ce s-ar fi întâmplat cu mine? Încercam să nu mă gândesc prea des la așa ceva. Când o făceam, începeam să respir cu dificultate.

Eram foarte obosită. Aveam mâinile și picioarele amorțite, iar dinții îmi clănțăneau, dar mă oprisem din tremurat, ceea ce era bine. Tata m-a lăsat de data asta să-mi păstrez hainele, așa că mă ajuta și acest lucru. Dinții din față mi se clătinau, obrajii mă dureau, însă ceea ce mă îngrijora cu adevărat era piciorul meu. Mă tăiasem în ceva ascuțit când m-a aruncat tata înăuntru. Am șters sângele cu poalele cămășii și mi-am legat piciorul cu fularul ca un garou, dar nu-mi dădeam seama dacă funcționa. Încercam să nu mă gândesc la momentul în care am împărțit puțul cu un șobolan.

— Ești în regulă?

Am deschis ochii. Calypso stătea pe locul din față în canoea tatei. Luntrea se legăna ușor din pricina curentului. Ziua era caldă și însorită. Papura se înclina și se îndoia în bătaia brizei. Deasupra capului, un șoim se năpustea în picaj. În depărtare, se auzea chemarea unei mierle cu aripi roșii. Canoea stătea cu botul în trestii. Cousteau era așezat în spate.

— Haide cu noi, mergem să explorăm, a spus Calypso, apoi mi-a zâmbit și mi-a întins mâna.

Când m-am ridicat, picioarele îmi tremurau ca și cum nu mă puteau susține. Am luat-o de mână și am urcat cu grijă. Canoea tatei avea două locuri, așa că m-am așezat în mijloc, între cei doi. Era din metal și fundul era rece.

Cousteau a înfipt vâsla în malul râului și a împins ambarcațiunea. Curentul era foarte puternic. Tot ce trebuiau ei să facă era să țină direcția. În vreme ce pluteam în aval, mă gândeam la ziua în care-i cunoscusem. Mă bucuram că eram prietenă cu Cousteau și Calypso.

— Aveți ceva de mâncare?

Îmi era foarte foame.

— Desigur, a răspuns zâmbind Calypso întorcându-se spre mine.

Avea dinții albi și drepți, și părul des și negru, împletit ca al meu. Ochii îi erau albaștri că ai mamei. A băgat mâna în rucsacul dintre picioarele ei și mi-a dat un măr. Era mare cât pumnii mei la un loc, un Lup de Râu, cum îi spunea tata, unul dintre cele trei soiuri de mere care creșteau pe lângă cabana noastră. Am mușcat și sucul mi s-a prelins pe bărbie.

Am mâncat mărul cu semințe cu tot. Calypso a zâmbit și mi-a mai dat unul. De data asta, am mâncat mărul până la cotor. Am aruncat cotorul în râu, ca să rontăie și peștii, apoi am băgat degetele în apă, pentru a nu mai fi lipicioase. Apa era foarte rece. La fel și picăturile care mă stropeau când Cousteau schimba vâsla. Am trecut pe lângă gălbenele de mlaștină și irișii albaștri, pe lângă lăcrămioare și pensula amerindiană, sunătoare și stânjenei de baltă, broscarițe și oțetari otrăvitori sau slăbănogi. Nu văzusem niciodată atâtea culori. Florile care nu înfloreau de obicei împreună o făceau atunci în același timp, de parcă mlaștina se dădea în spectacol pentru mine.

Curentul a devenit mai puternic. Când am ajuns la pancarta din lemn atârnată de cablul întins peste apă, am citit tot: PERICOL. CASCADĂ ÎN FAȚĂ. NU TRECEȚI CU BARCA MAI DEPARTE! Am lăsat capul jos când am trecut pe dedesubt.

Mugetul s-a auzit mai tare. Știam că urma să trecem peste cascadă. Am văzut canoea înclinându-se în față când am ajuns pe margine, plonjând în spumă și dispărând în vârtejul de jos. Știam că ne scufundam. Nu-mi era frică.

— Tatăl tău nu te iubește, mi-a spus Cousteau deodată din spate. Se iubește doar pe el însuși.

Îl auzeam bine, deși ultima dată când am fost atât de aproape de cascadă, tata și cu mine trebuia să strigăm.

— E adevărat, a confirmat Calypso. În schimb, tatăl nostru ne iubește. El nu ne-ar pune niciodată în puț.

M-am gândit la ziua în care ne-am cunoscut. Cum s-a jucat tatăl lor cu ei. Cum a zâmbit când a ridicat-o pe micuța Calypso și a dus-o pe umeri râzând până în capul scărilor. Știam că spunea adevărul.

Mi-am șters ochii cu mâneca hainei. Nu știam de ce erau umezi. Nu plângeam niciodată.

— E în regulă, m-a încurajat Calypso, pe urmă s-a întins în față și m-a prins de mâini. Nu-ți fie frică. Te iubim.

— Sunt atât de obosită.

— Știm, a zis Cousteau. E în regulă. Întinde-te! Închide ochii. O să avem grijă de tine.

Știam că și asta era adevărat. Așa că m-am întins.

*

Mama a spus că am stat în puț trei zile. N-aș fi crezut că un om poate să reziste atâta vreme fără mâncare și apă, dar se pare că e capabil. A zis că tata a tras, într-un final, capacul deoparte și a coborât scara. Eram prea slăbită ca să urc, așa că m-a pus pe umăr ca pe o căprioară moartă și m-a scos afară. A adăugat că a vrut de multe ori să tragă capacul deoparte și să-mi dea mâncare și apă, dar tata a pus-o să stea pe scaun în bucătărie cu pușca îndreptată spre ea tot timpul cât am stat în puț, deci n-a reușit.

Mama a mai zis că, după ce tata m-a adus în cabană, m-a trântit pe podea lângă vatră de parcă eram un sac de cartofi, pe urmă a plecat. Ea a crezut că am murit. A scos salteaua de pe patul lor și a târât-o în bucătărie, apoi m-a rostogolit deasupra și m-a acoperit cu pături, după aceea și-a scos hainele și s-a băgat sub cuverturi, ținându-mă strâns până m-am încălzit din nou. Dacă a făcut toate astea, nu-mi amintesc. Știu doar că m-am trezit tremurând pe saltea, deși aveam senzația că fața, mâinile și picioarele îmi luaseră foc. M-am rostogolit de pe saltea, m-am îmbrăcat și m-am împleticit până la closet. Când am încercat să urinez, n-a ieșit mai nimic.

A doua zi, tata m-a întrebat dacă mi-am învățat lecția. I-am răspuns afirmativ. Nu cred că lecția pe care am învățat-o a fost cea pe care a vrut el s-o predea.

19.

Urmele pașilor de pe drum formează un mesaj imposibil de ratat: „Mă duc la tine acasă. Prinde-mă – oprește-mă – salvează-i – dacă poți”.

Deblochez încuietorile camionetei. Îmi umplu buzunarele cu cât mai multă muniție și iau pușca de pe suportul de deasupra cabinei. Verific pistolul Magnum, îmi potrivesc cuțitul la curea. Tata are două arme și cuțitul pe care l-a luat din cabana bătrânului. Eu am pușca, pistolul și cuțitul de vânătoare Bowie pe care l-am purtat cu mine de când eram mică. Am convingerea că suntem la egalitate.

Nu pot să fiu sigură că tata știe că am familie, așa cum nu pot dovedi că știe că locuiesc pe proprietatea unde a crescut el. Însă trebuie să presupun că știe. Mă gândesc la diverse moduri în care ar fi putut afla. Prizonierii n-au acces la internet, dar tata are avocat. Avocații au acces la registrele fiscale, la cele de proprietate, la certificatele de căsătorie, de naștere și de deces. Tata i-ar fi putut cere informații despre oamenii care locuiesc în casa părinților lui fără ca avocatul să-și dea seama că-l manipulează. Poate că avocatul mi-a supravegheat casa sub pretextul cererii făcute de tata. Dacă m-a văzut și a menționat din întâmplare tatuajele mele când i-a dat raportul, tata și-a dat seama imediat că eram eu. Mă întreb – nu pentru prima dată – dacă ar fi trebuit să scot tatuajele de tot, oricât de scump ar fi fost și oricât de mult timp ar fi necesitat. Acum înțeleg că ar fi trebuit să-mi schimb și prenumele, nu doar numele de familie. Însă de unde era să știu că după nouă ani aceste lucruri aveau să-mi pună familia în pericol? Nu fugeam de lege, nici de crimă organizată, nu mă ascundeam într-un program de protecție a martorilor. Eram doar o fată de optsprezece ani care voia un nou început.

Mai există și altă posibilitate prin care tata să afle unde locuiesc, mult mai sinistră și mai vicleană decât prima: pe proprietatea părinților lui, deoarece a facilitat asta. Poate că inițial părinții lui l-au trecut pe el în testament, dar el a lăsat moștenirea să ajungă la mine, ca să mă poată găsi. Presupun că e posibil să-i atribui merite pe care nu le are. Însă dacă tata și-a plănuit evadarea în așa fel încât să mă forțeze să-l caut în condițiile dorite de el, atunci voi recunoaște că l-am subestimat. N-o să mai fac așa ceva.

Verific telefonul mobil. Tot n-am semnal. Îi trimit un mesaj lui Stephen prin care-l avertizez să fugă, rugându-mă să

ajungă, apoi o iau spre vest. Pe altă parte decât se așteaptă tata s-o iau. Fără îndoială că l-aș putea urmări dacă aș vrea. Un om care merge prin pădure lasă întotdeauna semne în urmă, oricât de bine s-ar pricepe să și le ascundă. Rămurelele se frâng. Pământul e răscolit. Iarba se vede când e călcată. Mușchiul e zdrobit sub talpă. Pietrișul e afundat în pământ. Cizmele iau pe talpă materie de pe jos care e transferată ulterior pe alte suprafețe: granule de nisip pe un buștean căzut, bucăți de mușchi pe o piatră. Mai mult decât atât, tata înaintează alături de câinele meu. Dacă nu cumva îl duce pe Rambo în brațe sau pe umeri, câinele meu cu trei picioare o să lase o urmă imposibil de omis.

Oricum, n-o să-l urmăresc pe tata. Dacă tot ceea ce fac e să mă iau după el, am pierdut deja. Trebuie să i-o iau înainte. Tata nu știe că fetele nu sunt acasă, dar eu știu că soțul meu este. Suntem la mai puțin de opt kilometri de casa mea. Am vânat deseori în zona asta și o cunosc bine. Sunt două râulețe între drumul acesta și locuință, un iaz cu castori și o râpă abruptă, cu un curs mărișor de apă pe fund, pe care tata va trebui să le traverseze. La înălțime cresc în special plopi și pini, fără prea multe locuri unde să te ascunzi, ceea ce înseamnă că trebuie să rămână pe terenurile mai joase.

După cât de mult plouă, pâraiele se umflă repede și se transformă în torenți. Dacă tata are de gând să traverseze pârâul de pe fundul râpei înainte să se transforme într-un râu adevărat, va trebui să se miște repede.

El știe toate astea la fel de bine ca mine de când cutreiera prin aceste păduri în copilărie. Ceea ce nu știe – ceea ce nu are cum să știe decât dacă a văzut cumva o imagine recentă din satelit, lucru de care mă îndoiesc – este că între acest loc și casa mea se află o porțiune de pădure defrișată în urmă cu trei sau patru ani. Nu știe nici de drumul stricat de tăietorii de lemne și care duce aproape până la terenul mlăștinos din spatele locuinței.

Asta e prima lui greșeală.

Pornesc într-o alergare ușoară. Tata are un avans de cel mult un sfert de oră. Dacă reușesc să înaintez cu opt kilometri pe oră în timp ce el face cinci, pot să i-o iau înainte și să-i tai calea. Mi-l imaginez cum înaintează prin lăstăriș, urcând și coborând dealurile. Și cum traversează pâraie în timp ce eu încep să gâfâi. Încearcă atât de greu să-și ascundă urmele și nici măcar nu mă iau după ele.

Habar n-are că sunt pe cale să-l întrec din nou. Nu-și închipuie alt rezultat în afară de cel pe care și la plănuit, pentru că în Universul său, în care el e Soarele și noi, ceilalți, orbităm în jurul lui, lucrurile se petrec doar după cum decretează el.

Însă adevărul e că nu mai sunt copilul iubitor pe care-l manipula și-l controla. Faptul că el crede în continuare asta e a doua lui greșeală.

O să-l găsesc și o să-l opresc. L-am băgat o dată la închisoare, pot s-o fac din nou.

*

Scot telefonul mobil din buzunar fără să mă opresc și mă uit cât timp a trecut. Treizeci de minute. Pare să fi trecut mai mult. Estimez că sunt la jumătatea drumului până acasă. S-ar putea să fie mai mult, dar e posibil să fie mai puțin. Mi-e greu să spun unde sunt exact, deoarece copacii pe care i-aș fi folosit în mod normal ca repere au dispărut. Pinii de pe culme din dreapta mea nu ies în evidență, în mod sigur nu-i pot utiliza ca să-mi dau seama de progres, doar arbuștii pe care tăietorii de lemne nu s-au mai deranjat să-i doboare la pământ.

În stânga mea, terenul e atât de pustiu, încât partea dreaptă pare luxuriantă prin comparație. Nu e nimic mai urât decât o pădure tăiată. Acri întregi de mormane de surcele, șanțuri adânci de cauciucuri și cioate. Turiștii își imaginează că în Upper Peninsula peisajul e sălbatic, frumos și virgin, însă ceea ce ei nu știu e că, la doar câteva zeci de metri de șoselele mari, porțiuni imense de pădure au fost rase de pe fața pământului.

Întregul stat era cândva acoperit cu zone magnifice de pini albi și roșii, până când la sfârșitul anilor 1800 magnații din industria lemnului și-au adjudecat pădurile ca fiind ale lor și au început să transporte lemnul pe lacul Michigan, ca să construiască orașul Chicago. Copacii pe care cherestegiii îi taie azi sunt din a doua generație: mesteceni, plopi, stejari, pini. După ce dispar și aceștia, solul va fi atât de sărăcit, încât nu va mai crește nimic în afară de mușchi și de afine.

Când tata și cu mine tăiam lemne de foc, alegeam doar copacii cei mai mari și doar atât cât aveam nevoie. Acest lucru ajuta pădurea, pentru că lăsa loc de crescut copacilor mai mari. „Doar după ce a murit și ultimul copac, după ce a fost otrăvit și ultimul râu, după ce a fost prins și ultimul pește, albii vor conștientiza că nu pot mânca bani”, era una dintre zicalele preferate ale tatei. „Nu moștenim pământul de la strămoșii noștri, îl împrumutăm de la copiii noștri”, o altă zicală. Înainte credeam că le inventa. Acum știu că sunt proverbe amerindiene celebre. În orice caz, amerindienii au înțeles conceptul de silvicultură sustenabilă cu mult înainte să existe un cuvânt pentru așa ceva.

Alerg mai departe. N-am de unde să știu dacă ruta mai lungă, dar posibil mai rapidă, o să-mi permită să i-o iau înainte tatei. Știu că o să fie la limită. După o jumătate de oră, nu sunt deloc unde aș vrea să fiu. Însă alergatul nu e atât de ușor pe cât

am sperat. Drumul forestier e drum doar cu numele: stricat, denivelat și atât de înclinat în unele locuri, încât am senzația că alerg pe o coastă de stâncă. Nisip, pietre și rădăcini de copaci care ies din pământ, gropi mari cât iazurile de rațe. Respir cu greu și-mi iau foc plămânii. Părul și geaca sunt ude de la ploaie, iar bocancii și cracii pantalonilor sunt înmuiați de la genunchi în jos de la călcatul prin băltoace. Pușca atârnată pe umăr îmi rănește spatele cu fiecare pas. Mușchii de la gambe strigă la mine să mă opresc. Simt o nevoie disperată să-mi trag sufletul, să mă odihnesc, să urinez. Singurul lucru care mă face să continui e că știu ce se poate întâmpla cu Stephen dacă nu înaintez.

Și deodată, în dreapta mea, latră un câine. Un scheunat ascuțit și distinctiv pe care orice proprietar de câine Plott l-ar recunoaște instantaneu. Mă aplec cu mâinile pe genunchi până mi se reglează respirația. Zâmbesc.

20.

Cabana

Soția Vikingului se uita plină de întristare la fata sălbatică și îndărătnică; și când se făcu noapte, iar forma și trăsăturile frumoase ale fetei se schimbară, soția Vikingului îi vorbi Helgăi în cuvinte meșteșugite despre jalea adâncă din inima ei. Broasca urâtă, cu înfățișarea aceea monstruoasă, stătea în fața ei, ridicând ochii cafenii și triști, ascultându-i vorbele.

Părea să le înțeleagă cu inteligența unei ființe omenești.

— Va veni o vreme grea pentru tine, spuse soția Vikingului; și va fi grea și pentru mine. Ar fi fost mai bine pentru tine dacă rămâneai pe drumul acela, iar vântul rece al nopții te-ar fi legănat să te adoarmă.

Apoi soția Vikingului vărsă lacrimi amare și plecă mânioasă și îndurerată.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

Zilele și nopțile pe care le-am petrecut în puț m-au învățat trei lucruri: tata nu mă iubea; făcea orice voia fără să se gândească la siguranța și la sentimentele mele; mama nu era atât de indiferentă față de mine pe cât credeam. Pentru mine, acestea erau niște idei mărețe. Destul de impunătoare pentru ca fiecare să necesite o meditație atentă. După trei zile, Cousteau, Calypso și cu mine încercam încă să ne lămurim.

Între timp, am învățat că exista o parte bună când aproape mori de hipotermie, așa cum o numea articolul din *National Geographic* despre expediția Scott din 1912 la Polul Sud, eșuată: câtă vreme nu pierzi degete de la mâini sau picioare din pricina gerului, de îndată ce te încălzești din nou ești în regulă.

Partea cu încălzitul nu era distractivă – mult mai dureroasă decât să-ți dai cu ciocanul peste degetul mare, să simți reculul unei puști sau să ți se facă un tatuaj mare, și speram sincer să nu mai trec vreodată prin așa ceva. Pe de altă parte, în acele momente știam că eram mult mai rezistentă decât credeam, ceea ce trebuia să constituie un avantaj.

Habar n-aveam dacă tata m-a scos din puț pentru că știa că ajunsesem la limita suportabilității sau dacă voia să mă omoare

și nu s-a sincronizat. Așa au spus Cousteau și Calypso. E posibil să fi avut dreptate.

Tot ceea ce cunoșteam e că din clipa în care am deschis ochii toată lumea era mânioasă. Cousteau și Calypso erau supărați pe tata pentru ce-mi făcuse. Mama era supărată pe el din același motiv. Era și mânioasă că-l enervasem atât de tare pe tata, încât el a vrut să mă omoare. Tata era supărat pe mine că refuzasem să împușc lupul și pe mama că m-a ajutat după ce el m-a scos din puț. Nu-mi amintesc când s-a băgat mama sub pături să mă încălzească, dar avea pe față o vânătaie nouă care demonstra că asta făcuse. Și tot așa.

Era multă mânie în cabană și părea că nu mai aveam aer să respirăm. Tata stătea singur în mlaștină mai tot timpul și asta mă ajuta. Nu știam dacă încerca să împuște căprioara de primăvară sau dacă vâna lupul. Nu-mi păsa foarte mult. Știam doar că în fiecare seară se întorcea mai furios decât atunci când plecase. Spunea că-i venea rău doar cât se uita la mine și la mama și că de aceea pleca mult timp. Nu i-am zis că și Cousteau și Calypso simțeau același lucru în legătură cu el.

Mai mult de-atât, nu mai aveam sare. Când mama a descoperit cutia goală, a izbit-o de perete și a strigat că asta era ultima picătură, și de ce nu făcuse tata nimic înainte în privința asta, cum era să gătească ea fără sare? Mă așteptam ca tata s-o plesnească pentru că țipase la el și-i răspunsese, însă el doar i-a spus că amerindienii Ojibwa n-au avut sare până să vină albii și că ea trebuia să se obișnuiască fără. Nu toate mâncărurile noastre din sălbăticie aveau gust bun, chiar și după ce le fierbeam în mai multe ape. Cu rădăcina de brusture trebuia, în mod sigur, să te obișnuiești. Ridichioara nu mi-a plăcut niciodată. Sarea era de ajutor.

Dar a doua zi dimineață totul era tăcut. Mama a pregătit ovăzul fierbinte pe care l-am mâncat la micul dejun fără să pomenească nimic despre sare. Nu prea îmi plăcea gustul și mi-am dat seama după cum învârtea tata lingura în castron, lăsând jumătate din cereale acolo când s-a ridicat de la masă, că nici lui nu-i plăceau. Mama și-a mâncat porția ca și cum totul era în regulă. Am presupus că avea o rezervă secretă ascunsă pe undeva în cabană și pe care o păstra pentru ea.

După ce tata și-a pus tălpicii de zăpadă și pușca pe umăr și a plecat în mlaștină, mi-am petrecut restul dimineții și după-amiaza căutând rezerva. Am scotocit în cămară, în camera de zi și în bucătărie. Nu credeam că mama ar fi ascuns rezerva în dormitorul pe care-l împărțea cu tata și știam că nici în camera mea. Deși acesta ar fi fost un truc bun și asta aș fi făcut dacă eram în locul ei și ea în locul meu, mama nu era atât de isteață.

Singurul loc în care nu căutasem era sub scări. Îmi doream să fi scotocit în dulap înainte să înceapă să ningă și să se întunece. Când eram mică, mă închideam înăuntru și mă prefăceam că eram într-un submarin, în vizuina unui urs sau în mormântul unui viking, însă mai târziu mi-am dat seama că nu-mi plăceau spațiile mici și întunecate.

Cu toate acestea, voiam sarea aceea. Așa că atunci când mama a mers la closet, am tras deoparte draperiile de la bucătărie și am pus un scaun în ușa de la dulap, ca să nu se închidă. Mi-ar fi plăcut să folosesc uleiul din lampă, ca să caut înăuntru, dar n-aveam voie să aprindem lampa când tata nu era acasă.

Dulapul era foarte mic. Nu știu ce puneau acolo cei care construiseră cabana, însă de când mă știam dulapul fusese gol. Când eram mică, încăpeam înăuntru și mai rămânea și loc, dar în acele momente eram prea mare și trebuia să stau cu spatele lipit de perete și cu genunchii la gură. Am închis ochii, ca să mi se pară mai natural întunericul, și am pipăit repede pereții și spatele treptelor. Pânzele de păianjen mi se lipeau de degete. Praful m-a făcut să strănut. Căutam o scândură desprinsă sau o gaură, un cui care ieșea din lemn și putea fi folosit drept cârlig – orice loc în care putea fi ascunsă o cutie sau o pungă cu sare.

În spațiul dintre peretele exterior și o treaptă interioară, am dat cu degetele peste o hârtie. Oamenii care construiseră cabana lipiseră ziare pe pereți, ca să-i izoleze împotriva frigului, însă hârtia nu părea să fie o bucată de ziar și oricum folosisem de mult toate ziarele, ca să aprindem focul. Am desprins-o și am dus-o la masă, apoi m-am așezat lângă fereastră. Hârtia era rulată într-un tub și legată cu o bucată de sfoară. Am desfăcut nodul și, surpriză!

Hârtia era o revistă. Nu *National Geographic.* Coperta nu era galbenă și hârtia era prea subțire. Era prea întuneric să disting detalii, așa că am deschis ușa sobei și am pus pe cărbuni o bucată de lemn din cedru până când a luat foc și am aprins lampa, pe urmă am pus lemnul aprins în chiuveta uscată, ca să nu dau cumva foc la cabană. După aceea am tras lampa cu ulei mai aproape.

Cu litere mari și galbene pe partea de sus a paginii, pe un fundal roz, era scris cuvântul „ADOLESCENȚĂ”. Am presupus că așa se numea revista. Pe copertă era o fată. Părea să fie cam de aceeași vârstă cu mine. Avea părul castaniu, drept și lung ca al meu, și purta un pulover cu portocaliu, mov, albastru și galben cu un motiv în zigzag la fel ca tatuajul meu de pe picioare. „10+ pentru un aspect care atinge standardul cerut” scria pe lateralul pozei, iar pe cealaltă parte scria „Transformări magnetice, sfaturi atractive”. În interiorul

revistei erau mai multe poze cu aceeași fată. Sub pozele cu ea scria că numele ei era Shannen Doherty și că era actriță într-un serial intitulat *Beverly Hills, 90210.*

M-am uitat la cuprins: „Pământul SOS – Cum poți să ajuți", „Dieta de slăbit, sigură sau înspăimântătoare?" „Broșură și ca bonus o agendă cu calendar, la modă", „Cei mai sexy masculi de la TV", „Domnul Perfect: ar putea să nu fie bun pentru tine?", „Adolescenți cu SIDA: povești cutremurătoare". Habar n-aveam ce însemnau titlurile sau despre ce erau articolele.

Am răsfoit paginile. „Ținute sexy pentru școală" scria în legenda unei poze cu câțiva copii care stăteau lângă un autobuz galben. Păreau fericiți. Nu vedeam nicio reclamă la electrocasnice; în schimb, reclamele se făceau la „ruj", „contur de ochi" și „fard", ceea ce, din câte îmi dădeam seama, erau lucrurile pe care le foloseau fetele, ca să-și vopsească buzele în roșu, obrajii în roz și pleoapele în albastru. Nu eram sigură de ce ar fi vrut s-o facă.

M-am sprijinit cu spatele de perete, am bătut darabana în masă, rozându-mi încheietura degetului și încercând să mă gândesc. Nu știam de unde venea revista aceea, cum ajunsese acolo, cât timp fusese ascunsă în dulap. N-aveam idee de ce ar face cineva o revistă numai despre fete și băieți.

Am tras lampa mai aproape și am răsfoit publicația a doua oară. Totul era descris în cuvinte precum „super", „tare" și „cool". Copiii dansau, cântau și dădeau petreceri. Imaginile erau colorate și luminoase. Mașinile nu semănau deloc cu cele din *National Geographic.* Erau alungite și joase ca niște nevăstuici, nu mari, rotunde și grase ca un castor. Aveau și nume. Îmi plăcea mai ales mașina galbenă din revistă care se numea „Mustang", pentru că avea numele unui cal. Am presupus că se datora faptului că rula foarte repede.

Afară, pe verandă, mama își scutura cizmele de zăpadă. Am dat să ascund revista sub masă, pe urmă m-am oprit. Nu conta că mă vedea mama că mă uitam. Nu făceam nimic rău.

— Ce faci? a strigat ea când a închis ușa în urma ei și și-a scuturat zăpada din păr. Știi că nu trebuie să aprinzi lampa înainte să vină Jacob acasă.

Și-a agățat haina într-un cârlig de lângă ușă și a traversat camera să stingă lampa, apoi s-a oprit când a văzut revista.

— De unde o ai? Ce faci cu ea? E a mea. Dă-mi-o!

A întins mâna după revistă. I-am dat peste mână și am sărit în picioare, pe urmă am pus mâna pe cuțit. Faptul că revista era a mamei era absurd. Mama n-avea nimic.

A tăcut un pas în spate și a ridicat mâinile.

— Te rog, Helena. Dă-mi-o! Și o să te las să te uiți pe ea de câte ori vrei.

De parcă m-ar fi putut opri. Am făcut semn cu cuțitul spre scaun.

— Șezi.

Mama s-a conformat. M-am așezat în fața ei. Am pus cuțitul pe masă și revista între noi.

— Ce-i asta? De unde a apărut? Pot s-o ating?

Am încuviințat din cap. A tras revista spre ea și a întors încet paginile. S-a oprit în fața unei fotografii care înfățișa un băiat blond cu ochi albaștri.

— Neil Patrick Harris, a oftat ea. Eram *atât* de îndrăgostită de el când aveam vârsta ta. Habar n-ai. Mai cred și acum că e frumos. *Doogie Howser, M.D.* era serialul meu preferat. Îmi plăceau și *Full House* (*Casa plină*) și *Saved by the Bell* (*Salvați de clopoțel*).

Nu-mi plăcea faptul că mama știa lucruri pe care nu le cunoșteam. Habar n-aveam despre ce vorbea, cine erau oamenii aceia, de ce mama se purta de parcă îi cunoștea. De ce părea că-i păsa de fetele și băieții din revista aceea așa cum îmi păsa de Cousteau și Calypso?

— Te rog să nu-i spui lui Jacob, a zis ea. Știi ce-o să facă dacă o găsește.

Aveam o idee exactă despre ce va face tata cu revista dacă afla – mai ales dacă știa că era importantă pentru mama. Exista un motiv pentru care revistele mele preferate stăteau sub pat. Am promis nu fiindcă voiam s-o protejez pe mama de tata, ci deoarece încă n-o terminasem de citit.

Mama a răsfoit din nou paginile, apoi a întors revista și a împins-o spre mine.

— Uită-te. Vezi puloverul roz? Am avut și eu unul la fel. Îl purtam atât de mult, încât mama spunea că aș fi dormit în el dacă m-ar fi lăsat. Și acesta.

A întors revista cu coperta în sus.

— Mama voia să mi-l cumpere când am mers să luăm haine pentru școală.

Îmi era greu să mi-o imaginez pe mama ca pe una dintre fetele din revistă, purtând hainele acelea, mergând la cumpărături, la școală.

— De unde o ai? i-am întors eu întrebarea.

— E… o poveste lungă.

A strâns buzele așa cum făcea când tata îi punea o întrebare la care nu voia să răspundă, cum ar fi de ce lăsase focul să se stingă sau de ce era cămașa lui preferată încă murdară, deși ea spunea că o spălase, de ce nu cususe găurile din ciorapi, de ce nu adusese apă și lemne de foc sau când avea să învețe să facă niște biscuiți ca lumea.

— Atunci, ar fi bine să începi.

Am privit-o fix în ochi, așa cum făcea tata, sugerându-i că nu acceptam tăcerea ei în loc de răspuns. Avea să fie interesant. Mama nu spunea niciodată povești.

Și-a întors privirea și și-a mușcat buza. În cele din urmă, a oftat.

— Aveam cincisprezece ani când tatăl tău mi-a zis că urma să am un copil, a început ea. Voia să fac scutecele și hainele pentru copil de care aveai nevoie din păturile și draperiile existente în cabană. Dar nu știam să cos.

A zâmbit ca pentru sine, de parcă era nostim faptul că nu știa să coasă. Sau ca și cum inventa povestea.

— Am reușit să tai o pătură, ca să fac scutece cu unul dintre cuțitele lui, însă nu puteam să-ți croiesc hăinuțe fără foarfecă, ace sau ață. Și mai aveam nevoie de agrafe pentru scutece, ca să le prind. Tatăl tău a ieșit valvârtej – știi cum e el. A plecat mult timp. Când s-a întors, a zis că vom merge la cumpărături. A fost prima dată când am plecat din mlaștină – de când m-a adus aici, așa că eram foarte încântată. Am fost într-un magazin mare care se chema Kmart, unde se vindeau haine pentru bebeluși, și a cumpărat tot ce aveam nevoie. Când eram la rând la casă, am văzut revista asta. Știam că tatăl tău n-o să mă lase s-o iau, așa că, atunci când nu se uita, am făcut-o sul și am ascuns-o sub cămașă. Odată reveniți la cabană, am ascuns-o în dulap în timp ce el despacheta lucrurile cumpărate. De atunci a rămas acolo.

Mama clătina din cap de parcă nu-i venea să creadă că a fost vreodată atât de curajoasă. Dacă n-ar fi fost revista pe masă între noi, n-aș fi crezut-o. Mi-o imaginam mergând la dulap de câte ori tata și cu mine eram plecați, cum scotea revista din ascunzătoare, o ducea pe masa din bucătărie sau afară pe veranda din spate într-o zi însorită, citind articolele și uitându-se la poze, deși ar fi trebuit să gătească și să se ocupe de curățenie. Era greu de crezut că făcea asta dinainte să mă nasc fără s-o prindă tata. Că revista era de-o seamă cu mine.

O idee a început să-mi prindă contur în minte. M-am uitat la data revistei de pe copertă. Dacă mama a luat-o când era gravidă cu mine și când am găsit-o aveam aproape doisprezece ani, atunci atât avea și revista. Asta însemna că fata de pe copertă nu mai era deloc o fată, ci o femeie matură ca mama. La fel și ceilalți copii.

Recunosc că am fost dezamăgită. Îmi plăcea mai mult când băieții și fetele erau de-o seamă cu mine. Înțelegeam conceptul de date și ani, desigur, și de ce evenimentele importante aveau un an asociat pentru ca oamenii să știe care s-a întâmplat primul și care după aceea. Dar nu mă gândisem niciodată la numărul anului în care m-am născut sau ce an era când am

descoperit revista în dulap. Mama ținea evidența săptămânilor și a lunilor într-un calendar pe care-l desenase cu cărbune pe peretele din bucătărie, însă mai mult mă interesase cum avea să fie vremea într-o zi sau anotimp anume.

Îmi dădeam seama că și numărul anilor era important. Am scăzut anul notat pe *National Geographic* din anul în care eram și m-am simțit ca atunci când m-a lovit tata în stomac. Revistele *National Geographic* aveau *cincizeci de ani.* Mult mai vechi decât revista ’*Teen.* Mai în vârstă ca mama. Chiar și decât tata.

Frații și surorile mele Yanomami nu erau copii, ci bărbați și femei în vârstă. Băiatul cu șirul dublu de puncte tatuate pe obraji, a cărui poză i-am arătat-o tatei, ca să-mi facă și mie la fel, nu era deloc un băiat, ci un om bătrân ca tata. Cousteau – adevăratul Jacques-Yves Cousteau – era un bărbat matur în pozele din reviste, ceea ce însemna că în prezent trebuia să fie foarte bătrân. Poate chiar murise.

M-am uitat la mama, așezată la masă în fața mea, zâmbind ca și cum se bucura că descoperisem revista și o puteam citi împreună, deși n-aveam în gând decât cuvântul *mincinoasă.* Aveam încredere în revistele acelea. Precum și în mama. Ea știa că erau vechi de cincizeci de ani, însă m-a lăsat să cred că tot ce scria acolo se întâmpla în prezent, că totul era actual și adevărat.

Televizorul color, încheietoarea Velero și vaccinul pentru poliomielită nu erau invenții recente. Sovieticii nu trimiseseră de curând cățelușa Laika pe o orbită cu naveta spațială *Sputnik* 2, prima ființă vie în spațiu. Descoperirile uimitoare ale lui Cousteau erau făcute de cincizeci de ani. De ce mi-a făcut ea așa ceva? De ce m-a mințit? Ce altceva nu-mi spunea?

Am luat revista de pe masă, am făcut-o sul și am pus-o în buzunarul de la spate. După chestia asta, n-o mai primea înapoi.

Afară s-a auzit un zgomot. Părea să fie fierăstrăul tatei, numai că era aproape întuneric, iar tata nu tăia lemne de foc noaptea. Am alergat la fereastră. O luminiță galbenă venea spre noi dinspre liziera pădurii. Părea să fie o stea galbenă, numai că se mișca și era aproape de pământ.

Mama s-a apropiat de fereastră și a stat lângă mine. Zgomotul s-a auzit mai tare. Ea a făcut mâinile căuș și le-a lipit de geam.

— E un snowmobil, a zis ea când s-a întors, în sfârșit, de la fereastră, cu vocea plină de uimire. Vine cineva.

21.

Rambo nu mai latră, dar o dată a fost de ajuns. Riscul meu a meritat. Nu doar că l-am ajuns pe tata, însă lătratul dovedește că Regele mlaștinii nu se află prea departe. Imaginați-vă porțiunea de drum de vreo patru sute de metri dintre locul unde a început urma lăsată de el și drumul forestier pe care alerg eu ca baza unui triunghi isoscel. Casa mea e în vârf, iar drumurile pe care mergem tata și cu mine sunt laturile. Cu cât ne apropiem mai mult de casă, cu atât se vor uni mai repede.

Aș putea stabili cu exactitate poziția dacă ar lătra Rambo a doua oară, dar sunt surprinsă și că a lătrat o dată. Bănuiesc că pantalonii pe care i-a furat tata de la bărbatul ucis la cabană n-aveau și curea. În perioada dinainte de a pleca eu din mlaștină, tata folosea cureaua ca botniță pentru câinele meu când mergeam la vânătoare, fiindcă nu voia să latre cumva, sau când Rambo era în magazia cu lemne și tata se sătura să-l asculte scheunând că voia afară. Uneori îi punea botniță fără vreun motiv și i-o lăsa mai mult decât credeam că era nevoie. Am citit că unul dintre semnele că un om poate deveni terorist sau criminal în serie la maturitate e că în copilărie era crud cu animalele. Nu sunt sigură ce înseamnă dacă e crud și ca adult.

Îmi protejez ochii de ploaie și scrutez creasta dealului, așteptându-mă cumva să văd capul tatei ivindu-se în vârf dintr-o clipă în alta. Ies de pe drum și intru printre copaci. Acele ude de pin estompează sunetul pașilor. Îmi scutur apa din păr și iau pușca de pe umăr, apoi îndrept țeava cu vârful în jos, ca s-o pot ridica la primul semn că ceva nu e în regulă. Coasta e abruptă. Urc cât de repede și de silențios pot. În mod normal, aș folosi arbuștii ca să mă țin, însă acele de pin sunt ascuțite și nu pot să risc: sunetul pe care l-ar scoate o creangă ruptă m-ar da de gol.

Mă apropii de vârf și mă târăsc pe burtă restul drumului, ajutându-mă de picioare și coate așa cum m-a învățat tata. Desfac suportul carabinei Ruger și mă uit prin lunetă.

Nimic.

Privesc spre nord și sud, apoi verific cealaltă parte a râpei pentru a detecta vreo mișcare, de fapt, cea care dă un om de gol. Dacă fugi de cineva prin pădure, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să te pui la pământ cât mai repede posibil și să rămâi nemișcat. Mă uit la fiecare ascunzătoare posibilă încă o dată, în cazul în care tata l-a făcut pe Rambo să latre, ca să mă scoată la lumină, pe urmă rabatez suportul puștii și cobor culmea, după aceea încep s-o urc pe următoarea.

Repet manevra de încă două ori înainte să ajung în vârful celei de-a patra culmi și simt că-mi vine să aplaud. La poalele pantei, la nici treizeci de metri sub mine și cincizeci de metri spre sud, mergând întins prin mijlocul pârâului care în mod normal nu i-ar ajunge nici până la gleznă, dar care acum îi vine până la genunchi, e tata.

Tata.

L-am găsit. L-am întrecut în viteză. L-am întrecut în toate felurile.

Îmi așez pușca pe suport pentru ultima dată și-l urmăresc prin lunetă. Desigur, pare mai îmbătrânit decât îl țin minte. Și mai slab. Hainele mortului îi sunt largi. Are părul și barba încărunțite, iar pielea îi e uscată și zbârcită. Nu văd niciun tatuaj nou de închisoare. În poza pe care poliția a distribuit-o, tata arată la fel de nepieptănat și cu ochi sălbatici ca asasinul în serie Charles Manson, Credeam că au ales cea mai înspăimântătoare poză pe care au găsit-o ca să se vadă clar că tata e periculos. În realitate, arată și mai rău: cu obrajii scofâlciți că ai unui cadavru, cu ochii atât de înfundați în orbite, încât seamănă cu *wendigo* din poveștile lui din colibă. Văzându-l pentru prima dată ca adult, îmi dau seama exact cât de dezechilibrat arată. Presupun că mama așa l-a văzut întotdeauna.

Tata îmi ține câinele strâns, cu capătul tăiat al lesei înfășurat de câteva ori pe mâna stângă. În mâna dreaptă are un pistol Glock. Bănuiesc că arma celuilalt paznic este ascunsă sub haină sau în buzunarul de la spate al pantalonilor. Rambo pășește cu ușurință pe lângă el pe malul râului. Nu e prima oară când mă mir cât de ușor se deplasează pe trei picioare. Veterinara care l-a făcut bine după accidentul cu ursul mi-a spus că mulți vânători ar fi împușcat un câine rănit atât de grav. Am dedus din asta că, dacă nu-mi permiteam operația, ea avea să înțeleagă. Majoritatea celor care locuiesc în Upper Peninsula se chinuie și așa să-și întrețină familia, darămite să plătească o operație scumpă pentru un animal, oricât de mult și-ar dori. Mi-am dat seama că veterinara s-a bucurat când i-am zis că mai degrabă renunțam să vânez urși decât la câine.

Îl urmăresc pe tata prin lunetă în timp ce vine spre mine fără să știe. Când eram copil îmi imaginam cum ar fi să-l ucid – nu pentru că voiam, ci fiindcă îmi sugerase ideea asta odată ce schimbase regulile jocului nostru de-a urmărirea. Mă uitam mult timp la el după ce-l găseam, gândindu-mă cum ar fi fost să-l împușc pe el în loc să trag în copac. Cum m-aș fi simțit dacă îl omoram pe tata. Ce ar fi spus mama când afla că ea devenise capul familiei.

Privindu-l cum se apropie, mă gândesc din nou la cum ar fi să-l omor. De la distanța și din unghiul ăsta, l-aș putea nimeri cu ușurință. I-aș putea trage un glonț în inimă sau în cap, iar jocul s-ar termina fără ca el să-și dea seama că eu am câștigat. L-aș putea împușca în burtă. Să-l fac să sângereze încet și dureros ca răzbunare pentru ce i-a făcut mamei. L-aș putea împușca în umăr sau în genunchi. Să-l rănesc suficient cât să nu plece nicăieri decât pe o targă. Să merg acasă, să sun la poliție de îndată ce prind semnal și să le indic de unde să-l ia.

Atâtea opțiuni.

Când eram la cabană, tata și cu mine aveam un joc în care el ascundea într-o mână un obiect mic, despre care știa că-mi plăcea – o bucată de cuarț alb și neted sau un ou de măcăleandru – și eu trebuia să aleg în ce mână era. Dacă ghiceam, păstram obiectul. Dacă nu, tata arunca râvnita comoară la groapa de gunoi. Îmi amintesc că încercam din răsputeri să ghicesc. Dacă tata ținuse comoara în mâna dreaptă ultima dată când jucasem însemna cumva că data viitoare avea s-o țină în stânga? Sau în mâna dreaptă din nou, ca să mă păcălească? Poate de mai multe ori? Nu-mi dădeam seama că rațiunea și logica n-aveau nimic de-a face cu rezultatul. Indiferent ce mână alegeam, șansele să ghicesc corect rămâneau aceleași.

Acum e diferit. De data asta nu există alegere greșită. Ridic piedica de siguranță. Pun degetul pe trăgaci și-mi țin răsuflarea, apoi număr până la zece.

Și trag.

*

Am fost îngrozită prima dată când l-am împușcat pe tata. Sunt șocată și acum că m-a lăsat s-o fac. Încerc să-mi imaginez cum îi pun o armă în mână lui Iris, care are zece ani, spunându-i s-o îndrepte spre mine și să apese trăgaciul – și oh, da, ai grijă să ratezi –, însă, pur și simplu, nu pot. Nici cu Mari nu cred că aș face vreodată așa ceva, oricât de bine s-ar dovedi că știe să tragă. E o nebunie aproape sinucigașă. Și totuși, exact asta a făcut tatăl meu.

S-a întâmplat în vara în care aveam zece ani. Nu ne-am jucat de-a urmărirea în iarna aceea, pentru că, după ce s-a așezat zăpada, ar fi fost prea ușor să-i iau urma tatei, și nu ne-am jucat nici cât a fost toamna târzie sau la începutul primăverii, după ce au căzut frunzele sau înainte să înmugurească pădurea, din același motiv. Doar când frunzișul era dens și verde era o adevărată provocare să urmărești pe cineva, spunea tata. Aceasta este și perioada din an în care gângăniile sunt cel mai groaznice. E de admirat autocontrolul de care a dat dovadă tata: să stea ore întregi în mlaștină în timp

ce mă aștepta să-l găsesc, cu insectele bâzâind și mușcându-l, dar el a rezistat tentației de a le plesni sau de a tresări măcar.

Mi-a explicat noile reguli ale jocului la micul dejun. După ce-l găseam, aveam două opțiuni. Puteam să trag în copacul după care se ascundea, lângă el sau deasupra capului său, sau să trag în pământ la picioarele lui.

Dacă nu-l găseam – sau, mai rău, dacă-mi era prea frică să trag când îl găseam trebuia să renunț la ceva care era valoros pentru mine. Aveam să începem cu revista *National Geographic,* cu pozele cu vikingi, pe care o ascunsesem sub pat. Nu știu de unde știa tata că era acolo.

M-a luat în canoe până pe o culme unde nu mai fusesem. Eram legată la ochi, ca să-mi fie greu să-mi dau seama cât de departe eram sau cât timp trecuse și ca să nu văd direcția în care o lua după ce ajungeam acolo. M-am gândit mult la cele două opțiuni. Era mai ușor și mai sigur să trag în pământ decât în copac, fiindcă glonțul se înfigea în sol și erau mai puține șanse să ricoșeze și să ne rănească. De asemenea, dacă ratam și-l nimeream, dacă-l împușcam în picior sau în laba piciorului, ar fi fost mai puțin traumatizant decât să-l împușc în piept sau în cap.

Dar dacă trăgeam în pământ, era o alegere lașă, și nu eram lașă.

— Stai aici, a zis tata când canoea s-a oprit în mal. Numără până la o mie, pe urmă poți să-ți scoți legătura de la ochi.

Canoea s-a legănat când a coborât. Am auzit apa plescăind când a mers până la mal, un foșnet când a înaintat prin vegetație – arorut și papură, probabil –, apoi nimic. N-auzeam decât vântul suflând printre pinii care, după cum îmi spunea nasul, creșteau pe culme, și sunetul frunzelor de plop lovindu-se una de alta în bătaia vântului. Apa era liniștită, iar soarele ardea deasupra capului. Lumina părea puțin mai caldă pe partea dreaptă decât pe stânga, ceea ce însemna că eram cu fața spre nord. Nu eram sigură cum avea să mă ajute lucrul ăsta, însă era bine să știu. Pușca Remington îmi stătea grea pe genunchi. Pe sub legătura de la ochi începeam să transpir.

Deodată, mi-am dat seama că fusesem atât de ocupată să adun indicii despre împrejurimi, încât uitasem să număr. Am decis să încep de la cinci sute, ca să recuperez timpul pierdut. Întrebarea era dacă tata se aștepta să număr chiar până la o mie, așa cum mă instruise, sau să-mi scot legătura înainte să termin de numărat și să încep să-l caut? Era greu de știut. De cele mai multe ori, făceam exact așa cum îmi zicea tata, deoarece se termina întotdeauna cu o pedeapsă dacă n-ascultam. Dar de data asta era diferit. Scopul urmăririi era să învăț să-l întrec. Viclenia și șiretlicurile făceau parte din joc.

Mi-am scos legătura și mi-am legat-o pe frunte, ca să nu-mi vină transpirația în ochi, pe urmă am coborât din canoe. Urma tatei era ușor de găsit. Vedeam bine pe unde pășise pe trestiile de papură – nu arorut cum credeam eu – și urcase pe mal. Acele de pin călcate prin luminișul pe unde trecuse înainte să dispară printre ferigile de pe cealaltă parte erau și ele vizibile. Am presupus că-i puteam lua urma atât de ușor deoarece începusem să mă pricep foarte bine. Privind retrospectiv, sunt sigură că a lăsat o urmă ușoară în ziua aceea, fiindcă voia ca jocul să ajungă la final: trebuia să fie sigur că-l găseam.

Aproape am pierdut urma în vârful culmii, unde pașii se opreau în dreptul unei pietre netede. Apoi am văzut o grămăjoară de nisip acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Am luat urma pe cealaltă parte și am înaintat până pe marginea unei stânci micuțe. Ferigile îndoite și pietrele desprinse îmi arătau pe unde coborâse tata. M-am uitat la urmele de pași prin luneta puștii și l-am găsit pe tata stând pe vine de cealaltă parte a unui mesteacăn la treizeci de metri în față. Copacul era gros. Cu toate acestea, îi vedeam umerii ieșind pe după trunchi.

Am zâmbit. Zeii îmi zâmbeau în ziua aceea. Nu doar că-l găsisem pe tata, dar condițiile erau aproape perfecte ca să trag. Eram pe un teren mai înalt. Nu bătea vântul. Aveam soarele în spate și, cu toate că tata îmi zărea silueta în lumina soarelui dacă ieșea de după copac și se întorcea să ridice privirea, asta însemna că-l vedeam bine când trăgeam, reducând șansele de a rata.

M-am ascuns după un pin roșcat și am ținut pușca aproape, gândindu-mă la următoarea mișcare. Pușca era aproape la fel de înaltă ca mine. M-am aruncat pe burtă și am împins arma în față până am ajuns într-o poziție mai bună ca să trag de sub tufiș. Am lipit pușca de umăr și m-am uitat prin lunetă. Tata nu se mișcase.

Am pus degetul pe trăgaci. Mi s-a strâns stomacul. Mi-am imaginat pocnetul împușcăturii și capul tatei tresărind de uimire, îl vedeam ieșind de după copac și urcând dealul, ca să mă mângâie pe cap și să mă felicite pentru că nimerisem. Sau poate avea să privească șocat în jos la umărul înroșit și să urce dealul în fugă ca un rinocer rănit. Îmi tremurau mâinile. Nu înțelegeam de ce trebuia să-l împușc. De ce schimbase tata regulile jocului. Și mai ales de ce luase ceva distractiv și-l transformase într-un lucru înspăimântător și periculos. Îmi doream ca lucrurile să rămână neschimbate.

Și atunci, cu gândul acesta în minte, am înțeles. Lucrurile trebuiau să se schimbe pentru că eu mă schimbam. Creșteam. Asta era inițierea mea, șansa mea să dovedesc că eram vrednică să fiu membră a tribului nostru. Pentru un bărbat

Yanomami, curajul era prețuit mai mult decât orice. De asta se luptau mereu cu alte triburi și-și furau femeile unii altora, de aceea se luptau până la moarte, deși erau străpunși de săgeți, în loc să renunțe și să fie etichetați ca lași. Conform revistelor *National Geographic,* aproape jumătate dintre bărbații Yanomami omorâseră un bărbat.

Am lipit pușca mai aproape de umăr. Mâinile nu-mi mai tremurau. E imposibil de descris amestecul de groază și încântare pe care l-am simțit când am apăsat trăgaciul. Îmi imaginez că așa se simte o persoană care sare din avion sau se aruncă de pe o stâncă, ori cum se simte un chirurg după ce face prima tăietură. Nu mai eram o fetiță care-și iubea și admira tatăl și care spera ca într-o zi să fie ca el. Eram egala lui.

După aceea, abia așteptam să am ocazia să trag din nou în el.

*

Pocnetul împușcăturii și trosnetul crengii de deasupra capului tatei sunt aproape simultane. Creanga cade în pârâu chiar deasupra lui. Exact acolo unde voiam să cadă. Aceeași manevră care a încheiat ultimul nostru joc de urmărire și vânătoare.

Tata încremenește. Ridică ochii spre locul de unde s-a auzit împușcătura, cu gura căscată, de parcă nu-i vine să creadă că l-am învins din nou, darămite în exact același fel. Zâmbesc când clatină din cap și ridică brațele în lateral în semn de predare. Lesa lui Rambo e înfășurată pe mâna lui stângă. Pistolul îi atârnă în mâna dreaptă.

Rămân cu degetul pe trăgaci. Doar pentru că un om arată de parcă e învins nu înseamnă că e gata să se predea. Mai ales când acel om e atât de viclean și manipulator ca tata.

— Jacob!

Numele pare străin pe limba mea.

— *Bangii-Agawaateyaa!*

Mă cutremur, însă nu din pricina ploii. *Bangii-Agawaateyaa.* Umbră Micuță. Numele pe care mi l-a dat în copilărie și pe care nu l-am mai auzit de atunci. Nici măcar nu pot descrie cum mă fac să mă simt cuvintele care ies din gura tatei după atâția ani. Toată mânia, ura și resentimentele pe care le păstrez în suflet de peste un deceniu se evaporă ca gheața pe plită. Simt că o parte din mine de care nici n-am conștientizat că e frântă se întregește la loc. Amintirile mă copleșesc: cum m-a învățat tata să urmăresc, să vânez, să merg cu tălpicii de zăpadă, să înot. Cum să-mi ascut cuțitul și să jupoi un iepure, cum să-mi închei nasturii la cămașă și să-mi leg șireturile. M-a învățat numele păsărilor, insectelor, plantelor, animalelor. Mi-a împărtășit nenumăratele secrete ale mlaștinii: câteva ouă de

broască plutind pe apa nemișcată sub o creangă plecată, o vizuină de vulpe îngropată în nisip pe o coastă de deal.

Tot ce știu despre mlaștină și merită știut am învățat de la acest om.

Strâng pușca mai tare.

— Aruncă armele!

Tata se uită multă vreme la mine înainte să arunce pistolul în tufișuri. Scoate un cuțit de vânătoare din cizma dreaptă și-l aruncă în același loc.

— Încet, spun eu când duce mâna la spate să scoată al doilea pistol.

Dacă aș fi în locul lui și el în al meu, acesta e momentul în care aș acționa. Aș scoate arma, aș lipi-o de capul lui Rambo și m-aș folosi de slăbiciunea adversarului pentru câine, ca să-l dezarmez.

Tata scoate încet pistolul de la spate așa cum i-am zis. Ridică brațul ca și cum ar vrea să-l arunce, dar în loc să dea drumul armei când brațul e perfect întins, se lasă într-un genunchi și trage.

Nu în Rambo.

Spre mine.

Glonțul mă nimerește în umăr. Preț de o clipă, nu simt decât șocul. *A tras în mine.* Intenționat, fără să se gândească la consecințe, doar să mă pună la pământ.

Nu l-am învins. Nu mi-am salvat familia. N-am câștigat, pentru că tata a schimbat din nou regulile jocului.

Apoi umărul îmi explodează. Cineva a băgat în mine o dinamită și a aruncat-o în aer. M-a lovit o bâtă de baseball și m-a ars cu fierul roșu. M-a călcat autobuzul. Duc mâna la rană, cad la pământ și mă zvârcolesc în timp ce durerea mă copleșește în valuri. Sângele țâșnește printre degete. „Ia pistolul, îmi îndeamnă creierul mâinile. Împușcă-l așa cum te-a împușcat el”. Mâinile mele nu răspund.

Tata urcă pe culme și stă lângă mine, privindu-mă de sus. Pistolul e îndreptat spre pieptul meu.

Mă gândesc la cât de incredibil de proastă am fost. Cum am crezut că este strategic să împușc creanga în loc să-l împușc pe el. Cât de tragice vor fi acum consecințele deciziei mele greșite. Cum adevărul este că n-am *vrut* să-l omor pe tata. Că-l iubesc, deși el nu mă iubește. Cum s-a folosit de iubirea asta împotriva mea.

Îmi țin răsuflarea în timp ce aștept să mă omoare. Se uită multă vreme la mine, apoi bagă pistolul în spatele pantalonilor și dă cu piciorul în carabina Ruger, aruncând-o în cealaltă parte a culmii. Mă întoarce pe spate și caută pistolul Magnum. Nu știu de unde știe că-l aveam, însă știe. Scoate o pereche de

cătușe din buzunarul de la spate – fără îndoială, aceleași pe care le purta când a evadat din închisoare – și-mi trage mâinile în față, în ciuda umărului rănit, apoi îmi pune cătușele. Tremur din tot corpul din pricina efortului de a nu țipa.

Face un pas în spate, răsuflând cu greu.

— Și așa învingi pe cineva la vânat și urmărit, rostește el teatral, privindu-mă cu un zâmbet triumfător.

22.

Cabana

La începutul toamnei, Vikingul se întoarse din nou acasă, încărcat cu prăzi și aducând prizonieri cu el. Printre ei se afla și un preot creștin, unul dintre cei care condamnau zeii nordului. În temnițele adânci din piatră din castel, tânărul preot creștin fu întemnițat, cu mâinile și picioarele legate cu fâșii din coajă de copac.

Soția Vikingului îl credea la fel de frumos ca Baldur, iar nefericirea lui îi stârni mila; dar Helga spuse că trebuia să fie legat cu frânghii de călcâie și legat apoi de coada animalelor sălbatice.

— Aș pune câinii pe el, zise ea, să-l alerge prin mlaștină și peste câmpie. Ura! acesta ar fi un adevărat spectacol pentru zei și mai bun de dus la bun sfârșit.

Însă Vikingul nu voia să lase tânărul preot creștin să moară așa, mai ales că-i displăcuia și se împotrivea zeilor înalți. Așadar, se hotărî să-l ofere ca ofrandă pe piatra de sacrificiu din crâng. Pentru prima dată, un om avea să fie jertfit acolo.

Helga se rugă să-i dea voie să stropească oamenii adunați acolo cu sângele preotului. Își ascuți cuțitul lucios; și când unul dintre câinii mari și sălbatici, care alergau în număr mare prin castelul Vikingului, sări spre ea, îi înfipse cuțitul într-o parte, doar ca să-i verifice ascuțișul, cum spunea ea.

Fata Regelui mlaștinii,
de Hans Christian Andersen

— Vine cineva, a zis mama din nou când stăteam amândouă la fereastra bucătăriei, ca și cum nu credeam cuvintele ei dacă nu le spunea de două ori.

Eram surprinsă la rândul meu. Tata era mereu grijuliu să n-atragă atenția asupra cabanei; tăia lemne de foc la capătul de jos al culmii, pentru a nu se auzi sunetul fierăstrăului; trăgea cu pușca doar când era necesar, ca să obțină vânatul de care aveam nevoie; nu pleca niciodată din mlaștină, în scopul de a reface proviziile, chiar dacă rămâneam fără lucruri pe care ar fi fost bine să le avem; ne-am ascuns de familia aceea, ca să n-o

atragem din greșeală până la cabană; făcea exerciții cu mine și mama, pentru a ști ce aveam de făcut în cazul în care venea cineva pe culme. Era greu de crezut că după toate astea cineva chiar venise.

Mi-am lipit nasul de geam și m-am uitat la farurile snowmobilului răzbătând către noi. Era prea întuneric ca să disting detaliile, dar știam cum arăta un snowmobil. Sau, mai bine zis, cum arăta un snowmobil în urmă cu cincizeci de ani. Încă mă chinuiam să înțeleg enormitatea înșelătoriei mamei.

Ea a dat din cap încet, de parcă se trezea dintr-un somn lung. A tras draperiile la loc și m-a apucat de mână.

— Repede. Trebuie să ne ascundem.

„Unde să ne ascundem?", am vrut eu să întreb. Știam că asta voia tata. Mai știam și ce avea să ne facă dacă nu-i urmam instrucțiunile, însă era prea târziu să fugim în mlaștină și să ne rostogolim în mocirlă, ca să ne deghizăm, chiar dacă mlaștina n-ar fi fost înghețată. Oricine venise cu snowmobilul văzuse deja cabana. Se îndreptase direct spre noi. În sobă era aprins focul, ieșea fum pe horn, erau lemne în magazie, urme de pași în zăpadă. Hainele noastre atârnau în cui lângă ușă, vasele erau pe masă, tocana de iepure fierbea pe plită. Și Rambo?

Rambo.

Mi-am luat haina și am alergat la magazie. Rambo scâncea și trăgea atât de tare de lanț, încât mă temeam să nu se sugrume. I-am desfăcut zgarda și l-am lăsat liber, apoi m-am ghemuit între un șir de lemne de foc și peretele magaziei, ca să mă uit printre scânduri. Sunetul motorului s-a schimbat când snowmobilul a început să urce culmea. Câteva clipe mai târziu, a trecut prin fața ochilor mei, ridicând un nor de zăpadă și fum de eșapament. Am alergat în cealaltă parte a magaziei și m-am urcat în vârful mormanului de lemne, pe urmă m-am ghemuit cu cuțitul pregătit, așa cum mă învățase tata. Snowmobilul s-a oprit chiar sub mine. Zgomotul era atât de puternic, încât mi-au țiuit urechile mult după ce conducătorul vehiculului a oprit motorul.

— Hei, băiete!

Bărbatul a fluierat și a bătut cu palma în picior în timp ce Rambo lătra și alerga în cerc. Nu-i vedeam fața, deoarece avea o cască de genul celei pe care o purtau scafandrii – sau, mai bine zis, o cască așa cum purtau *cândva* –, dar mi-am dat seama că era un bărbat după voce.

— Vino aici, băiete! Vino! E în regulă. Nu-ți fac nimic.

Rambo a încetat să latre și a alergat spre el, dând din coadă și punând botul pe genunchiul bărbatului. Acesta și-a scos mănușa și l-a scărpinat după ureche. Mă întrebam de unde știa că era un câine căruia îi plăcea să fie scărpinat.

— Bun băiat! Ce câine cuminte ești! Da, ești. Da, ești.

N-auzisem niciodată pe cineva vorbind atât de mult cu un câine.

Bărbatul l-a dat pe Rambo la o parte și a coborât de pe snowmobil. Purta pantaloni groși și negri și o geacă de aceeași culoare, cu o dungă pe mâneci într-o nuanță de verde pe care n-o mai văzusem. Snowmobilul avea aceeași dungă colorată pe o parte, pe care scria „Arctic Cat" cu litere albe. Și-a scos casca și a lăsat-o pe banchetă. Avea părul blond ca mama și o barbă mare și stufoasă ca un viking. Era mai înalt ca tata și mai tânăr. Hainele lui foșneau precum frunzele uscate când mergea. Nu credeam că erau bune pentru vânătoare, însă păreau călduroase.

A urcat treptele verandei și a ciocănit în ușă.

— Hei! E cineva acasă? Hei!

A zăbovit câteva clipe, apoi a ciocănit din nou în ușă. Nu eram sigură ce aștepta.

Ușa de la cabană s-a deschis și a ieșit mama. Nu-i întrezăream expresia feței, pentru că avea lumina în spate. Vedeam doar cum îi tremurau mâinile.

— Iertați-mă că vă deranjez, a spus bărbatul, aș putea să folosesc telefonul dumneavoastră? M-am rătăcit de grupul meu și am pierdut cărarea.

— Telefonul nostru, a zis mama încet.

— Dacă nu vă deranjează. Mi s-a descărcat bateria de la telefonul mobil.

— Aveți telefon mobil, a chicotit mama.

Habar n-aveam de ce.

— Ah, da. Exact. Așadar, dacă l-aș putea folosi pe al dumneavoastră, ca să-mi sun prietenii și să le spun că sunt în regulă, ar fi grozav. Apropo, sunt John. John Laukkanen, a zâmbit bărbatul și a întins mâna.

Mama a scos un sunet de parcă se îneca, apoi a apucat mâna bărbatului ca un om care se agață de colacul de salvare. A ținut-o mult timp după ce mâinile lor nu s-au mai mișcat în sus și în jos.

— Știu cine ești, a zis ea, s-a uitat în jur, pe urmă l-a tras repede înăuntru.

*

M-am uitat îndelung la cabană după ce s-a închis ușa. Alte minciuni. Alte șiretlicuri. Alte înșelătorii. Mama îl cunoștea pe omul acela. A venit s-o vadă când tata era plecat. Nu știam ce făceau ei în cabana noastră, însă intuiam că nu era în regulă. Am băgat cuțitul în teacă și am coborât de pe mormanul de lemne. Snowmobilul stătea în curte ca un urs mare și negru. Voiam să-i trag una și să-l gonesc. Să strig după tata să vină cu

pușca și să-l împuște. Am pășit în vârful picioarelor pe veranda din spate și am privit printr-o despicătură a perdelelor. Mama și bărbatul acela stăteau în mijlocul bucătăriei. Ea vorbea și dădea din mâini. N-auzeam ce spunea. Părea speriată și emoționată. Se tot uita spre ușă ca și cum îi era frică să nu intre tata deodată. Îmi doream să vină.

Bărbatul arăta speriat. Mama a continuat să vorbească și să gesticuleze până când, într-un final, el a încuviințat din cap. Încet, ca și cum nu voia să facă ce-l ruga mama, dar trebuia, așa cum am făcut când mi-a cerut tata s-o ajut pe mama cu dulceața. Mama a râs, s-a ridicat în vârful picioarelor și l-a cuprins cu brațele de gât, apoi l-a sărutat pe obraz. Bărbatul s-a înroșit. Mama a pus capul pe umărul lui. I se zguduiau umerii. Nu-mi dădeam seama dacă plângea sau râdea. După o clipă, bărbatul a cuprins-o cu brațele, a mângâiat-o pe spate și a strâns-o la piept.

M-am lăsat pe vine în zăpadă. Îmi ardeau și mie obrajii. Știam ce însemna un sărut: că iubeai persoana pe care o sărutai. De asta mama nu-l săruta niciodată pe tata. Nu-mi venea să cred că mama îl săruta pe bărbatul acela, un străin, după ce l-a adus în casă în timp ce tata era plecat. Știam ce le-ar fi făcut tata dacă ar fi fost acolo. Am scos cuțitul. M-am furișat încet pe verandă și am trântit ușa de perete.

— Helena! a strigat mama.

Ea și bărbatul acela s-au desprins din îmbrățișare când aerul rece a dat năvală în cabană.

— Credeam că era… Nu contează. Grăbește-te! Închide ușa.

Am lăsat ușa deschisă, intenționat.

— Trebuie să pleci, i-am spus eu bărbatului pe un ton aspru. Acum.

Am făcut o mișcare cu cuțitul, vrând să arăt că vorbeam serios. Aveam să-l folosesc la nevoie.

Bărbatul s-a dat în spate cu mâinile ridicate.

— Hei. Ușurel. Pune cuțitul jos. E în regulă. Nu-ți fac niciun rău.

Îmi vorbea de parcă eram Rambo.

Mi-am luat o mină sumbră ca tata și am făcut un pas mai aproape.

— Trebuie să pleci. *Acum*. Înainte să se întoarcă tata.

Mama s-a făcut albă la față când am pomenit de tata, așa cum era și firesc. Nu știu ce fusese în mintea ei când l-a adus pe omul acela în cabana noastră, cum credea că aveau să se sfârșească toate.

S-a prăbușit pe un scaun.

— Helena, te rog. Nu înțelegi. Omul acesta e prietenul nostru.

— Prietenul nostru? Prietenul *nostru*? Te-am văzut când l-ai sărutat. *Te-am văzut.*

— Ai văzut… of, Helena. Nu, nu – doar îi mulțumeam lui John pentru că o să ne ducă de-aici. Lasă cuțitul deoparte. Trebuie să ne grăbim.

M-am uitat la ea – bucuroasă, plină de speranță, fericită, de parcă era cea mai frumoasă zi din viața ei când omul acela apăruse pe culmea noastră. Am crezut că-și pierduse mințile. Știam că nu-i plăcea să trăiască în mlaștină, dar, oare, chiar avea convingerea că putea să plece pe frigul și întunericul acela? Să se urce pe snowmobil în spatele acelui străin și să-l lase s-o ducă de-acolo fără voia tatei? Nu-mi puteam imagina nici pentru o secundă de ce credea că aș fi fost de acord cu un asemenea plan.

— Te rog, Helena. Știu că ți-e frică…

Cu siguranță, nu mi-era frică.

— … și că nu înțelegi.

Ba înțelegeam foarte bine.

— Însă trebuie să ai încredere în mine…

Să am încredere în ea? Revista din buzunarul de la spate mă ardea ca un tăciune aprins. După scena aceea, n-am mai avut niciodată încredere în mama.

— Helena, te rog. O să-ți explic tot. Dar trebuie să ne gră…

S-a oprit când pașii tatei s-au auzit pe verandă.

— Ce se întâmplă? a strigat el după ce a intrat brusc în cameră.

A înțeles imediat care era situația și a ridicat pușca, îndreptând-o când spre bărbatul acela, când spre mama, ca și cum nu se putea hotărî pe care să-l împuște mai întâi.

Bărbatul a ridicat mâinile.

— Te rog. Nu vreau să avem probleme…

— Taci! Stai jos!

Bărbatul s-a prăbușit pe unul dintre scaunele din bucătărie de parcă l-ar fi împins cineva.

— Ascultă. Nu e necesară pușca aia. Voiam doar să folosesc telefonul. M-am rătăcit. Ăăă, soția ta m-a lăsat să intru și…

— Am zis să *taci.*

Tata s-a întors în loc și l-a lovit cu patul puștii în burtă. Omului i s-a tăiat respirația și s-a rostogolit de pe scaun, gemând și ținându-se de burtă.

— Nu! a țipat mama și și-a acoperit fața cu mâinile.

Tata mi-a dat pușca.

— Dacă se mișcă, împușcă-l!

S-a dus spre mama cu intenția de a o lovi cu pumnul. Bărbatul s-a ridicat în genunchi, s-a târât spre tata și l-a apucat

de gleznă. Știam că trebuia să trag. Totuși nu voiam să apăs pe trăgaci.

— Las-o în pace! a strigat el. Știu cine ești. *Știu ce-ai făcut.*

Tata s-a oprit și s-a răsucit pe călcâie. Era un articol într-o revistă *National Geographic* care descria fața unui om ca fiind „vânătă de furie". Așa arăta tata în acel moment. Destul de furios încât să ne omoare pe toți.

A răcnit ca un urs rănit, s-a apropiat de bărbat și l-a lovit în rinichi. Acesta a strigat și a căzut cu fața în jos pe podea. Tata l-a apucat de încheietura stângă și a pus piciorul pe cotul lui, apoi i-a ridicat brațul tot mai sus la spate până când a trosnit osul. Urletul omului a umplut cabana, amestecat cu al mamei și al meu.

Tata l-a apucat de brațul rupt și l-a tras în picioare. Bărbatul a urlat din nou.

— Te rog! Nu! Oh, Doamne, nu! Oprește-te! Te rog! striga el disperat în timp ce tata îl târa prin curte spre magazia cu lemne.

Mama plângea în hohote. Îmi tremurau mâinile. Am privit în jos și mi-am dat seama că încă țineam pușca. O aveam îndreptată spre mama. Ea se uita la mine ca și cum credea că o s-o împușc. Nu i-am spus că piedica era pusă.

Tata s-a întors în cabană. Avea haina însângerată și pumnii roșii. Mi-a luat pușca din mâinile tremurânde și a încuiat-o în cămară. Am așteptat cu mama în bucătărie. Nu eram sigură ce voia să fac.

Când s-a întors, avea expresia calmă, de parcă nu se întâmplase nimic, ca și cum era o zi oarecare și nu-i rupsese brațul primului om care apăruse pe culmea noastră. Asta nu putea să însemne decât unul din două lucruri: îi dispăruse mânia, sau de-abia se punea pe treabă.

— Du-te în camera ta, Helena!

Am alergat pe scări. În spatele meu s-a auzit sunetul unui pumn izbind în carne. Mama a țipat. Am închis ușa.

*

Multă vreme după ce în cabană s-a făcut liniște, am rămas întinsă pe pat cu mâinile sub cap și m-am uitat la tavan. Amintirile mă năpădeau.

Tata și cu mine înotam în Iazul Castorilor. Mă învăța cum să plutesc pe spate. Soarele ne încălzea și apa era rece. Stăteam cu brațele întinse în lateral și cu tata lângă mine. Apa îi venea până la mijloc. Avea mâinile sub spatele meu, sprijinindu-mă, deși de-abia le simțeam. „Ridică picioarele, a spus el când au început să coboare. Ridică burta. Arcuiește spatele". Am ridicat burta și mi-am tras umerii în spate. Fața mi s-a scufundat în apă. Am scuipat apă, am început să mă scufund.

Tata m-a prins, m-a ridicat. Am încercat din nou. Mai târziu, după ce am învățat să plutesc, mi-a fost greu să-mi amintesc o vreme în care nu știam s-o fac.

Tata mă ajuta să pun momeală în cârlig, care era foarte ascuțit. Prima dată când am luat acul din cutia tatei mi s-a înfipt în deget. Mă durea, dar nu atât de tare ca atunci când mi l-a scos. După aceea, am avut grijă să țin cârligul de bucla din vârf. Cutia cu momeală era plină cu râme. Le scoteam din pământul ud din capătul de jos al culmii. Am scormonit pământul din cutie și am luat o râmă. Era udă și alunecoasă. Tata mi-a arătat cum să introduc cârligul în râmă, întâi în mijloc, apoi la cele două capete. „N-o doare, m-a asigurat el când am întrebat cum se simte râma. Râmele nu simt nimic". „Dacă e adevărat, am întrebat eu, atunci de ce se zvârcolește și se răsucește?" Tata a zâmbit. A răspuns că era bine că am început să gândesc singură și m-a mângâiat pe cap.

Tata și cu mine stăteam în colibă. Îmi povestea din nou cum a căzut în vizuina ursului. De data asta, am observat că schimba detaliile, ca să fie mai interesantă povestea. Groapa era mai adâncă, el a căzut mai departe, i-a fost mai greu să se ridice, ursul a început să se trezească atunci când tata a căzut pe spatele lui, gâtul puiului era rupt. Am înțeles că, deși era important să spui mereu adevărul, când relatai o poveste era în regulă să schimbi amănuntele, ca să fie mai interesant. Speram ca, atunci când creșteam, să fiu o povestitoare la fel de bună ca el.

M-am ridicat și am traversat camera spre fereastră, apoi m-am uitat la curtea luminată de Lună. Rambo se învârtea prin șopronul cu unelte. Snowmobilul era dedesubt. Bărbatul din magazia cu lemne era tăcut.

Îl iubisem pe tata când eram mică. Încă îl iubeam. Cousteau și Calypso spuneau că tata era un om rău. Știu că țineau la mine, însă nu puteam să cred că era adevărat.

*

Dimineață, tata a pregătit micul dejun în timp ce mama stătea în pat. Fulgii de ovăz făcuți de el erau fără gust. Îmi era greu să cred că în urmă cu o zi cel mai mult îmi făceam griji că nu mai aveam sare. Nu mă gândeam decât la trădarea mamei. Nu doar la minciuna legată de revistele *National Geographic,* ci și la felul în care-l trădase pe tata. Știam că o bătuse pentru că-l adusese pe bărbatul acela în cabană și că de asta stătea în pat. Nu-mi plăcea când tata o bătea, dar în situații cum a fost cea cu străinul din cabană meritase altoiala. Tata a zis că se numea „adulter" faptul că mama a adus alt bărbat în cabană și că atunci când o femeie Ojibwa comitea adulter, soțul ei avea dreptul s-o mutileze sau s-o omoare dacă așa credea de

cuviință. Mama nu era amerindiană, însă fiind soția tatei, trebuia să trăiască după regulile lui. Știam că merita să fie pedepsită, dar chiar și așa, mă bucuram că nu i-am spus tatei că am văzut-o sărutându-l pe omul acela.

Am curățat castroanele și cratița cu apă rece și o mână de nisip, apoi i-am dus bărbatului din magazia cu lemne o cană cu cicoare, așa cum mi-a cerut tata. Dimineața era însorită și luminoasă. Snowmobilul părea mai mare la lumina zilei. Lucios și negru, sclipea de la ninsoarea proaspăt căzută, cu parbrizul de culoarea fumului de lemne și având dunga aceea de un verde extraordinar. Nu semăna deloc cu cele din pozele din reviste. Am lăsat cana pe treapta verandei și am luat casca în mână. Era mai grea decât mă așteptam, cu un ecran de protecție curbat, sub formă de scut. În interior, căptușeala era moale și groasă. Mi-am pus casca și m-am așezat cu picioarele de-o parte și de alta, așa cum făcuse bărbatul acela, jucându-mă de-a condusul. Îmi doream pe vremuri să avem un snowmobil. În felul acesta, verificam undițele cu care pescuiam la copcă în jumătate din timpul pe care-l făceam mergând cu tălpicii de zăpadă de la o copcă la alta. L-am întrebat o dată pe tata dacă nu puteam schimba niște blănuri pentru unul. Asta a dus la o predică lungă despre faptul că obiceiurile amerindienilor erau mai bune decât invențiile albilor și că nu era mereu mai bine să mergi mai repede. Însă eu credeam că, dacă ei ar fi avut snowmobile pe vremuri, le-ar fi folosit.

M-am dat jos și am luat cana, pe urmă am traversat curtea spre magazia cu lemne. Cicoarea nu mai era aburindă. Bărbatul era legat cu cătușe de stâlpul din colț. Avea părul năclăit de sânge și fața tumefiată. Nu mai purta haină și pantaloni, doar lenjerie albă de corp, la fel cu cea pe care o îmbrăcam tata și cu mine iarna. Picioarele îi erau vârâte între bucăți de lemne și praf de rumeguș, ca să-i fie cald, deși îi vedeam degetele ieșind. Avea mâinile legate deasupra capului. Stătea cu ochii închiși și bărbia sprijinită în piept. Nu mai semăna atât de mult cu un viking.

M-am oprit în ușă. Nu eram sigură de ce. Era magazia mea, cabana mea, culmea mea. Aveam tot dreptul să fiu acolo. El era cel care n-ar fi trebuit să vină la cabană. Cred că mi-era teamă să intru deoarece nu voiam să fiu singură cu el și să comit cumva un adulter. Tata era cel care-mi ceruse să-i duc o cană cu cicoare, însă adulterul era un concept nou. Nu eram sigură cum funcționa…

— Ți-e sete?

O întrebare inutilă, dar nu știam ce altceva să spun.

Bărbatul a deschis un ochi. Celălalt era închis și umflat. Tata mi-a spus de multe ori că, dacă eram în situația de a ține captiv un om și oricât de rău l-aș fi bătut, trebuia să mă asigur întotdeauna că vedea bine cu un ochi, ca să mă vadă venind, să anticipeze ce aș putea face și să nu-mi pierd astfel avantajul psihologic. Când m-a zărit stând în cadrul ușii, bărbatul a dat să se retragă atât cât îl lăsau cătușele, așa că mi-am dat seama că tata zisese adevărul.

— Ți-am adus ceva de băut.

Am îngenuncheat în rumeguș și i-am dus cana la buze, apoi am scos un biscuit pe care-l ascunsesem în buzunarul hainei, l-am rupt în bucățele și i-am dat să mănânce. Atingerea mustăților și a răsuflării lui pe piele m-a făcut să mă înfior. Nu fusesem niciodată atât de aproape de alt bărbat în afară de tata. M-am gândit din nou la adulter și am scuturat firimiturile care-i cădeau pe piept.

Bărbatul părea să fie mai bine după ce a terminat, dar nu cu mult. O tăietură de deasupra ochiului sângera, iar partea stângă a feței era umflată și vineție, acolo unde îl lovise tata. Brațul rupt, întins deasupra capului, avea să fie o problemă. Văzusem animale murind din mai puțin de atât.

— Mama ta e bine? a întrebat el.

— E în regulă.

Nu i-am spus că brațul stâng al mamei era rupt ca al lui. „Acum fac pereche”, a spus tata în dimineața aceea când mi-a povestit cum răsucise brațul mamei la spate așa cum făcuse și cu bărbatul acela.

— Tatăl tău e nebun.

Bărbatul a întins bărbia ca să arate la magazie, la cătușe, la lipsa hainelor.

Nu mi-a plăcut când a rostit asta. Omul acela nu-l cunoștea pe tata. N-avea dreptul să spună lucruri urâte despre el.

— N-a fost o idee bună să vii, am adăugat eu cu răceală. Ar fi trebuit să ne lași în pace.

Deodată, am simțit nevoia să aflu.

— Cum ne-ai găsit?

Întrebarea n-a ieșit așa cum voiam eu. Era ca și cum credeam că ne pierdusem.

— Eram împreună cu niște prieteni cu snowmobilul și am luat-o greșit. Băuserăm, a răspuns el, de parcă asta era o explicație. Whisky. Bere. Nu mai contează. Am condus mult timp, ca să caut indicatoarele. Pe urmă am văzut fumul de la cabană. Nu știam că în cabana asta… că mama ta…

— Ce-i cu mama?

Nu-mi păsa cât de tare era rănit. Dacă spunea că venise acolo pentru că era îndrăgostit de mama, voiam să-l lovesc în

mâna ruptă.

— Că mama ta a fost aici tot timpul. Toți anii ăștia. Că tatăl tău…

S-a oprit și s-a uitat ciudat la mine.

— Doamne! Nu știi.

— Ce să știu?

— Că mama ta… tatăl tău…

— Ce-i cu mine? a întrebat tata.

Bărbatul s-a tras înapoi când umbra tatei a apărut în ușă. A închis ochiul sănătos și a început să scâncească.

— Du-te înăuntru, Helena! mi-a cerut tata. Mama are mare nevoie de tine.

Am luat cana goală și am sărit în picioare, apoi am alergat pe lângă tata spre cabană. Am clătit cana și am pus-o la uscat, după aceea am rămas la fereastra din bucătărie multă vreme, uitându-mă printre scândurile magaziei cu lemne cum tata îl lovea cu pumnii și picioarele în timp ce bărbatul striga și urla. Mă întrebam ce voise străinul să-mi spună și n-a mai apucat.

23.

Umărul îmi zvâcnește. Habar n-am cât de gravă e rana. E posibil ca glonțul să-l fi zgâriat doar și să fie în regulă cu vreo două suturi. Sau să fie mult mai grav. Dacă glonțul mi-a atins vreo arteră, o să sângerez până la moarte. Dacă mi-a atins un nerv important, s-ar putea să nu mai folosesc brațul. Deocamdată, știu doar că mă doare. Tare.

Dacă ar fi fost o împușcătură accidentală, aș fi fost urcată în ambulanță în drum spre spital, în timp ce medicii ar fi încercat să mă stabilizeze, în loc să stau pe jos cu spatele sprijinit de un copac. Ușile s-ar fi deschis la sosire, infirmierii s-ar fi grăbit să mă ducă înăuntru pe targă. Doctorii mi-ar fi îngrijit rana, mi-ar fi dat ceva să-mi calmeze durerea.

Dar acesta n-a fost un accident.

Stau lipită de un copac. După ce tata m-a împușcat și mi-a pus cătușele, m-a târât lângă un pin roșu, m-a ridicat și m-a sprijinit de trunchi. Nici măcar nu vreau să încerc să descriu cum m-am simțit.

Rambo a dispărut. Cred că am strigat „Acasă!” când tata a alergat pe deal, ca să mă dezarmeze, însă e greu de precizat dacă am strigat cu adevărat sau doar mi s-a părut. Primele secunde după ce m-a împușcat tata sunt neclare.

Clipesc. Mă forțez să nu mă mai gândesc la durere. Încerc să mă concentrez. Ce proastă am fost să cred că tata o să se predea! Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia. Data viitoare, așa o să fac.

Tata stă jos cu spatele sprijinit de o buturugă. Are pistolul meu în mână și cureaua și cuțitul meu la mijloc. Telefonul meu mobil e inutil și nu mă refer la acumulator. Când tata a găsit telefonul iPhone pe care mi l-a dat Stephen la ultima noastră aniversare, l-a aruncat în aer și l-a împușcat.

Tata e relaxat, foarte liniștit – și de ce n-ar fi? Are toate avantajele, și eu n-am niciunul.

— N-am vrut să te rănesc, spune el. Tu m-ai forțat s-o fac.

Narcisistul tipic. Orice s-ar întâmpla, e mereu vina celuilalt.

— N-ar fi trebuit să pleci, continuă el când nu-i răspund. Ai stricat tot.

Aș vrea să-i explic că nu eram eu de vină pentru că viețile noastre au fost distruse. Dacă ar fi capabil să înțeleagă cea mai simplă logică, i-aș spune că viața pe care și-o imagina fusese dintotdeauna imposibilă, că iluzia că putea să trăiască în mlaștină conform dorințelor și preferințelor lui s-a sfârșit din

clipa în care m-a conceput. Eu eram veriga slabă, călcâiul lui Ahile. Tata m-a crescut și m-a făcut o versiune a lui însuși, dar astfel a pus sămânța propriului său sfârșit. Tata o putea controla pe mama. Pe mine nu m-a putut controla niciodată.

— A murit, îi spun eu. Mama.

Nu știu de ce i-am zis asta. Nici măcar nu sunt sigură cum s-a întâmplat. Știu doar ce am citit în ziare: că a decedat subit la vârsta de patruzeci și trei de ani la ea acasă. Părea un loc potrivit în care să moară. Când locuiam cu bunicii, acei pereți roz din dormitorul ei, cu fluturi, curcubeie și unicorni, mă sufocau. De câte ori zgomotul și agitația lumii de dincolo de mlaștină devenea prea mult pentru mine, trebuia să ies afară. Câtă vreme mă puteam uita în sus și vedeam copacii legănându-se, eram în regulă. Mama era exact contrariul. Privind în urmă, cred că motivul pentru care stătea atât de mult timp în camera ei după ce am plecat din mlaștină este deoarece era ultimul loc în care se simțise în siguranță.

— Mama ta a fost o dezamăgire, pufnește pe nas tata. Mi-am dorit de multe ori s-o fi luat pe cealaltă.

Cealaltă? Cealaltă fată cu care mama se juca în ziua aceea? Mă sfâșie să-l aud vorbind cu atâta indiferență de răpirea mamei. Mă gândesc la ziua în care a răpit-o, cum a crezut ea povestea lui cu câinele, cât de îngrozită trebuie să fi fost când și-a dat seama că tata voia să-i facă rău. Trebuie să fi existat un moment în care-l ajuta să-și caute câinele inexistent și a conștientizat că nu spunea adevărul. Probabil a zis: „Ar trebui să merg acasă acum. Părinții mă vor căuta”. Încet, ca și cum și-ar fi cerut voie, fiindcă pe atunci fetițele nu erau învățate să fie categorice cum sunt în prezent. Poate că tata i-a promis că-i va cumpăra o înghețată dacă îl va ajuta să-l mai caute puțin. Poate că a ispitit-o să meargă cu el în canoe. Tata poate fi foarte convingător când vrea să-și atingă scopul.

Orice ar fi gândit sau simțit mama, totul s-a terminat când s-a urcat cu el în canoe. În primii kilometri la est de Newberry, râul Tahquamenon întretaie pădurile și e destul de îngust. Poate că mama a intenționat să sară peste margine odată ce a înțeles că dăduse de necaz. Poate își ținuse răsuflarea de câte ori ajungeau la o cotitură, gândindu-se că ar putea trece pe lângă un pescar sau o familie și să strige după ajutor. Însă în curând râul s-a lărgit către mlaștină și atunci trebuie să fi înțeles că totul se terminase. Cred că mlaștina e frumoasă, dar întinderea nesfârșită de iarbă unduioasă trebuie să-i fi părut mamei singuratică asemenea Lunii. Oare și-a dat seama că nu exista niciun câine? Că tata o păcălise? Că n-avea să-și mai vadă vreodată prietena, casa, camera, hainele, jucăriile, cărțile și filmele sau părinții? Oare a plâns? A strigat? S-a luptat? Sau

a intrat în acea tulburare disociativă – o disfuncție psihiatrică incluzând amnezie, stări de negare sau tulburări de identitate – în care s-a refugiat în următorii paisprezece ani? Numită și fugă disociativă, aceasta e o stare rară care are loc când cineva trăiește o traumă așa de severă, încât își blochează o parte a conștiinței legată de asta. Oricum, mama nu mi-a împărtășit niciodată detaliile din ziua aceea, așa că pot doar să ghicesc.

— Ai plănuit asta de la început, îi spun eu când încep să înțeleg. Ai atacat gardienii în Prelungirea Seney, deoarece știai că o să vin să te caut dacă evadai atât de aproape de casa mea. M-ai luat ostatică fiindcă vrei să te duc în Canada cu mașina și să te las acolo.

Desigur, ar mai fi și problema cauciucurilor dezumflate ale camionetei, însă sunt sigură că tata s-a gândit deja la o alternativă.

Zâmbește. E același zâmbet pe care-l avea când mă învăța să iau urma. Nu atunci când făceam ceva bun, ci ceva greșit.

— Aproape. N-o să mă lași la graniță, *Bangii-Agawaateyaa.* Vii cu mine. O să fim o familie. Tu. Eu. Fetele tale.

Timpul pare să se târască. Tata trebuie să știe că n-o să mă duc de bunăvoie să-mi iau fetele și să plec cu el în Canada, chiar dacă aș fi capabilă fizic să formez cuvinte și propoziții ca să-i spun. Mai degrabă mor, și încă bucuroasă. Nu pot să cred că am vrut să-l văd din nou. Că l-am iubit vreodată. Un om care ucide cu tot atâta ușurință cu cât respiră. Care crede că, dacă vrea un lucru, trebuie să-l aibă. Pe mama. Cabana noastră. Fetele mele.

— Da, fetele tale, adaugă el ca și cum îmi citește gândurile. Cu siguranță, n-ai crezut c-o să plecăm fără ele.

Să plecăm? Dar nu e vorba despre noi, ci numai despre el. Așa a fost întotdeauna. Mă gândesc la felul în care mama și cu mine făceam totul conform preferințelor lui, fără să conștientizăm asta – mâncam ce și când spunea el că aveam voie, purtam ce zicea el să purtăm, ne trezeam și mergeam la culcare când decreta el. N-o să le supun niciodată pe Mari și Iris la un astfel de control. Și Stephen? Oare ce crede tata că va face soțul meu în toată povestea asta? Stephen ar merge până la capătul lumii să-și găsească fetele. Orice părinte ar face așa. Toate astea nu se vor sfârși decât prost.

Mai e și faptul că tata știe că am două fiice. A stat în închisoare treisprezece ani și n-am ținut legătura deloc în tot acest timp. Nu sunt genul de părinte care prezintă viața copiilor pe internet și, chiar dacă aș fi, deținuții n-au acces la internet. Încerc să nu ies în evidență, nu fac nimic care să mă aducă în atenția lumii din motive care ar trebui să fie evidente deja pentru cei care-mi cunosc povestea. Îmi câștig existența

vânzând gemuri și dulcețuri făcute în casă, pentru numele lui Dumnezeu! Și totuși, tata a aflat cumva de familia mea.

Sau nu?

— Ce te face să crezi că am copii?

Tata bagă mâna în haina omului ucis și scoate o ediție cu niște însemnări din revista *Traverse.* Recunosc coperta. Mă simt descurajată. Mi-o aruncă la picioare. Se deschide și văd o poză cu mine, cu Stephen și cu fetele în fața arțarului bătrân, lovit de fulger, de pe aleea noastră. Copacul e distinctiv – mai ales dacă e pe aleea de lângă casa unde ai crescut. Articolul nu dă numele fetelor, nici nu e nevoie. Poza asta i-a spus tatei tot ce trebuia să știe.

Stephen a fost atât de mândru când a apărut articolul. A aranjat interviul în urmă cu vreo doi ani, după ce s-a dus economia de râpă și a crescut prețul benzinei, iar turismul a scăzut odată cu diminuarea vânzării gemurilor și dulcețurilor. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi văd numele și poza într-o revistă, însă nu puteam să-i dau un motiv lui Stephen fără să-i spun adevărul. El a zis că reclama o să-mi crească vânzările online și a avut dreptate – după apariția articolului, am început să primesc comenzi de la foști locuitori ai statului Michigan plecați tocmai în Florida și California.

Crezusem sincer că-mi acoperisem urmele destul de bine încât articolul să nu fie o problemă. Poate sună naiv, dar e mai ușor decât ai crede să te reinventezi în Upper Peninsula. Orașele sunt la cincizeci sau optzeci de kilometri distanță unul de altul, însă fiecare e ca o lume separată. Oamenii își văd de treaba lor – nu doar pentru că ei locuiesc în Upper Peninsula și sunt din fire independenți și autonomi, ci fiindcă trebuie. Când ești nevoit să conduci optzeci de kilometri ca să ajungi la un Kmart sau să vezi un film, înveți să te mulțumești cu ce ai în jur.

Toată lumea știa despre Regele mlaștinii și fata lui. Dar când m-am mutat din Newberry în Grand Marais, nu mai semănăm deloc cu sălbatica de doisprezece ani din pozele din ziare. Crescusem, mă tunsesem, mă făcusem blondă, îmi schimbasem numele. Mă și machiam când eram în public, ca să-mi ascund tatuajele. Din câte știau toți, eram femeia care cumpărase casa Holbrook și-mi convenea așa.

Dacă aș fi avut idee că un număr din revista aceea va ajunge într-o zi în biblioteca închisorii și apoi în celula tatei, n-aș fi fost de acord cu articolul. În fotografia aceea, fețele fetelor erau neclare. Oare de câte ori a dat tata cu degetul pe poza aia, făcând planuri și visând? Ideea că putea să se joace de-a bunicul iubitor cu fiicele mele… alintându-le, gâdilându-le, istorisindu-le povești… pur și simplu, nu pot concepe așa ceva.

— Spune-mi, fetele tale te ajută să faci gem și dulceață?

Se apleacă spre mine și-mi lipește țeava pistolului de piept. Simt mirosul șuncii pe care o pregătea bărbatul acela la micul dejun în respirația tatei.

— Credeai că te poți ascunde de mine? Că-ți poți schimba numele? Că poți nega că sunt tatăl tău? Trăiești în *casa mea*, Helena. Chiar credeai că n-o să te găsesc?

— Nu le face rău. Fac orice, numai să nu fie implicată familia mea.

— Nu prea ești în măsură să pui condiții, Umbră Micuță.

Nu e nici măcar un pic de căldură în zâmbetul lui când îmi spune pe numele de alint, n-are nicio strălucire în ochi. Poate că farmecul pe care mi-l amintesc din copilărie a fost estompat de anii petrecuți în închisoare. Poate n-a existat niciodată. Amintirile pot fi înșelătoare, mai ales cele din copilărie. Iris spune foarte convinsă câte o poveste despre care crede că s-a întâmplat cu adevărat, deși știu că nu-i așa. Poate că omul pe care mi-l amintesc n-a existat niciodată. Poate lucrurile despre care cred că s-au întâmplat nici n-au avut loc.

— N-o să scapi basma curată, nu mă pot abține eu să spun. Râde. Nu e un sunet plăcut.

— Poți să scapi cu orice. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine, îmi amintesc de ultima zi petrecută în mlaștină. Mă tem că e adevărat.

Face semn cu pistolul în direcția casei mele și se ridică.

— Trebuie să mergem.

Mă ridic și eu în picioare folosindu-mă de trunchiul de copac, încep să merg. Tatăl și fiica, din nou împreună.

24.

Cabana

Exista an moment al zilei care o făcea pe Helga să se oprească. Era crepusculul; când se însera, devenea tăcută și gânditoare și se lăsa condusă și sfătuită; în clipa aceea, un sentiment tainic o atrăgea către mama ei.

Sofia Vikingului o lua în poală și uita de înfățișarea ei urâtă, privind-o cu ochi triști.

— Mi-aș dori să rămâi mereu copila mea cu chip de broască, deoarece ești îngrozitoare când ești învăluită în frumusețe. Niciodată n-a auzit stăpânul și soțul meu un cuvânt de pe buzele mele despre cât sufăr din pricina ta; inima îmi e plină de tristețe din cauza ta.

Atunci vietatea nefericită tremura; era ca și cum acele vorbe atingeau legătura nevăzută dintre suflet și trup, deoarece lacrimi mari îi apăreau în ochi.

Fata Regelui mlaştinii,
de Hans Christian Andersen

M-am gândit tot restul zilei la omul din magazia cu lemne. Mă întrebam ce voise să-mi destăinuie despre mama și tata, amănunte pe care, firește, nu le cunoșteam. Trebuia să fie important, deoarece tata l-a bătut pentru că era cât pe ce să-mi spună. Am vrut de multe ori să mă furișez în magazie, ca să-l întreb, însă tata a rămas pe lângă cabană, cărând apă și despicând lemne sau ascuțindu-și fierăstrăul, așa că n-am putut.

Am petrecut toată ziua în casă. Fără îndoială, a fost cea mai lungă, banală, cea mai puțin interesantă și cea mai plictisitoare zi din viața mea. Mai rău decât atunci când tata mi-a cerut s-o ajut pe mama să facă dulceață. Nu voiam să am grijă de mama, deși îmi părea rău că avea mâna ruptă. Tânjeam să dau fuga la capcane, să verific copcile, să merg cu tata când se ducea să împuște căprioara de primăvară – cu toate că eram supărată pe el pentru mâna ruptă a mamei –, orice, numai să nu stau în casă. Mi se părea că eram pedepsită, chiar dacă nu greșisem cu nimic.

În sfârșit, am făcut tot ce mi-au spus mama și tata, bucuroasă și fără să mă plâng, sperând că toată lumea va fi din

nou fericită și lucrurile aveau să reintre în normal. Am spălat vasele, am măturat podelele, am tăiat o bucată înghețată de vânat în părți mai mici cu toporișca și am pus-o pe plită la fiert, așa cum mi-a zis mama. I-am adus o ceașcă de ceai de coada șoricelului de câte ori mi-a cerut și un castron cu supă de iepure la prânz. Am ajutat-o să se ridice, ca să bea și să mănânce, și i-am adus o oală din bucătărie, ca să urineze, apoi am golit oala la closet când a terminat. Ceaiul de coada șoricelului ajuta la oprirea sângerării, a explicat tata, deși nu părea să funcționeze. Legătura pe care o făcuse dintr-un prosop de bucătărie pentru brațul ei rupt era murdară și dură. La fel și cearșafurile. Le-aș fi spălat dacă aș fi putut.

Spre sfârșitul după-amiezii, mă simțeam de parcă mersesem o sută cincizeci de kilometri. Chiar nu știusem cât de mult muncea ea până când n-a trebuit să le fac singură pe toate. Stăteam pe un scăunel sprijinit de plită, încercând să-mi dau seama dacă vânatul era bun de mâncat („Bagă o furculiță în carne și prefă-te că e o extensie a dinților tăi”, a răspuns mama când am întrebat-o cum puteam să-mi dau seama dacă era gata carnea), când tata a deschis ușa din spate și a băgat capul înăuntru.

— Vino, a zis el.

Am mutat repede oala în partea din spate a plitei și mi-am pus bucuroasă hainele de iarnă. Era aproape întuneric. Ziua fusese luminoasă și însorită, însă spre seară norii acopereau cerul și temperatura scădea, iar vântul începea să se întețească de parcă se apropia ninsoarea. Am respirat adânc aerul înghețat. Mă simțeam ca o prizonieră scăpată de la închisoare sau ca un animal de la grădina zoologică eliberat în natură după o viață de captivitate. Când l-am urmat pe tata prin curte, abia m-am abținut să nu țopăi.

Avea în mână cuțitul preferat, un KA-BAR de optsprezece centimetri, lamă din carbon și mâner oval din kraton G termoplastic cum aveau cei din marina americană în al Doilea Război Mondial, deși el îl primise pe al lui în armată. KA-BAR e un cuțit excelent de luptă, folositor la desfăcut conserve și la săpat șanțuri, la tăiat lemne, sârme sau cabluri, precum și la lupta corp la corp, deși preferam cuțitul meu de vânătoare.

Când am văzut că mergeam în magazie, cicatricele de pe antebrațul meu mă furnicau. Nu știam ce voia tata să-i facă omului acela, dar puteam să ghicesc.

Bărbatul s-a tras în spate cât i-au permis cătușele când am intrat în magazie. Tata s-a pus pe vine în fața lui și-și trecea cuțitul dintr-o mână în cealaltă, lăsându-l să urmărească multă vreme acea stratagemă în timp ce el zâmbea, ca și cum știa ce avea de gând să facă, însă nu se hotăra de unde să înceapă. L-a

privit îndelung în față, apoi a coborât privirea spre pieptul lui, pe urmă spre vintre. Bărbatul arăta de parcă avea să verse. Și mie îmi era puțin greață.

Deodată, tata a apucat cămașa acestuia și a băgat cuțitul în material. A despicat-o de la gât până la talie, după aceea a atins vârful de pieptul lui. Bărbatul a scâncit de spaimă. Tata a apăsat mai tare. Cuțitul a străpuns pielea. Omul a strigat. Când tata a început să-i scrijelească litere pe piept, străinul a început să urle.

Tata a lucrat multă vreme la tatuajul lui, dar ceea ce făcuse pe pieptul bărbatului nu prea mi se păreau a fi tatuaje.

S-a oprit când omul a leșinat. S-a ridicat și a ieșit afară, ca să-și curețe mâinile și cuțitul în zăpadă. Îndreptându-ne spre cabană, mă simțeam amețită și genunchii îmi tremurau.

Când i-am zis mamei de tatuaj, și-a tras bluza deoparte și mi-a arătat cuvintele pe care le-a scris tata pe ea: „Târfă". „Curvă". Nu știam ce însemnau, însă ea a explicat că erau triviale.

*

A doua zi dis-de-dimineață, tata a plecat în mlaștină, ca să împuște căprioara de primăvară. A explicat sec că aveam nevoie de carne mai mult ca niciodată, întrucât mai era o gură de hrănit. Dar tata nu-i dădea nimic de mâncare bărbatului din magazia cu lemne, în plus, aveam destule legume în pivniță ca să ne ajungă până când se întorceau rațele și gâștele, pe lângă conserve și celelalte rezerve din cămară.

M-am gândit că tata se prefăcea că se ducea la vânătoare, când, de fapt, se ascundea prin apropiere, ca să mă supravegheze și să vadă dacă făceam ce mi-a zis. Trebuia să mă ocup de captiv cât era el plecat. Să-i dau o cană cu cicoare fierbinte dimineața și încă una seara, nimic altceva. Nu înțelegeam cum putea supraviețui dacă bea doar cicoare. Tata a precizat că asta era și ideea.

Tata îi spunea „Vânătorul", deși știam că îl chema John. Mama mi-a zis că numele lui de familie se pronunța ca și cum ar fi fost scris Lauk-ka-nen, cu toate silabele accentuate la fel. Am rostit de două ori, ca să pronunț corect. A subliniat că numele finlandeze păreau greu de pronunțat, din cauza consoanelor duble și a vocalelor, însă nu era așa. Spre deosebire de unele litere din engleză care erau mute, cum ar fi „b" din „dumb"[12] și „w" în „sword"[13], finlandeza se scrie aproape la fel cum se citește.

Mama a adăugat că ea și Vânătorul crescuseră în același oraș, într-un loc care se numea Newberry, și că fusese colegă la școală cu fratele lui mai mic, înainte ca tata s-o aducă în mlaștină. Spunea că era moartă după fratele mai mic al

Vânătorului, deși nu i-a zis niciodată. Mă gândeam la băiatul din revista *'Teen* care avea trei nume, Neil Patrick Harris, de care se îndrăgostise mama. Părea să fie un lucru ciudat pentru un om.

Mama mi-a povestit mai târziu că numele ei de familie era Harju, tot un nume finlandez, detaliu pe care nu-l știam. A zis că bunicii ei se mutaseră din Finlanda în Michigan nu mult după ce s-au căsătorit, ca să lucreze în minele de cupru. Știam din hărțile din revistele *National Geographic* că Finlanda era uneori inclusă în Scandinavia împreună cu Danemarca, Suedia și Norvegia și că scandinavii erau descendenți ai vikingilor. Asta însemna că mama era vikingă, la fel ca mine, ceea ce mă făcea foarte fericită.

Nu-mi aminteam ultima dată când mama a vorbit atât de mult. Așadar, îi aflasem numele de familie, deși mi-am dat seama brusc că nu-l cunoșteam pe al meu. Poate n-aveam unul, caz în care am decis că voiam să mă cheme „Helena cea Vitează". Știam numele orașului în care crescuse mama, că era vikingă și că asta eram și eu. Aș fi vrut să aflu mai multe, însă mama a spus că a obosit să vorbească și a închis ochii.

Mi-am pus haina și m-am dus în magazia cu lemne. Speram ca Vânătorul să-mi dezvăluie mai multe despre orașul în care crescuseră el și mama. Mă întrebam dacă trăiau acolo vikingi. Mă întrebam și ce anume nu știam despre mama și tata.

În magazie mirosea foarte urât. Tăieturile de pe pieptul Vânătorului erau roșii și umflate. Avea pieptul mânjit cu ceva maroniu, de parcă tata ar fi umplut tatuajele cu excremente în loc de funingine.

— Ajută-mă! a șoptit Vânătorul.

La început am crezut că șoptește, de teamă să nu-l audă tata. Apoi i-am văzut vânătaia neagră de pe gât, care explica de ce aseară se oprise brusc din țipat.

— Te rog, trebuie să scap de aici. Ia cheia de la cătușe. Ajută-mă să fug.

Am clătinat din cap că nu. Nu-mi plăcea deloc ce-i făcea tata Vânătorului, dar știam și ce avea să-mi facă dacă-l lăsam să scape.

— Nu pot. Tata are cheia. O ține mereu pe inelul cu chei.

— Atunci, taie inelul din stâlp. Taie stâlpul cu fierăstrăul tatălui tău. Sigur poți să faci ceva. *Te rog!* Trebuie să mă ajuți. Am familie.

Am clătinat din nou din cap. Vânătorul nu-și dădea seama ce-mi cerea. Nu puteam tăia inelul nici dacă voiam. Inelul din fier și stâlpul de care era prins erau foarte dure. Tata spunea că cei care au construit cabana au făcut inelul și stâlpul așa, ca să poată ține taurul legat în magazie, și pe atunci magazia n-ar fi

fost plină cu lemne, ci cu paie. Când am întrebat dacă asta însemna că magazia noastră de lemne fusese adăpost pentru tauri sau magazie de paie, a început să râdă. L-am văzut folosind de multe ori fierăstrăul, dar eu nu l-am utilizat niciodată.

— Helena, tatăl tău e un om rău. Locul lui e la închisoare pentru ce a făcut.

— Ce-a făcut?

Vânătorul s-a uitat spre ușă și s-a înfiorat, ca și cum se temea că-l auzea tata, ceea ce era ridicol, fiindcă erau spații mari în pereți și, dacă tata se ascundea pe afară și asculta, l-am fi văzut. S-a uitat mult timp la mine.

— Când mama ta era doar o fată, a început el, în sfârșit, cam de vârsta pe care o ai tu acum, tatăl tău a răpit-o. A furat-o de lângă familia ei și a adus-o aici, deși ea nu voia să vină. A răpit-o. Înțelegi ce înseamnă să răpești pe cineva?

Am încuviințat. Cei din tribul Yanomami răpeau deseori fetele și femeile din alte triburi ca să fie soțiile lor.

— Oamenii au căutat-o peste tot. Încă o caută. Mama ta vrea să se întoarcă la familia ei. Iar tatăl tău ar trebui să fie la închisoare. Te rog! Trebuie să mă ajuți să scap. Dacă mă ajuți, promit să vă iau pe amândouă cu mine cu snowmobilul.

Nu știam ce să spun. Nu-mi plăcea că Vânătorul zicea că tata trebuia să fie într-o închisoare ca Alcatraz, Bastilia, Insula Diavolului sau Turnul Londrei.

Nu înțelegeam nici de ce părea să creadă că era rău să răpești pe cineva. Cum altfel putea un bărbat să-și găsească o soție?

— Întreab-o pe mama ta dacă nu mă crezi, a strigat el când m-am ridicat în picioare, ca să mă întorc la cabană. O să-ți spună că ăsta e adevărul.

*

I-am făcut mamei o ceașcă de ceai de coada șoricelului și i-am dus-o în dormitor. În timp ce bea, i-am povestit tot ce aflasem de la Vânător. După ce am terminat, a rămas atât de multă vreme tăcută, încât am crezut că poate o fi adormit. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— E adevărat. Tatăl tău m-a răpit când eram mică. Mă jucam cu prietena mea în casa părăsită a șefului de gară, de lângă șinele de tren, când ne-a găsit el. A spus că și-a pierdut câinele și ne-a întrebat dacă am văzut vreun cățel Cockapoo cafeniu alergând pe acolo. I-am răspuns că nu, apoi ne-a întrebat dacă voiam să-l ajutăm să-l caute. Numai că era o păcăleală. Tatăl tău m-a dus la râu. M-a urcat în canoe și așa am ajuns la cabană, unde m-a legat în magazia cu lemne. Când plângeam, mă bătea. Când mă rugam să mă lase să plec, nu-mi

mai dădea să mănânc. Cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât mai rău era, așa că, după un timp, am făcut tot ce voia el. Nu știam ce altceva să fac.

A luat un colț de pătură și s-a șters la ochi.

— Tatăl tău e un om rău, Helena. Știi că e adevărat. A încercat să mă înece. Pe tine te-a băgat în puț. Ne-a rupt mâinile, mie și lui John. *M-a răpit.*

— Dar Yanomami iau femeile altor triburi ca soții. Nu înțeleg de ce e greșit să răpești pe cineva.

— Ți-ar plăcea să vină cineva la cabană și să te ia fără să te întrebe dacă vrei să pleci cu el? Dacă asta ar însemna că nu mai poți să pescuiești, să vânezi și să te mai plimbi prin mlaștină? Dacă ți-ar face cineva așa ceva, cum ai reacționa?

— L-aș omori, am răspuns eu fără ezitare.

Și atunci, am înțeles.

*

După ce tata s-a întors din mlaștină în după-amiaza aceea, mi-am făcut de treabă în bucătărie, ca să nu văd cum îl bătea și-l tortura pe Vânător.

— O să mă omoare, a spus Vânătorul când i-am dus cicoarea seara.

Avea fața atât de umflată și vânătă, încât abia putea vorbi.

— Ia snowmobilul. Mâine, de îndată ce pleacă el. Ia-o pe mama ta. Mergeți după ajutor. Trimiteți pe cineva după mine.

— Nu pot. Tata are cheia de la snowmobil.

— Mai e o cheie în compartimentul din spate. Într-o cutie din metal, prinsă deasupra. Nu e greu de condus. Te învăț eu. Te rog! Adu ajutoare. Până nu e prea târziu.

— Bine, am consimțit eu, nu pentru că voia el s-o fac sau fiindcă îl credeam că tata era un om rău ce trebuia să fie închis, ci deoarece Vânătorul avea să moară dacă nu plecam.

M-am așezat în rumeguș și l-am ascultat cu atenție relatându-mi tot ce trebuia să știu. A durat ceva timp.

Vânătorul avea dureri mari. Cred că tata i-a rupt falca.

Următoarele două zile s-au desfășurat după același tipar. Am pregătit micul dejun pentru mine și tata. Mi-am petrecut restul zilei cu diverse treburi: am cărat apă, am făcut focul, am gătit și m-am ocupat de curățenie în timp ce tata era plecat în mlaștină. M-am prefăcut că totul era așa cum trebuia să fie. Că, de fapt, mama și Vânătorul nu trăgeau să moară, că tata nu era un om rău. Am încercat să mă concentrez pe lucrurile bune; cum zâmbea tata când îmi dădea scândurile și cuiele de care aveam nevoie, ca să fac țarcul pentru rațe, deși sigur știa că rațele nu puteau fi ținute în captivitate ca găinile; cum îmi spunea Helga cea Vitează când mă lua în expedițiile lui de explorare, cum îl rugasem într-o seară să mai stau puțin lângă

sobă în timp ce citeam articolul despre vikingi; cum mă ținea de mână când eram mică și mă ducea în brațe când trecea prin apă în timp ce hălăduiam prin mlaștină.

În a treia dimineață, am ținut ședință cu Cousteau și Calypso. Mama era în dormitor, Vânătorul, în magazia cu lemne, și Rambo, în șopronul cu unelte. Tata plecase în mlaștină. Stăteam toți trei în cerc în camera de zi, ca amerindienii, pe blana mea de urs.

— Trebuie să pleci, a zis Cousteau.

— Acum, a adăugat Calypso. Până se întoarce tatăl tău.

Nu eram atât de sigură. Dacă plecam fără voia tatei, nu mă mai puteam întoarce.

— Și mama? am întrebat eu.

Mă gândeam la brațul ei rupt și la faptul că trebuia s-o ajut să se ridice, ca să mănânce și să bea.

— N-o putem lua pe snowmobil. N-o să se poată ține.

— Mama ta poate să stea în fața ta, a precizat Calypso. O cuprinzi cu brațele și o ții dreaptă când conduci.

— Și Vânătorul?

Cousteau și Calypso au clătinat din cap.

— E prea slăbit ca să stea în spatele tău, a zis Cousteau.

— Are mâna ruptă, a adăugat Calypso.

— Nu vreau să-l las. Știi ce-o să facă tata dacă se întoarce și Vânătorul e aici, iar eu și mama suntem plecate.

— Vânătorul vrea să plecați, a replicat Calypso. A spus-o chiar el. Dacă nu voia să plecați, nu ți-ar fi zis cum să conduci snowmobilul.

— Și Rambo?

— Poate să alerge în urma voastră. Însă trebuie să plecați. Acum. Azi. Până se întoarce tatăl tău.

Mi-am mușcat buza. Nu înțelegeam de ce îmi era atât de greu să mă hotărăsc. Știam că mama și Vânătorul nu mai puteau s-o ducă mult așa. Văzusem destule semne dinaintea morții multor animale. Dacă mama și cu mine nu plecam în acea zi din mlaștină, probabil că ea nu mai putea să plece vreodată.

Prietenii mei imaginari, Cousteau și Calypso, m-au îmbărbătat cu o poveste care să mă ajute să mă decid. Atunci când eram foarte micuță, mama mi-a relatat povestea asta. Se numea basm. Asta însemna că, deși povestea nu era adevărată, avea o lecție de dat, ca legendele amerindiene ale tatei. Mi-au spus că mama iubea basmele când era mică. Avea o carte de basme scrise de un om care se numea Hans Christian Andersen și alta scrisă de doi oameni care-și spuneau Frații Grimm. Au zis că mama îmi spunea basmele astea când eram bebeluș.

Basmul ei preferat era *Fata Regelui mlaștinii,* deoarece îi amintea de ea însăși.

Povestea era despre o frumoasă prințesă egipteană și un căpcăun îngrozitor, care se numea Regele mlaștinii, și despre fata lor, pe nume Helga, care eram eu. Când Helga era mică, o barză a văzut-o dormind pe o floare de crin și a dus-o în castelul Vikingului, pentru că soția lui n-avea copii și-și dorise mereu să aibă unul. Soția Vikingului o iubea pe micuța Helga, deși în timpul zilei era un copil sălbatic și dificil. Helga își iubea tatăl adoptiv și-i plăcea viața vikingilor. Trăgea cu arcul, călărea și mânuia cuțitul la fel de bine ca orice bărbat.

— Ca mine.

— Ca tine.

În timpul zilei, Helga era frumoasă ca mama ei, dar avea firea rea și sălbatică a tatălui. Însă noaptea era bună și dulce ca mama ei, deși trupul căpăta forma unei broaște hidoase.

— Nu cred că broaștele sunt hidoase, am spus eu.

— Nu asta e ideea, a zis Cousteau. Doar ascultă.

Mi-au povestit că fata Regelui mlaștinii se chinuia cu personalitatea ei dublă; că uneori voia să facă ce era bine și alteori nu.

— Și de unde știa care era firea ei adevărată? am întrebat eu. De unde știa dacă inima ei era bună sau rea?

— Inima ei era bună, a răspuns cu fermitate Calypso. A dovedit-o atunci când l-a eliberat pe preotul prins de tatăl ei.

— Cum a făcut asta?

— Ascultă numai.

Calypso a închis ochii. Asta însemna că urma o poveste lungă. Așa făcea și tata. Spunea că atunci când închidea ochii își amintea mai ușor cuvintele, fiindcă vedea povestea cu ochii minții.

— Într-o zi, Vikingul a venit acasă dintr-o călătorie lungă cu un prizonier, preotul creștin, a reluat Calypso firul poveștii. A dus preotul într-o temniță, ca să-l sacrifice zeilor vikingi a doua zi în pădure. În noaptea aceea, broasca zbârcită stătea singură într-un colț. Era o liniște deplină peste tot. Din când în când, se auzea un geamăt înăbușit din adâncul sufletului ei: era sufletul Helgăi. Părea să sufere, ca și cum o viață nouă lua naștere în inima ei.

A făcut un pas în față și a ascultat, apoi a pășit din nou și s-a prins cu brațele neîndemânatice de zăvorul greu pus la ușă. Încet, cu mari chinuri, a scos zăvorul din fier de la celula încuiată și s-a furișat lângă prizonier. Acesta dormea. L-a atins cu mâna ei rece și umedă și, când preotul s-a trezit și a văzut creatura aceea hidoasă, s-a cutremurat ca și cum privea un duh

rău. Ea a scos cuțitul, a tăiat legăturile de la mâinile și picioarele lui, pe urmă i-a făcut semn să vină după ea.

Povestea îmi părea familiară. Mi-au spus că știam povestea asta. Dacă era adevărat, o uitasem.

— Chiar nu-ți amintești? m-a întrebat Calypso.

Am clătinat din cap. Nu înțelegeam de ce ei își aminteau povestea mamei și eu nu.

— Broasca zbârcită l-a condus apoi printr-o galerie lungă, ascunsă de niște draperii, până au ajuns la grajduri, și acolo i-a arătat un cal. Preotul a încălecat, iar ea s-a urcat în fața lui, ținându-se bine de coama calului. Au călărit prin pădurea deasă, au traversat câmpul și au ajuns din nou într-o pădure fără cărări. Prizonierul a uitat de înfățișarea ei urâtă, știind că mila Domnului lucra prin spiritele întunericului. S-a rugat și a cântat cântece sfinte, ceea ce o făcea să se cutremure. Ea s-a ridicat și a vrut să se oprească și să sară de pe cal, însă preotul creștin a ținut-o strâns cu toată puterea, pe urmă a cântat un cântec pios, ca și cum asta putea să desfacă vraja cumplită care-i dăduse fetei înfățișarea de broască.

Calypso avea dreptate. *Auzisem* povestea și altă dată. Amintiri pe care nu știam că le aveam se învârteau ca undele de pe iazuri la marginea conștiinței mele, devenind mai clare. Mama care-mi cânta când eram mică, îmi șoptea și mă legăna în brațe. Mă săruta. Mă îmbrățișa. Îmi spunea povești.

— Lasă-mă să povestesc eu mai departe, a intervenit Cousteau. E partea mea preferată.

Calypso a încuviințat.

Îmi plăcea cum Cousteau și Calypso erau mereu de acord.

— Calul galopa mai tare ca înainte, a început Cousteau, dând entuziasmat din mâini, ca să arate cum alerga calul.

Ochii lui căprui că ai mei îi străluceau și jucau. În schimb, avea părul blond ca mama, în timp ce părul lui Calypso era castaniu și ea avea ochii albaștri.

— Cerul era roșiatic, prima rază de soare a străpuns norii și în lumina limpede broasca s-a transformat. Era din nou Helga, tânără și frumoasă, dar cu firea rea și demonică. Preotul ținea în acele clipe în brațe o tânără frumoasă și imaginea asta l-a îngrozit.

A oprit calul și a sărit jos. Bănuia că era vorba de o vrajă nouă. Însă Helga a coborât și ea de pe cal. Hainele scurte ale fetei îi ajungeau până la genunchi. Și-a scos cuțitul ascuțit de la centură și s-a năpustit ca fulgerul la preotul uluit.

— Stai să ajung la tine! a strigat ea. Stai să ajung la tine și să-ți înfig cuțitul în trup. Ești palid ca moartea, sclav bărbos!

Fata s-a apropiat de el. S-au luptat cu înverșunare, dar era ca și cum creștinul avea de partea lui o forță invizibilă.

O ținea strâns, iar stejarul bătrân sub care se aflau părea să-l ajute, deoarece rădăcinile desprinse din pământ s-au încâlcit la picioarele fetei și le-au prins ca într-un clește. Atunci, preotul i-a vorbit cu blândețe despre faptele iubitoare pe care ea le făcuse pentru el în timpul nopții, când venise în celulă în chip de broască urâtă, ca să-i desfacă legăturile și să-l ducă spre viață și lumină; i-a spus că era prinsă cu legături mai strânse decât fuseseră ale lui și că putea și ea să regăsească viața și lumina cu ajutorul lui. Fata a lăsat brațele în jos și s-a uitat la el, palidă și uimită.

Și eu eram uimită. Povestea asta nu semăna deloc cu cele relatate de tata.

— Helga și preotul au călărit mai departe prin pădurea deasă, au traversat o câmpie și iar au ajuns la o pădure fără cărări, a continuat Cousteau. Acolo, către seară, au dat peste tâlhari. „De unde ai furat fecioara asta frumoasă?”, au strigat tâlharii, apucând calul de frâie și descălecându-i. Preotul nu se putea apăra decât cu cuțitul luat de la Helga și a lovit cu el în stânga și-n dreapta. Unul dintre tâlhari a ridicat toporul la el, dar tânărul preot a sărit într-o parte, evitând lovitura. Din nefericire, aceasta a atins gâtul calului, sângele a țâșnit cu putere și bidiviul s-a prăbușit la pământ. Apoi Helga s-a trezit brusc ca dintr-o reverie adâncă și îndelungată; s-a aruncat în grabă peste animalul care trăgea să moară. Preotul s-a pus în fața ei, ca s-o apere și s-o protejeze, însă un tâlhar a lovit cu barda capul creștinului cu atâta forță, încât l-a spulberat. Creierii și sângele acestuia s-au împrăștiat și creștinul a căzut la pământ. Pe urmă tâlharii au prins-o pe frumoasa Helga de brațele albe și mijlocul subțire, dar în clipa aceea soarele a apus și, odată cu ultima rază, s-a preschimbat iar în broască. O gură alb-verzuie i s-a lărgit pe față; brațele i s-au făcut subțiri și lipicioase; iar mâinile mari cu degete palmate s-a desfăcut ca niște evantaie. Tâlharii înspăimântați i-au dat drumul și ea a rămas între ei ca un monstru hidos.

— Broaștele nu sunt…

Calypso a dus un deget la buze.

— Luna Plină apăruse deja, a continuat Cousteau, și lumina pământul în toată splendoarea ei strălucitoare, când, dintr-un desiș, Helga s-a furișat în chip de broască. A rămas nemișcată lângă trupul preotului creștin și leșul calului. S-a uitat la ei cu ochi ce păreau să plângă, iar din capul broaștei s-a auzit un sunet înăbușit, ca atunci când un copil izbucnește în plâns.

— Așadar, firea ei urâtă e puternică, a conchis Calypso, dar firea ei bună e mai puternică. Asta ne învață povestea. O să lași firea ta bună să câștige? O s-o iei pe mama ta de aici?

Am încuviințat. Aveam picioarele amorțite din cauza poziției. Ne-am ridicat, ne-am întins și am mers în bucătărie să iau haina mamei din cârligul de lângă ușă, precum și cizmele, căciula și mănușile ei.

— Plecăm? m-a întrebat mama când am pus lucrurile pe pat.

— Da, i-am răspuns eu.

Calypso a luat-o de umeri și a ajutat-o să se ridice în capul oaselor. Cousteau i-a dat picioarele la marginea patului. M-am așezat în genunchi și i-am pus cizmele, apoi i-am băgat brațul sănătos în mâneca hainei și am încheiat haina peste legătura de la celălalt braț.

— Poți să te ridici?

— O să încerc.

S-a proptit cu mâna dreaptă pe pat și s-a împins. Nu s-a întâmplat nimic. I-am pus mâna pe după gâtul meu, am cuprins-o cu celălalt braț de talie și am ridicat-o. S-a clătinat, însă a rămas în picioare.

— Trebuie să ne grăbim, am rostit eu.

Tata n-avea să se întoarcă decât peste câteva ore dacă nu împușca o căprioară în acea zi. Dacă reușea, se întorcea mult mai devreme.

Am ajutat-o să meargă în bucătărie. Era atât de slăbită, încât nu știam cum o vom urca pe snowmobil, dar nu i-am zis asta.

— Îmi pare rău, Helena, a gemut ea și fiind foarte palidă. Trebuie să mă așez. Doar un minut.

Voiam să-i spun că se putea odihni după ce se urca pe snowmobil, că tata putea să fie deja în drum spre casă, că orice clipă pierdută putea să schimbe lucrurile, însă nu voiam s-o sperii. Am tras un scaun.

— Stai aici. Mă întorc imediat.

Ca și cum putea să meargă undeva fără noi.

Am rămas cu Cousteau și Calypso pe verandă și am privit în curte. Nici urmă de tata.

— Înțelegi? m-a întrebat Cousteau când am coborât treptele verandei și am traversat curtea spre magazia cu lemne. Știi ce ai de făcut? Preotul s-a sacrificat pentru ca Helga să se salveze.

— Trebuie s-o salvezi pe mama ta și pe tine, a intervenit Calypso. Asta ți-ar spune Vânătorul dacă ar putea.

Ne-am oprit în prag. Magazia mirosea mai rău ca răsuflarea unui *wendigo.* Urină și fecale; moarte și putreziciune. Brațul rupt al Vânătorului era negru și umflat. Avea cămașa sfâșiată și pieptul acoperit cu sânge, așa că nu mai puteam citi cuvintele scrise de tata. Capul îi atârna într-o parte. Stătea cu ochii închiși și respira greu și întretăiat.

Am pășit înăuntru. Voiam să-i mulțumesc Vânătorului pentru ce a făcut pentru mine și mama. Că ne-a adus

snowmobilul, ca să putem pleca din mlaștină, că mi-a dat ocazia s-o duc pe mama înapoi la părinții ei, că mi-a dezvăluit adevărul despre mama și tata.

I-am spus pe nume. Nu numele dat de tata, ci numele lui adevărat.

Nu mi-a răspuns.

M-am uitat spre ușă. Cousteau și Calypso au încuviințat din cap. Calypso plângea.

M-am gândit din nou la ce i-ar fi făcut tata Vânătorului dacă se întorcea și descoperea că mama și cu mine plecaserăm. Am scos cuțitul din teacă.

Mi-am amintit să stau într-o parte.

25.

Ploaia s-a oprit. Încerc să-mi dau seama dacă pot să folosesc asta în avantajul meu, deși mi se pare o idee disperată. Fiindcă așa sunt eu. Tata a ucis patru oameni în douăzeci și patru de ore. Dacă nu găsesc un mod de a-l opri, soțul meu o să fie al cincilea.

Suntem la mai puțin de un kilometru și jumătate de casa mea. Chiar în fața iazului construit de castori. Dincolo de acesta se află mlaștina, poiana ierboasă care străjuiește proprietatea noastră și gardul din plasă ce înconjoară curtea din spate, menit să-mi apere familia de prădătorii din afară.

Merg în față pe cărarea îngustă lăsată de cerbi. Tata vine din urmă cu pistolul meu Magnum. Are în betelia de la blugi și pistoalele pe care le-a luat de la gardienii uciși. Merg cât de încet pot. Nu e nici pe departe de-ajuns de încet. Am analizat opțiunile de zeci de ori, ceea ce nu mi-a luat mult timp, pentru că n-am prea multe. Nu pot folosi o orientare greșită, ca să-l îndepărtez pe tata de casă, fiindcă el știe exact unde să meargă. Nu pot să-l atac și să-i iau unul dintre cele trei pistoale, deoarece sunt rănită și încătușată.

Există o singură opțiune viabilă. Poteca pe care mergem înaintează pe marginea unei stânci înalte. La poale se află un pârâu care curge din Iazul Castorilor. De îndată ce ajungem într-un loc unde sunt mai puțini copaci, o să mă arunc în gol. Trebuie să fie o pantă abruptă pe care să mă rostogolesc, pentru ca atunci când tata o să mă vadă nemișcată în pârâul de jos să tragă concluzia că sunt prea rănită să mai urc sau chiar moartă și să continue drumul fără mine.

O să fie al naibii de dureros să mă arunc de pe o stâncă și să mă rostogolesc pe un versant abrupt cu umărul rănit. Dar dacă vreau să-l păcălesc pe tata, căzătura trebuie să pară reală. Ceva grav și dramatic. Ceva care să implice un risc adevărat. Ceva de pe urma căruia s-ar putea chiar să mor. Tata n-o să bănuiască niciodată o înșelătorie, deoarece nu-și poate imagina că cineva ar vrea să se sacrifice de dragul familiei.

Ideea că el ar merge mai departe spre casa mea în timp ce eu fac pe moarta la poalele unei stânci pare paradoxală, însă exact asta și vreau. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. E unica variantă ce-mi vine în minte, ca să mă separ de el și să i-o iau înainte. Poteca pe care mergem ocolește mlaștina din spatele casei mele. În clipa în care tata dispare din vedere, o să traversez pârâul și o să urc pe cealaltă parte versantul, o să

străbat mlaștina mai jos de iaz, o să ocolesc cărarea îngustă și o să ajung înaintea lui, o să pregătesc o ambuscadă și o să fac ce e necesar. Tata și-a făcut-o cu mâna lui. El a schimbat regulile jocului când m-a împușcat. Acum nu mai există reguli.

Dacă nu continuă drumul spre casa mea, se decide să vină jos după mine și să mă scoată din râu, să mă tragă după el înapoi în vârf, o să fiu pregătită. O să-l prind cu brațele de gât și o să-l trag cu mine în pârâu, la nevoie o să mă înec cu tot cu el.

Totuși nu cred că se va ajunge la asta. Narcisismul lui va acționa în favoarea mea. Un narcisist își poate modifica planul, ca să se adapteze la circumstanțele schimbate, dar scopul final nu și-l schimbă. Tata se va duce după fete cu sau fără mine. Sper.

Mă împiedic brusc ca să pregătesc terenul. Cad în genunchi și întind mâinile, ca să mă sprijin, în ciuda cătușelor, pentru că asta ar face un om care nu gândește limpede. Durerea îmi străfulgeră umărul când ating pământul și mi se taie respirația. Strig, mă ghemuiesc, rămân nemișcată. M-aș fi putut abține – tata m-a instruit bine în privința durerii –, însă vreau să creadă că sunt gata să cedez.

Mă lovește în coaste și mă întoarce pe spate.

— Ridică-te!

Nu mă mișc.

— Ridică-te!

Mă apucă de cătușe și mă ridică în picioare. Țip din nou. De data asta, țip de-adevăratelea. Îmi amintesc toate actele lui de cruzime: când mi-a zdrobit degetul, ca să mă învețe să fiu mai atentă, cum l-a torturat pe Vânător fără alt motiv decât că era capabil să facă asta, cum m-a încătușat în magazia cu lemne când eram mică, întrucât puneam prea multe întrebări. Sub nicio formă nu voi lăsa omul acesta să se apropie de soțul și fiicele mele.

— Acum mergi.

Mă conformez, uitându-mă la partea din față a potecii, ca să găsesc un loc bun în care să acționez. Fiecare copac și piatră îmi trezește amintiri. Locul mocirlos de lângă potecă unde Iris a cules un buchet de toporași sălbatici și flori albe *Epigaea repens*. Locul unde Mari a întors o piatră și a găsit o salamandră cu burta roșie. Aflorimentul stâncos unde Stephen și cu mine am băut o sticlă cu vin și am urmărit soarele apunând dincolo de iaz.

Mă împiedic de o rădăcină de copac. De două ori reprezintă deja un tipar. Mai mult de atât și tata o să devină bănuitor.

Un spațiu liber între copacii din față pare promițător. Panta e mai abruptă decât mi-aș fi dorit, sunt treizeci de metri până la

poale și e înclinată la aproape, șaizeci de grade, dar e acoperită cu ferigi, nu cu arbuști de pin. Mă îndoiesc că o să găsesc ceva mai bun de atât.

Mă prefac că mă poticnesc, apoi mă clatin spre margine ca și cum încerc să nu cad și mă arunc în gol. Cu capul înainte. Oare ce om întreg la minte ar face așa ceva?

Mă lovesc cu umărul de pământ. Îmi mușc buza și îndur în timp ce mă rostogolesc la vale.

Îmi ia mai mult decât mă așteptam să ajung până jos. Mă opresc brusc într-un morman de crengi pe care curentul apei le-a adus la un loc, cu fața la câțiva centimetri de apă. Rămân nemișcată, încerc să nu mă gândesc la cât de rău mă doare și aștept să aud ce se întâmplă sus, unde bănuiesc că tata nu se aștepta la „evadarea" mea. Îmi amintesc că fac asta pentru familia mea.

În jur e liniște. Când instinctul îmi spune că am așteptat destul, mă rostogolesc și ridic capul îndeajuns ca să verific marginea stâncii.

Planul meu a funcționat. Tata a plecat.

*

Mă ridic. Durerea care-mi străpunge umărul îmi taie respirația. Cad înapoi pe spate, închid ochii, încerc să respir, mă ridic din nou mai încet. Trag fermoarul hainei și scot umărul afară ca să verific rana. Vestea bună e că glonțul pare doar să fi zgâriat pielea. Vestea proastă e că am pierdut *mult* sânge.

— Ești în regulă?

E Calypso, care stă pe malul râului lângă fratele ei. Arată exact la fel cum mi-i amintesc. Cousteau are pe cap tot fesul roșu. Ochii lui Calypso sunt albaștri ca o zi de vară. Poartă amândoi cizme, salopete și cămăși, pentru că, îmi dau eu seama, atunci când i-am inventat astea erau singurele haine despre care știam că existau. Îmi amintesc cum inventam povești despre aventurile noastre.

— Haide! mă îndeamnă Cousteau și se ridică în picioare. Grăbește-te! Tatăl tău scapă.

Calypso întinde o mână.

— Poți s-o faci. Te ajutăm noi.

Mă ridic în picioare. Râul n-are mai mult de șase metri lățime, însă judecând după unghiul versanților de o parte și de alta, mijlocul e adânc, poate chiar îmi trece de cap. În plus, curentul e rapid din cauza ploii. Dacă n-aveam cătușe, aș fi putut înota cu ușurință, trecând pe partea cealaltă, dar în situația asta nu pot nici să mă folosesc de mâini, ca să-mi țin echilibrul. „Helena se îneacă pentru că nu poate să înoate cu cătușe" nu e o poveste pe care mi-ar plăcea s-o relatez.

— Pe aici, mă ghidează Cousteau și mă conduce ceva mai în aval, unde e un cedru căzut peste apă.

E o idee bună. Pășesc pe partea din amonte a bușteanului, sprijinindu-mă de trunchi, ca să nu mă tragă curentul dedesubt. Pe fundul apei sunt crengi rupte, alunecoase, și frunze căzute. Calc cu grijă. Buturuga se deplasează din pricina greutății mele. Încerc să nu mă gândesc la ce o să se întâmple dacă se desprinde din loc.

Îmi amintesc ceva: tata și cu mine eram în canoe. Eram foarte mică, aveam vreo doi sau trei ani. Când am ajuns la un cot al râului, ceva mi-a atras atenția, o frunză sau o creangă sau ce o fi fost, deci m-am aplecat peste margine, ca s-o ating, și am căzut. Am deschis gura să strig, dar am înghițit apă. Am privit în sus și am văzut lumina soarelui. Am dat instinctiv din picioare. Am ținut gura închisă, deși mi se părea că o să-mi plesnească plămânii.

Atunci, tata m-a prins de haină. M-a ridicat din apă și m-a tras înapoi în canoe. A vâslit repede spre un banc de nisip, a sărit jos și a împins canoea pe mal, apoi m-a dezbrăcat, și-a scos cămașa și m-a șters, ca să mă încălzească. Mi-a stors apa din haine și le-a întins pe nisip, pe urmă m-a ținut în poală și mi-a spus povești până mi s-au uscat hainele.

De data asta, sunt pe cont propriu.

Merg mai departe, un pas grijuliu pus în fața celuilalt, până când reușesc să ajung în cealaltă parte. Mă cațăr pe malul râului și ridic privirea. Culmea pe care trebuie s-o escaladez pare înspăimântătoare precum Everestul. Mă mișc cât de repede pot, urcând de-a curmezișul pe pietrișul din calcar și agățând cătușele în câte un ciot sau creangă atunci când trebuie să mă odihnesc, ca să nu alunec înapoi. Mă lupt cu epuizarea și durerea, forțându-mi trupul să funcționeze independent de creier și încercând să intru în starea aceea de transă pe care o folosesc cei care aleargă pe distanțe lungi.

Cousteau și Calypso aleargă înainte ca niște maimuțe.

— Poți s-o faci, mă îndeamnă ei când simt că nu mai pot.

Ajunsă, în sfârșit, în vârf, mă cațăr peste margine și mă rostogolesc pe spate, gâfâind. Îmi trag sufletul și mă ridic. Mă uit în jur, așteptându-mă să fiu felicitată de Cousteau și Calypso pentru efortul meu, însă sunt singură.

26.

Cabana

Helga îngenunche lângă trupul preotului creştin şi leşul calului. Se gândi la soţia Vikingului din ţinutul sălbatic şi mlăştinos, la ochii blânzi ai mamei ei adoptive şi la lacrimile pe care le vărsase pentru biata copilă-broască.

Se uită la stelele strălucitoare şi reflectă la nimbul care lucise pe fruntea preotului mort când fugise cu el dincolo de păduri şi de mlaştini.

Cei bătrâni spun că picăturile de ploaie pot roade cea mai tare piatră şi că valurile mării pot netezi şi şlefui marginile dure ale stâncilor; aşa căzu rouă îndurării peste Helga, îmblânzind ce era tare şi netezind ceea ce era neclintit în firea ei.

Efectul nu se văzu imediat; nici ea nu era conştientă de asta; nici sămânţa din pământ nu ştie, atunci când rouă revigorantă şi razele calde ale soarelui cad asupra ei, că în ea să află puterea prin care va înflori şi va creşte.

Fata Regelui mlaştinii,
de Hans Christian Andersen

Am ieșit din magazia cu lemne. Îmi tremurau mâinile când am pornit spre cabană. Nu voiam să-l las pe Vânător atârnând în cătușe. Un cadavru trebuia spălat, îngrijit, îmbrăcat în haine frumoase și învelit în coajă de copac înainte de a fi îngropat în pădure într-un mormânt puțin adânc. Un preot sau un vraci trebuia să-i vorbească mortului, ca să-i ușureze trecerea din lumea asta în cealaltă și să ofere spiritelor tutun. Speram ca tata să îngrijească Vânătorul după tradiția amerindiană și nu să-i arunce trupul în groapa de gunoi.

— Benzină, a spus Cousteau. Trebuie să umpli rezervorul cu benzină, ca să nu rămâi în pană.

— Are dreptate, a zis Calypso. Nu știi de câtă vreme conducea Vânătorul când s-a oprit aici. S-ar putea ca rezervorul să fie gol.

Simțeam că ar fi trebuit să mă gândesc eu însămi la asta, dar lucrurile se petreceau atât de repede, încât îmi era greu să știu ce să fac. Mă bucuram că-i aveam acolo pe Cousteau și Calypso, pentru a mă ajuta. Am împins snowmobilul către rezervorul nostru de combustibil. Vehiculul era foarte greu. Tata măsura cât combustibil foloseam băgând un băț lung

printr-o gaură din vârful rezervorului și scrijelind o linie în exterior, ca să vedem cât mai era înăuntru. Nu se va bucura că am luat de acolo fără să-i cer voie.

— Crezi că e din cel potrivit? aș fi vrut să-l fi întrebat eu pe Vânător când am avut ocazia.

— Snowmobilul funcționează ca o drujbă, a zis Cousteau. Întrebuințează amestecul utilizat pentru aceasta.

Tata dilua combustibilul pentru drujbă cu o cană de ulei la opt litri de benzină, așa că am turnat uleiul din cana roșie din metal și am completat cu benzină de la furtun, apoi am turnat din amestec în rezervor până l-am umplut.

— Umple cana din nou, a zis Calypso. Leag-o la spate, pentru orice eventualitate. Nu se știe niciodată.

Am dat fuga în șopronul cu unelte, ca să caut o bucată de sfoară, am alergat înapoi, am legat canistra în spate și am împins snowmobilul cât mai aproape de treptele din spate. Cousteau și Calypso au așteptat pe verandă cât am intrat eu. Mama era tot la masă. Își sprijinea capul într-o mână și stătea cu ochii închiși. Părul îi era încâlcit și ud. La început, am crezut că a murit. Pe urmă a ridicat capul. Avea fruntea încrețită de durere și era palidă. A dat să se ridice, s-a clătinat și s-a așezat la loc. Am înțeles că o să-mi fie mai greu decât credeam s-o duc la snowmobil.

I-am pus mâna sănătoasă pe după umăr și am prins-o de încheietură, apoi am luat-o cu brațul stâng de mijloc și am ridicat-o în picioare. Judecând după poziția soarelui, era aproape de prânz. În perioada aceea din an, avea să se întunece înainte de cină. Speram că cinci ore vor fi de ajuns.

Am aruncat o ultimă privire în bucătărie: la masa noastră, la soba cu lemne, la lenjeria tatei care se usca pe sârmă, la dulapul pentru plăcinte unde ne țineam vasele, pentru că mama nu făcea niciodată plăcintă, la rafturile de deasupra chiuvetei pline de borcane cu gem și dulceață. M-am gândit să umplu rucsacul cu mâncare pentru drum, dar Cousteau și Calypso au clătinat din cap.

Am început să coborâm scările. Mă temeam ca mama să nu cadă și să nu se mai ridice. Atunci, Calypso și Cousteau s-au dus de o parte și de alta, ca s-o prindă dacă se întâmpla ceva. Mi-a luat ceva timp s-o urc pe snowmobil. M-am dus pe cealaltă parte și i-am urcat piciorul peste scaun.

— S-o leg de scaun?

Mama era atât de amețită, încât de-abia se ținea.

— Merită să încercăm, a zis Calypso.

— Însă grăbește-te, a spus Cousteau.

Am alergat în șopronul cu unelte și am luat încă o bucată de sfoară, m-am întors și am legat-o de mijlocul mamei, pe urmă

am legat capetele de mânere. Mi-am pus casca Vânătorului. Era foarte grea și ecranul de protecție atât de închis la culoare, încât de-abia vedeam. Am scos-o și i-am pus-o mamei pe cap, după aceea am mers în spate, am deschis compartimentul și am găsit cealaltă cheie. Vânătorul a spus că snowmobilul avea ceva care se numea pornire electrică și că nu trebuia decât să întorc cheia în contact. Și că, dacă motorul nu pornea imediat, ceea ce era posibil, fiindcă nu funcționase câteva zile, iar zilele și nopțile fuseseră foarte friguroase, trebuia să întorc cheia la loc repede, ca să nu se ardă starterul, apoi să încerc din nou până când pornea motorul. Speram să nu fie atât de complicat pe cât părea.

M-am strecurat între mama și canistra cu benzină și am întins mâinile de-o parte și de alta a ei, ca să apuc ghidonul. Era bine că mama era micuță. După două încercări, motorul a pornit cu un uruit. M-am aplecat într-o parte, ca să văd pe lângă mama, am ridicat piciorul de pe frână și am accelerat. Mașinăria a țâșnit în față. Am redus accelerația și am încetinit. Am rotit din nou maneta, apoi snowmobilul a țâșnit din nou. Am încercuit curtea de două ori încet, ca să mă obișnuiesc cu el, pe urmă am accelerat și am pornit pe cărarea făcută de Vânător pe o parte a culmii.

— Ești în regulă? am strigat eu când am ajuns, în sfârșit, în mlaștină.

Mama n-a răspuns. Nu știam dacă nu mă auzea din cauza căștii sau a motorului foarte zgomotos. Mai era și alt motiv pentru care mama să nu răspundă, dar nu voiam să mă gândesc la asta.

Am accelerat. Snowmobilul a prins viteză. Vântul fluturându-mi părul, frigul care-mi înghețа obrajii și viteza extraordinară mă făceau să strig. M-am uitat peste umăr. Rambo alerga ușor în urmă. Indicatorul despre care Vânătorul mi-a zis că-mi arăta cât de repede rulam se poziționase la cifra douăzeci. Habar n-aveam că Rambo putea alerga atât de repede.

În timp ce conduceam mă gândeam la bunicii mei. Mă întrebam ce reacție o să aibă. Vânătorul spunea că nu încetaseră s-o caute pe mama și că vor fi bucuroși s-o revadă. Mă mai întrebam dacă o să-mi placă și ce vor crede despre mine. Dacă aveau mașină, cum va fi să mă plimb cu ea, sau dacă într-o zi voi călători cu ei cu trenul, cu autobuzul sau cu avionul. Întotdeauna îmi dorisem să vizitez tribul Yanomami în Brazilia.

Brusc, ceva mi-a șuierat pe la ureche. În aceeași clipă, un pocnet ascuțit a răsunat în mlaștină.

— Helena! a strigat tata. Întoarce-te imediat!

Am încetinit. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să forțez motorul în clipa aceea și să nu mă uit înapoi, însă n-aveam obiceiul de a nu-l asculta pe tata.

— Mergi înainte! m-a îndemnat mama, trează deodată. Grăbește-te! Nu te opri!

Am privit în urmă. Tata era în vârful culmii cu picioarele desfăcute ca un colos: cu pușca pregătită, cu părul lung și negru fluturând în jurul capului ca șerpii Meduzei. Pușca era îndreptată spre mine.

A tras a doua oară. Alt foc de avertizare, deoarece, dacă voia să mă împuște, ar fi făcut-o. Atunci, mi-am dat seama că ar fi fost o greșeală să mă opresc. Și că nu mă puteam întoarce. Dacă o făceam, tata, cu siguranță, avea s-o omoare pe mama, pentru că fugise, și poate chiar și pe mine. Dar dacă nu-l ascultam și mergeam înainte, un glonț în spate ne-ar fi ucis pe amândouă.

Tata a tras a treia oară. Rambo a scâncit. Am sărit de pe snowmobil și am alergat acolo unde căzuse în zăpadă câinele meu cel frumos. L-am pipăit pe cap, pe părți, pe piept. Tata îl împușcase în picior.

A răsunat încă o împușcătură. Mama a țipat și a căzut pe ghidon, cu o rană de glonț în umăr.

Pușca Remington a lui tata mai avea un cartuș pe țeava.

M-am ridicat. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Tatei nu-i plăcea să mă vadă plângând, însă nu-mi păsa.

În loc să mă ia în râs că plângeam, tata a zâmbit. Și azi văd expresia lui în fața ochilor. Încrezută. Rece. Nepăsătoare. Atât de sigur că el câștigase. A îndreptat pușca spre mine, apoi spre Rambo, spre mine, din nou spre Rambo, jucându-se cu mine așa cum făcuse cu mama și cu Vânătorul. În acel moment, mi-am dat seama că nu conta pe care din noi îl împușca primul. Într-un fel sau altul, tata avea să ne omoare pe toți.

M-am pus în genunchi, l-am luat pe Rambo în brațe și mi-am îngropat fața în blana lui, așteptând glonțul care avea să-mi pună capăt vieții.

Rambo tremura, mârâind și trăgându-se deoparte. S-a chinuit să se ridice în cele trei picioare sănătoase și a început să șchiopăteze spre tata. Am fluierat să se întoarcă. Rambo a mers mai departe. Tata a râs.

Am sărit în picioare și am deschis brațele larg.

— Ticălosule! am strigat eu.

Nu știam ce însemna cuvântul acela, dar tata îl scrijelise pe pieptul Vânătorului, așa că știam că era ceva rău.

— Nenorocitule! Nemernicule! strigam eu toate cuvintele pe care mi le aminteam. Ce mai aștepți? *Împușcă-mă!*

Tata a râs din nou. A ținut pușca îndreptată spre câinele chinuit în timp ce acesta șchiopăta tot mai aproape. Rambo și-a dezvelit dinții și a mârâit. A înaintat mai repede până când aproape fugea către tata, Lătrând ca și cum urma să sară la un lup sau un urs.

Am înțeles ce făcea Rambo. Îi distrăgea tatei atenția, ca să scap. Avea să mă apere sau să moară încercând.

Am alergat spre snowmobil și am urcat, am cuprins-o cu un braț pe mama și cu cealaltă mână am rotit maneta de accelerație. Nu știam dacă mama era vie, dacă puteam scăpa, dacă tata avea să ne împuște pe amândouă. Însă, la fel ca Rambo, trebuia să încerc.

În timp ce goneam prin mlaștina înghețată, vântul îmi usca lacrimile. Din spate s-a auzit încă o împușcătură.

Rambo a scâncit o dată și a tăcut.

*

Împușcătura mi-a sunat în urechi mult după ce a dispărut ecoul. Conduceam cât de repede îndrăzneam, orbită de lacrimi, cu gâtul atât de încordat, încât abia puteam să respir. Nu vedeam decât câinele întins în zăpadă la picioarele tatei. Cousteau, Calypso, Vânătorul și mama spuseseră adevărul. Tata era un om rău. N-avea niciun motiv să-mi împuște câinele. Îmi doream să mă fi împușcat pe mine, și eu să fi așteptat mai mult după ce el a plecat în mlaștină înainte să pornesc snowmobilul, să fi condus mai repede, să nu mă fi oprit când a strigat. Dacă aș fi făcut oricare din aceste lucruri, câinele meu ar fi trăit încă și tata n-ar fi împușcat-o pe mama.

Ea nu se mișcase și nu vorbise de când fusese împușcată. Știam că era vie, pentru că o țineam cu un braț și avea trupul cald. Nu puteam decât să conduc – departe de mlaștină și de tata.

Spre ce anume, habar n-aveam.

Urmam drumul croit de Vânător, fiindcă așa mă sfătuise. Ceea ce voiam cu adevărat era să-i găsesc pe Cousteau și pe Calypso. Pe adevărații Cousteau și Calypso, nu pe cei inventați de mine după ce văzusem familia aceea. Știam că locuiau pe aproape. Eram sigură că mama și tatăl lor aveau să ne ajute.

Părăsisem de mult mlaștina și rulam printre copaci – aceiași copaci pe care voiam să-i explorez când mă uitam cu dor la ei zărindu-se sub linia orizontului. Era foarte întuneric. Îmi doream ca Vânătorul să-mi fi spus cum să pornesc farurile. Sau poate îmi zisese și uitasem. Trebuia să țin minte multe lucruri: „Accelerează când treci prin straturi groase de zăpadă. Dacă trage spre dreapta, înclină-te spre stânga. Când trage spre stânga, înclină-te spre dreapta. Când urci un deal, apleacă-te în față și împinge-ți greutatea în spate, ca să nu se răstoarne

snowmobilul. Sau poți să mergi cu un genunchi pe scaun și celălalt pe marginea laterală. Stai pe spate când o iei la vale. Mișcă-ți centrul de greutate și apleacă-te după curbe". Și tot așa.

Snowmobilul era foarte greu. Să-l conduc era și mai greu decât făcuse Vânătorul să pară. El spunea că din locul de unde venea el chiar și copiii conduceau așa ceva, dar dacă era adevărat, copiii finlandezi erau foarte puternici. La un moment dat am ieșit de pe potecă și m-am blocat. De două ori aproape m-am răsturnat.

Îmi era foarte frică. Nu de pădure, nu de întuneric. Cu acestea eram obișnuită. Era teama de necunoscut, de toate lucrurile care puteau să meargă prost. Îmi era frică să nu se termine combustibilul, iar mama și cu mine să fim nevoite să petrecem noaptea în pădure fără mâncare și adăpost. Mă temeam să nu intru într-un copac și să stric motorul. Să nu mă rătăcesc și să disper ca Vânătorul.

Îmi era frică să nu moară mama.

Am condus multă vreme. În cele din urmă, poteca a ajuns la capăt. Am coborât un deal mic și m-am oprit în mijlocul unui luminiș lung și îngust. M-am uitat în stânga și-n dreapta. Niciun om, niciun oraș cu numele Newberry, nici bunici care s-o caute pe mama așa cum mi-a promis Vânătorul.

Nu știam ce să fac. Patru urme se vedeau în lungul luminișului, două pe o parte, două pe cealaltă. Nu-mi dădeam seama care erau ale Vânătorului. Îmi făceam griji pentru ce s-ar fi întâmplat dacă o luam pe un drum greșit. M-am gândit la jocul cu ghicitul pe care-l jucam cu tata când aveam două opțiuni. Poate că nu conta pe unde o luam. Poate că da.

Am ridicat ochii spre cer. „Te rog, ajută-mă! M-am rătăcit. Nu știu ce să fac". Apoi i-am închis și m-am rugat cum nu mă mai rugasem niciodată. Când i-am deschis, am văzut o luminiță galbenă în depărtare. Lumina era aproape de pământ și foarte strălucitoare. Un snowmobil.

„Mulțumesc", am șoptit eu. Inima mi s-a umplut de recunoștință. Au fost momente în care m-am îndoit că zeii existau în realitate, ca atunci când m-a băgat tata în puț și ei au rămas tăcuți, sau când el i-a bătut pe mama și pe Vânător și ei n-au intervenit, însă în acea clipă știam.

Snowmobilul s-a apropiat. Lumina s-a împărțit în două.

Deodată s-a auzit un claxon îngrozitor, ca o gâscă, dar mult mai tare – ca un cârd întreg de gâște furioase. Am închis ochii și mi-am acoperit urechile cu mâinile. Inima îmi bubuia în piept.

Claxonatul s-a oprit. S-a auzit o bufnitură ca o ușă care se deschide și se închide. Am deschis ochii.

— Nu le-am văzut! a strigat un bărbat. Jur! Erau în mijlocul drumului cu farurile stinse.

— Ai fi putut să le omori! a țipat o femeie.

— Îți spun că nu le-am văzut! a replicat el, apoi a strigat la mine: Ce faci? De ce te-ai oprit?

Am zâmbit. Un bărbat și o femeie. Părinții lui Cousteau și ai lui Calypso. Îi găsisem.

*

Când poliția a urmat poteca făcută de mine, ca să-l salveze pe Vânător, tata dispăruse. Vânătorul era încă legat cu cătușele în magazia cu lemne. Toți au presupus că tata îl omorâse, deoarece nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că un copil de doisprezece ani ar fi făcut așa ceva. Nu când aveau un răpitor și un violator pe seama căruia să pună crima.

Odată ce s-a stabilit că tata îl omorâse pe Vânător, mi s-a părut în regulă să las lucrurile așa. Poate că nu mă pricepeam la lumea din afară, dar înțelegeam destul ca să știu că, dacă recunoșteam uciderea Vânătorului, nu schimbam nimic, doar îmi distrugeam viața. Tata era un om rău. Urma să intre în închisoare pentru multă vreme. Toți au spus asta. Aveam toată viața înainte. Tata o pierduse pe a lui.

Acestea fiind zise, vă garantez că am plătit pentru ce-am făcut. Uciderea unei persoane te schimbă, te marchează toată viața. Nu contează câte animale ai împușcat, ai prins în capcană, ai jupuit, eviscerat, mâncat. E diferit când omori pe cineva. Odată ce ai luat viața altei ființe omenești, nu mai ești același om. Vânătorul era viu și apoi n-a mai fost, iar mâinile care au făcut asta sunt ale mele. Mă gândesc la asta de câte ori o pieptăn pe Iris sau o așez pe Mari în scăunelul de mașină, când amestec într-o oală cu dulceață pe aragaz sau când mângâi pieptul soțului meu; mă uit la mâinile mele care fac lucrurile acestea normale, obișnuite, și reflectez că astea sunt mâinile care au făcut-o. Aceste mâini au luat viața altcuiva. Îl urăsc pe tata că m-a pus în poziția în care a trebuit să fac alegerea asta.

Încă nu înțeleg cum a ucis tata atât de ușor și fără remușcări. Chibzuiesc zilnic la Vânător. Avea o soție și trei copii. De câte ori mă uit la fetele mele, mă gândesc la cum ar fi pentru ele dacă ar crește fără tatăl lor. După ce am plecat din mlaștină, am vrut să-i spun soției Vânătorului că-mi părea rău pentru ce se întâmplase cu soțul ei. Că apreciam sacrificiul pe care l-a făcut pentru mine și mama. Am vrut să-i spun când am văzut-o la tribunal în ziua în care tata a primit sentința, dar îi dăduse deja în judecată pe bunicii mei pentru o parte din banii pe care-i câștigau din vânzarea poveștii noastre tabloidelor, așa că bunicii nu m-au lăsat. În cele din urmă, a câștigat o sumă mare

și asta m-a făcut să mă simt mai bine. Deși bunicul a comentat, toți banii din lume n-aveau să-i aducă soțul înapoi.

Sau câinele meu. Uneori, încep să plâng – ceea ce, probabil, știți că fac rareori – și e din cauză că mă gândesc la Rambo. N-o să-l iert niciodată pe tata că l-a împușcat. Am reluat în minte de mai multe ori decât pot număra evenimentele care au dus la ziua aceea, încercând să înțeleg în ce moment aș fi putut face lucrurile altfel dacă aș fi știut cum aveau să se întâmple toate. Cel mai evident este atunci când Vânătorul mi-a cerut ajutorul în dimineața după ce tata l-a legat cu cătușe în magazia cu lemne. Dacă aș fi făcut ce voia el înainte ca tata să-l bată și să-l tortureze până a ajuns prea slăbit să mai plece, probabil că astăzi ar fi fost în viață.

Însă moartea lui n-a fost din vina mea. A fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, așa cum se întâmplă cu cei care mor într-un accident rutier, într-o crimă în masă sau în urma unui atac sinucigaș cu bombă. Vânătorul a fost cel care a decis să se plimbe cu snowmobilul când era băut, nu eu. El e cel care s-a rătăcit și s-a bazat pe niște decizii care l-au dus până la urmă pe culmea noastră: a luat-o la stânga în loc s-o ia la dreapta, a ocolit pâlcul acela de copaci, și nu celălalt, a intrat în curtea noastră ca să ceară ajutor după ce a văzut fumul de la cabană. Cu siguranță, când a decis să iasă la plimbare după ce a băut cu prietenii lui n-avea idee că va plăti cu viața pentru decizia aceea. Dar a fost alegerea lui.

Cum a fost și când mama și prietena ei s-au hotărât să exploreze casa părăsită de lângă șinele de tren. Când ea a intrat cu prietena ei prin camerele goale, sunt sigură că la sfârșitul zilei nu știa că aveau să treacă paisprezece ani până să-și vadă familia din nou. Sigur că s-ar fi jucat în altă parte dacă ar fi știut. Însă n-au știut.

De asemenea, mă îndoiesc că atunci când tata m-a dus la cascada Tahquamenon habar n-avea că a pus în mișcare o serie de evenimente în urma cărora își va pierde familia. Nici eu, când am decis să plec din mlaștină, n-am știut cât de rău avea să ne fie mie și mamei. Am crezut sincer că plecarea o să fie simplă și că trebuia doar să fim hotărâte. N-am anticipat că tata o va împușca pe mama și-mi va omorî câinele. Că ultimul lucru pe care-l voi vedea înainte să mă îndrept spre un viitor incert va fi Rambo întins nemișcat în zăpadă, la picioarele tatei.

Dacă aș fi știut toate astea înainte să se întâmple, aș fi procedat altfel? Desigur. Însă trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru deciziile luate, chiar dacă rezultatul nu e cel pe care-l așteptai.

Se întâmplă lucruri rele. Avioanele se prăbușesc, trenurile deraiază, oamenii mor în inundații, cutremure și tornade. Cei care conduc un snowmobil uneori se rătăcesc. Câinii sunt împușcați. Și fetele tinere sunt răpite.

27.

Încep să alerg. Terenul solid devine mocirlos. Apoi mocirla devine mlaștină. Îmi apăr ochii de ploaie și privesc spre partea opusă a iazului. Nu văd nici urmă de tata. E imposibil să-mi dau seama dacă am reușit să i-o iau înainte sau dacă a ajuns deja la mine acasă.

Mă îndrept prin mlaștină spre vest, spre un desiș de arini în apropiere de poteca unde le place cerbilor să se adune. Mă mișc repede, sărind de pe o movilă cu iarbă pe alta, călcând pe porțiunile de turbă uscată care sunt destul de solide să-mi susțină greutatea. Un om care nu cunoaște mlaștina atât de bine ca mine n-ar putea să sesizeze pericolele care în cazul meu sunt evidente ca indicatoarele de circulație: unele zone mâloase par destul de solide să calci pe ele, dar în realitate sunt ca nisipul mișcător. Băltoacele adânci care înghit un om într-o clipă. „Bulboane mari și negre se ridicară din mâzgă și odată cu acestea orice urmă de prințesă dispăru cu totul", se arată în basmul mamei.

Când ajung la desișul de arini, mă trântesc pe burtă și mă târăsc restul drumului, sprijinindu-mă în vârful picioarelor și într-un cot. Pământul e ud, nămolul e plin de urme încrucișate. Niciuna nu e recentă. Niciun pas de om. E posibil ca tata să fi ieșit de pe cărarea îngustă când a devenit mocirloasă și a luat-o pe alături. Probabil e deja la mine acasă, furișându-se pe ușa din spate, pentru că nu încuiem casa niciodată. Parcă-l văd cum înaintează pe hol, cum îl forțează pe Stephen să-i dea cheile de la jeepul Cherokee, ca să se ducă după fete, împușcându-l atunci când soțul meu refuză să-i spună unde sunt.

Mă cutremur. Alung imaginile astea și mă întind în cel mai mocirlos loc pe care-l găsesc. Mă rostogolesc, apoi înaintez prin apa până la genunchi de-a lungul potecii, ca să nu las urme, căutând, totodată, cel mai bun loc pentru o ambuscadă.

Un buștean acoperit cu mușchi întins peste potecă pare suficient de mare ca să mă ascundă. E ușor încovoiat la mijloc, ceea ce înseamnă că e putrezit. Tata știe bine că trebuie să sară peste locul acela. Când va face asta, o să fiu pregătită.

Rup o creangă ascuțită dintr-un pin și mă întind pe partea cealaltă a buturugii, cu urechea lipită de pământ și sulița improvizată lângă mine. Simt pașii tatei înainte să-i aud: percep vibrațiile slabe din solul îmbibat cu apă de sub potecă. Sunt atât de ușoare, încât altcineva ar putea crede că sunt

bătăile propriei inimi, dacă le simte măcar. Mă lipesc mai tare de buștean și strâng sulița mai bine.

Pașii se opresc. Aștept. Dacă tata bănuiește că se îndreaptă spre o capcană, ori se întoarce din drum și mă lasă întinsă în noroi, ori se apleacă peste buturugă și mă împușcă. Îmi țin respirația până când pașii pornesc din nou. Nu-mi dau seama dacă se îndepărtează sau se apropie de mine.

Apoi o cizmă mă izbește în umăr. Mă rostogolesc și sar în picioare. Și înfig sulița cu toată puterea în burta tatei.

Bățul se rupe.

Tata smulge ce-a mai rămas din arma inutilă în mâinile mele și face un pas în spate. Când ridică brațul, ca să îndrepte pistolul Magnum spre mine, mă arunc la picioarele lui. Se clatină, își înalță mâinile, ca să-și mențină echilibrul. Pistolul cade. Mă întind după el. Tata îl lovește cu piciorul până când arma ajunge în băltoaca de lângă potecă și calcă pe mâinile mele prinse în cătușe. Fără să ezit, apuc cizma și-i ridic piciorul de la pământ. Tata se prăbușește lângă mine. Ne rostogolim, ne luptăm. Reușesc să-i trec brațul pe deasupra capului. Lanțul de la cătușe îl apasă pe gât. Trag spre mine cât de tare pot. Răsuflă întretăiat. Ia cuțitul meu din teaca prinsă la mijlocul lui și-l înfige și taie oriunde poată să ajungă – brațele mele, picioarele, rinichii, fața.

Trag mai tare. Pistoalele Glock din buzunarele de la spate ale tatei mă apasă în burtă. Dacă aș înhăța unul, aș sfârși totul într-o clipă, însă cu brațele legate cu cătușe în jurul gâtului său nu pot. Cu lanțul de la cătușe care-l sugrumă și cu mine lipită strâns de spatele lui, nici el nu poate lua un pistol, ca să mă împuște. Suntem blocați ca niște elani care s-au încâlcit în coarne. Mă gândesc la familia mea. Mi-i imaginez pe Stephen și pe fete mergând pe poteca asta peste câteva zile sau săptămâni și găsind cadavrele noastre în descompunere, înghețate într-o ultimă îmbrățișare. Trag mai tare.

Atunci, latră un câine. Ridic capul și privesc peste umărul tatei. Rambo vine alergând pe potecă dinspre casa mea, zvârlind din picioare și cu urechile fluturând.

— Atacă! strig eu.

Rambo prinde în fălci piciorul tatei, trăgând și mârâind. Tata urlă și-l înjunghie cu cuțitul.

Câinele mușcă și mai tare. Sfâșie, smulge, sfârtecă. Tata țipă, se rostogolește. Odată cu mine. Îmi eliberez brațele de după gâtul lui când se întoarce pe burtă și-i iau un pistol din betelia pantalonilor, apoi i-l îndes în spate.

— Stai! strig eu la Rambo.

Câinele încremenește. Rămâne cu colții înfipți în piciorul tatei, dar ceva se schimbă în atitudinea lui. Nu mai e animalul

care se năpustește la pradă; e un slujitor care-și ascultă stăpânul. Trebuie să fie o rasă anume și să-l dresezi mult, ca să se oprească așa în toiul luptei. Am văzut câini mai slabi ca el atât de copleșiți de setea de sânge când sar la un elan sau un urs, încât distrug blana complet.

Tata nu se mișcă. Știe că nu trebuie să tresară măcar.

— Cuțitul, șuier eu.

Îl aruncă într-o baltă de lângă potecă.

Mă ridic de pe el.

— În picioare, îi ordon eu.

Tata se ridică încet, pune mâinile pe cap și se întoarce cu fața spre mine.

— Șezi, îi spun eu și-i fac semn spre buștean.

Tata se conformează. Privirea învinsă aproape că merită tot ce am îndurat. Nu-mi ascund dezgustul față de el.

— Chiar credeai că o să plec cu tine? Că te-aș lăsa vreodată să te apropii de fetele mele?

Tata nu răspunde.

— Cheia de la cătușe. Dă-mi-o!

Zâmbește. Bagă mâna în haină și o aruncă în băltoaca în care a poposit și cuțitul. Un gest inutil de sfidare. Cu cătușe sau fără, pot încă să trag.

— Aveam o viață bună, *Bangii-Agawaateyaa.* Ziua aceea în care am mers să vedem cascada. Noaptea în care am văzut jderul. Îți amintești, *Bangii-Agawaateyaa*?

Vreau să-l împiedic să-mi mai spună pe nume. Știu c-o face doar ca să încerce să controleze situația așa cum face mereu, deși trebuie să-și dea seama că a pierdut. Numai că… odată ce mi-a trezit amintirea aceea, sigur că nu mă pot abține s-o retrăiesc. A fost la ceva timp după ce am împușcat prima căprioară, însă înainte să apară Rambo pe culmea noastră, ceea ce înseamnă că aveam șapte sau opt ani. Mă trezisem dintr-un somn adânc cu inima zvâcnind. Auzisem un zgomot afară. Părea să fie un plânset de copil – așa cum îmi imaginam că plângea un copil –, numai că mai tare. Semăna cu un țipăt. Nu mai auzisem așa ceva. Habar n-aveam ce era. Animalele scot sunete îngrozitoare, mai ales când se împerechează, dar nu știam ce nume putea să aibă vietatea aceea.

Atunci a apărut tata în prag. S-a apropiat de pat și mi-a pus o pătură pe umeri, apoi m-a dus la fereastră. În curtea de jos, conturată de lumina Lunii, am văzut o umbră.

— Ce e? am șoptit eu.

— *Gwiingwa'aage.*

Jder.

Am strâns pătura mai tare. Jderii sunt extrem de feroce, spunea tata deseori, și mănâncă orice: veverițe, castori, porci

spinoși… cerbi și elani bolnavi sau răniți. Poate chiar și o fetiță.

Gwiingwa'aage se plimba agale prin curte. Avea blana lungă, zburlită și neagră. Am pășit în spate. *Gwiingwa'aage* a ridicat capul și a privit spre fereastră. S-a uitat direct la mine și a țipat.

Am strigat și m-am băgat repede în pat. Tata a luat pătura de unde căzuse și m-a acoperit cu ea, pe urmă s-a întins lângă mine și m-a ținut în brațe, după aceea mi-a spus o poveste nostimă despre Jder și fratele lui mai mare, Ursul. Apoi țipătul jderului nu mi s-a mai părut înspăimântător.

Acum știu că în Michigan sunt rare ocaziile în care apar jderii. Unii spun că animalele acestea n-au trăit niciodată în statul respectiv, chiar dacă Michigan e poreclit Statul Jderilor. Însă amintirile nu sunt întotdeauna legate de fapte. Uneori e vorba de sentimente. Tata dăduse un nume fricii mele și atunci nu-mi mai era teamă.

Mă uit în jos la tata. Înțeleg că a făcut lucruri îngrozitoare. Ar putea sta o sută de vieți în închisoare și balanța dreptății tot n-ar fi îndreptată. Dar în noaptea aceea a fost doar un tată și era al meu.

— OK, spune el, întinzând mâinile cu palmele în sus. Ai câștigat. S-a terminat. O să plec. Promit că nu mă mai apropii de tine și de familia ta.

Se ridică. Rămân cu pistolul îndreptat spre pieptul lui. Aș putea să-l las să plece. Nu vreau să-i fac rău. Îmi dau seama că-l iubesc, în ciuda a tot ce a făcut. Când am plecat să-l caut am crezut că voiam să-l duc înapoi la închisoare și chiar vreau, însă conștientizez acum că legătura mea cu tata e profundă. Voiam să-l mai văd o dată înainte să dispară. Acum l-am văzut. Poate e de ajuns. Îmi promite solemn că pleacă. Spune că s-a terminat. Poate că așa e.

Numai că promisiunile lui nu înseamnă nimic. Îmi amintesc că un *wendigo* nu e niciodată satisfăcut după ce ucide și caută permanent victime noi. De câte ori mănâncă, se face tot mai mare, așa că nu e niciodată sătul. Dacă oamenii nu l-ar fi ucis, tot satul ar fi fost distrus.

Ridic degetul de pe trăgaci.

Tata râde.

— N-o să mă împușți, *Bangii-Agawaateyaa,* zâmbește el, clatină din cap și face un pas spre mine.

Bangii-Agawaateyaa. Umbră Micuță. Îmi amintește de cum îl urmam oriunde mergea. Că, asemenea unei umbre, îi aparțin. Că nu exist fără el.

Se întoarce și pleacă. Duce mâna la spate, scoate al doilea pistol din pantaloni și-l prinde în partea din față a blugilor.

Mersul lui devine țanțoș. Ca și cum crede cu adevărat c-o să-l las să plece.

Fluier două note joase, ca să-i atrag atenția câinelui. Rambo ridică ochii. Îi fac semn cu mâna. Aleargă după tata. Acesta se răsucește, scoate pistolul și trage. Glonțul zboară aiurea. Câinele sare și-și înfige colții în încheietura tatei. Pistolul cade.

— Oprește-te! strig eu la tata.

Aleargă spre mine. Ridic mâinile deasupra capului când ne ciocnim și cad. Apoi i le trec peste cap și le cobor până ajung la talie, prinzându-i brațele în lateral. Întorc pistolul spre mine și i-l înfig în spate, încercând să găsesc un unghi din care glonțul să-l ucidă pe el, nu și pe mine.

Deodată, trupul lui cedează. I se taie respirația, ca și cum ar fi rămas fără aer. Ca și cum știe că toate acestea nu se pot sfârși decât într-un singur fel și că s-a terminat definitiv. Se apleacă spre mine. Are obrazul lipit de al meu.

— *Manajiwin*, șoptește el.

Respect. E a doua oară în viața mea când îmi spune așa ceva. Mă gândesc la prima dată când a zis-o și mă cuprinde o senzație de pace. S-a terminat. Nu mai sunt umbra tatălui meu. Sunt liberă.

— Trebuie s-o faci, spune Cousteau.

— E în regulă, zice Calypso.

Încuviințez din cap. E alegerea corectă să-l omor pe tata. E singurul lucru pe care pot să-l fac. Trebuie să-l omor pentru familia mea și pentru mama. Fiindcă sunt Fata Regelui mlaștinii.

— Și eu te iubesc, șoptesc eu și apăs pe trăgaci.

28.

Glonțul care l-a ucis pe tata mi-a străpuns umărul. Același umăr în care mă împușcase el: ceea ce, dacă iau în calcul numeroasele alternative, e, de fapt, un lucru bun. Ar fi fost mult mai rău pentru mine în lunile de după moartea lui dacă aș fi avut ambele brațe afectate. Totuși n-a fost prea distractiv. Operație, terapie, altă operație, altă terapie. Se pare că nu e bine să fii împușcat tocmai în umăr. Doctorii spun că nu există vreun motiv pentru care nu s-ar putea recupera umărul complet. Între timp, Stephen și fetele s-au obișnuit să-i îmbrățișez cu o singură mână.

Stăm toți în cerc în jurul mormântului mamei. E o zi frumoasă de primăvară. Soarele strălucește, norii sunt mânați de vânt, păsările cântă. Pe piatra funerară modestă, la căpătâiul mamei, e un ghiveci cu bulbuci de baltă și irișii albaștri. Nepoatele ei, pe care le-am botezat după florile ei preferate, îi stau la picioare.

Florile au fost ideea mea. Să venim aici a fost ideea lui Stephen. A spus că fetele trebuie să înceapă să afle câte ceva despre bunica lor și că vor fi mai impresionate dacă le povestesc despre ea în timp ce se află la mormântul ei. Nu sunt la fel de sigură. Însă consilierul marital la care mergem a fost de părere că o căsnicie bună necesită compromisuri, așa că iată-ne aici.

Stephen se întinde și mă ia de mână.

— Ești gata?

Încuviințez din cap. Nu prea știu de unde să încep. Mă gândesc la cum s-a simțit mama când creșteam. La toate lucrurile pe care le-a făcut pentru mine și pe care nu le-am apreciat atunci. La cât de greu trebuie să-i fi fost să îngrijească un copil care era ecoul bărbatului care a răpit-o. Un copil de care se temea visceral și sincer.

Le puteam povesti fetelor despre ziua în care am împușcat prima căprioară sau când m-a dus tata la cascadă, ori despre ziua în care am văzut lupul. Dar când mă uit la fețele lor inocente și curioase, îmi dau seama că orice poveste din copilărie pe care le-aș spune-o are și o latură întunecată.

Stephen consimte încurajator din cap.

— Când aveam cinci ani, încep eu, mama mi-a făcut un tort. Undeva, între conservele și sacii cu orez și făină din cămară, a găsit o cutie cu amestec pentru tort. Ciocolată cu fulgi multicolori.

— Preferații mei! exclamă Iris.

— Pref'rat, repetă Mari.

Le povestesc despre oul de rață și de untura de urs, și despre păpușa pe care a făcut-o mama, ca să mi-o dea cadou, iar povestea se oprește aici. Nu le dezvălui ce am făcut cu păpușa. Cum reacția mea grosolană la cadoul extraordinar al mamei trebuie să-i fi străpuns inima.

— Povestește-le despre cuțit și despre iepure, propune Cousteau.

El și sora lui stau tăcuți în spatele fiicelor mele. De când a murit tata, apar din ce în ce mai des.

Zâmbesc și clatin din cap când îmi amintesc de prima dată când am ucis ceva, prima dată când tatăl meu a pronunțat cuvântul *manajiwin* la adresa mea.

Iris zâmbește. Crede că-i zâmbesc ei.

— Mai spune! se roagă ele.

Clatin iar din cap și mă ridic în picioare. Într-o zi, o să le povestesc tot despre copilăria mea.

Strângem păturile pe care stăm și mergem spre mașină. Mari și Iris aleargă înainte. Stephen fuge după ele. Am observat că de când a evadat tata, Stephen scapă foarte rar fetele din ochi.

Rămân în urmă. Cousteau și Calypso merg alături de mine. Calypso mă ia de mână.

— Helga a înțeles tot, șoptește ea și răsuflarea ei e catifelată ca puful de papură în urechea mea. S-a ridicat deasupra pământului printr-o mare de sunete și gânduri, iar în ea și în jurul ei era doar lumină și cântec, cum vorbele nu pot să descrie. Soarele a apărut în toată splendoarea lui și, ca în timpurile de odinioară, înfățișarea de broască a dispărut în razele lui și fata frumoasă a pășit în față plină de farmec. Trupul de broască s-a spulberat și o floare de lotus ștearsă a apărut în locul unde stătuse Helga.

Ultimele cuvinte din basmul mamei. Mă gândesc la felul în care basmul îmi sugerase ce trebuia să fac. Cum povestea mamei ne-a salvat viața. Cum tata poate fi motivul pentru care exist, dar mama e motivul pentru care trăiesc.

Mă gândesc la tata. Când medicul legist m-a întrebat ce voiam să fac cu trupul lui și mi-a descris variantele, primul gând a fost să aleg ce-ar fi vrut tata. Pe urmă m-am gândit că toată viața lui a fost guvernată doar de dorințele și plăcerile lui și că poate ar trebui să fac opusul. În final, am ales cea mai practică și mai ieftină soluție. Nu spun mai mult de atât. Există un site creat de fani și dedicat aventurilor tatălui meu, care a apărut la scurt timp după moartea lui. Pot să-mi imaginez ce-ar face „Mlăștinoșii" dacă ar ști unde e îngropat tata. Am încercat de mai multe ori să închid site-ul acela, însă agenții FBI

însărcinați cu acel caz au zis că, atâta vreme cât fanii tatei nu încalcă nicio lege, n-au ce să facă.

Stephen le adună pe fete și așteaptă să vin din urmă.

— Mulțumesc că ai făcut asta, zice el și mă ia de mână. Știu că e greu pentru tine.

— Sunt în regulă.

Mă gândesc la consilierul marital care a spus și că o căsnicie trebuie construită cu sinceritate și încredere. Încă lucrez la asta.

Ajungem în vârful unui mic deal. La poalele lui, o mașină e parcată în fața jeepului nostru Cherokee. O dubiță de la știri e parcată în spate. Un reporter și un cameraman așteaptă lângă ei.

Stephen se uită la mine și oftează. Ridic din umeri. De când s-a aflat că Fata Regelui mlaștinii și-a ucis tatăl, presa a fost neobosită. N-am dat niciun interviu și am învățat și fetele să nu spună o vorbă niciunui om care are un carnețel și un microfon, dar asta nu-i împiedică să facă poze.

Am scris tot ce-mi amintesc despre copilăria mea într-un jurnal pe care-l țin ascuns în dormitorul meu și al lui Stephen, între saltea și arcurile de la pat. Titlul povestirii este *Cabana.* Pe prima pagină a jurnalului, am scris o dedicație fetelor mele, ca și cum ar fi o carte adevărată. Într-o zi, o să le las să-l citească. Trebuie să-și cunoască povestea. De unde vin. Cine sunt. Într-o zi, când o să fiu pregătită, o să-l las și pe Stephen să-l citească.

L-aș putea vinde pentru mulți bani. *People, The National Enquirer* și *The New York Times* s-au oferit de multe ori să-mi cumpere povestea. Toată lumea spune că oamenii vor să știe totul despre Fata Regelui mlaștinii, despre mama și tatăl ei. Că, de când au murit părinții mei, le-o datorez să-mi spun povestea.

Însă n-o voi vinde niciodată. Deoarece nu e povestea lor. Ci a noastră.

SFÂRȘIT

Karen Dionne
EVADAREA
DIN MLAȘTINĂ
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Departament of Natural Resources (DNR) (n. red.).

[2] Denumirea în engleză a gălbenelei sau varietatea ei de mlaștină, bulbuc de baltă sau calcea calului (n.tr.).

[3] Joc de cuvinte între onomatopeea bu-hu-hu și cuvântul *who* (cine) (n. red.).

[4] De la *muskellunge,* specie de pește răpitor care trăiește în apele curgătoare din America de Nord. (n. red.).

[5] Christopher Thomas Knight, cunoscut și drept Pustnicul din North Pond, s-a retras în natură pe când avea douăzeci de ani, unde a trăit aproape douăzeci și șapte de ani (de la momentul exploziei centralei de la Cernobîl) într-un cort, sub cerul liber, în pădurile din Maine, SUA, fără a lua contact cu cineva. (n. red.).

[6] Termen apărut în anul 1980 și care se referă la popoarele indigene amerindiene din Canada, excepție făcând metișii și inuiții. (n. red.).

[7] Robert Lee Frost, poet american foarte apreciat pentru descrierile realiste ale vieții rurale și arta limbajului colocvial american; *frost* înseamnă, în engleză, ger, îngheț. (n. red.).

[8] *I'm gonna always love you, girl… Please don't go, girl* (în engleză) (n. red.).

[9] Referire la trupa New Kids on the Block (n.tr.).

[10] Acum (în engleză) (n.tr.).

[11] În limba engleză, termenul pentru *momeală* este *bait.* (n.tr.).

[12] Prost (în engleză) (n.tr.).

[13] Sabie (în engleză) (n.tr.).

Table of Contents

Helena
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.

Table of Contents

Helena 4
1. 5
2. 12
3. 18
4. 23
5. 30
6. 37
7. 43
8. 49
9. 60
10. 66
11. 76
12. 82
13. 92
14. 94
15. 102
16. 109
17. 118
18. 123
19. 130
20. 134
21. 141
22. 149
23. 159
24. 164
25. 176
26. 180

27. 189
28. 194